

வெத்தலிடி அமுதம்

யாழ்ப்பாணத்து

நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர்

செந்தமிழ் அமுதம்

மூலம் : திரு. சீனிவாசன்

செந்தமிழ் அமுதம்

இரண்டாம் பதிப்பு
முதலாம் பதிப்பு
முதலாம் பதிப்பு
1957 - 1958 - 1959
1960 - 1961 - 1962
1963 - 1964 - 1965
1966 - 1967 - 1968
1969 - 1970 - 1971

யாழ்ப்பாணத்து "தங்கத் தாத்தா"
நவாலியூர் க. சோமசுந்தரம் பூலவர்
இயற்றியது

வெளியீடு : 2006

விலை : ரூ. 150.

பதிப்பாசிரியர் **இளமுருகனார் சோ. பாரதி**

11, 14வது அவென்யூ

ஹாரிங்டன் ரோடு, சேத்துப்பட்டு,

சென்னை - 600 032.

11. 14th Avenue

Harrington Road,

Chetpet, Chennai - 31

விற்பனையகம் :

சேகர் பதிப்பகம்

66, பெரியார் தெரு,

எம்.ஜி.ஆர். நகர்,

சென்னை-600 078.

ஒளியச்சு :

அன்னை கிராபிக்ஸ்

சென்னை-24. தொலைபேசி : 24800006

அச்சகம் :

ஜி.பி.பி.ட்டர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்

சென்னை - 24.

சிவமயம்

பதிப்புரிமை

யாழ்ப்பாணத்து

நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள்
செய்தருளிய நூல்கள் எல்லாவற்றின்
பதிப்புரிமைகளையும்

புலவருடைய மகன் வழிப் பூட்டப்

பிள்ளைகளான

செல்வன் சோமசுந்தர பாரதி திரு அரங்கன்
செல்வன் சோமசுந்தர பாரதி அரவிந்தன் ஆகியோருக்கு
இன்று முதலாக உரிமைப் படுத்துகிறேன்

இ. சோ. பாரதி

01-01-2000

சிடன்னி

அவுத்திரேலியா

இளமுருகணார் சோமசுந்தர பாரதி
(புலவரின் மகன் வழிப் பேரணர்)

உள்ளே...

செந்தமிழ் சிறப்புரை	5
முனைவர் ஒளவை நடராஜன்	
நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் வரலாறு	9
பதிப்பாசிரியரின் பார்வையில்....	21
1. சிறுவர் செந்தமிழ்	23
2. இலங்கை வளம்	150
3. தால விலாசம்	194
4. மருதன் அஞ்சலோட்டம்	219
5. தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து	259
புலவர் இயற்றிய நூல்கள்	311

சிவமயம்

முனைவர் ஓளவை நடராசன் அவர்கள்

(முன்னாள் துணைவேந்தர் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்)

உவந்தளித்த செந்தமிழ்ச் சிறப்புரை

நற்றமிழ் வளர்த்த நவாலியூர் பெரும் புலவர்

இலங்கை என்னும் வளங்கெழுமிய நாட்டின் வடபால் அமைந்த ஈழத்தமிழகத்தில் புலத்துறை முற்றிய புலவர் மாமணிகள் பலர் திகழ்ந்தனர்.

சங்க நூற்புலமையும், சமயக் காப்பியத் தேர்ச்சியும், சைவசித்தாந்த வேதாந்த நுணுக்கமும், வடமொழிக் கல்வியொடு வாய்க்கப் பெற்ற முதுபெரும் புலவர்களான ஆறுமுக நாவலர், அருட்டிரு விபுலானந்த அடிகள், சின்னத்தம்பிப் புலவர் போன்ற ஈழப்புலவர் வரிசையில் தோன்றித் திருத்தக வாழ்ந்து பல்லாயிரக் கணக்கான செந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பொழிந்திலங்கியவர் எமது நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் என்றால் மிகையாகாது.

புலவர்பாற் கேண்மை பூண்டு, அன்னாரின் செந்தமிழ்ப் புலமைச் சிறப்பினை மெச்சியும் புகழாரஞ் சூட்டியும் வந்தவர்களில் மறைமலை அடிகளார், பண்டிதமணி நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், வித்துவான் ம. அருணாசலம் பிள்ளை, பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை, கலைமாச் செல்வர் ச. அருணாந்தி, கவிஞர் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, சுவாமி தனிநாயக அடிகளார்,

பண்டிதர் கா.பொ. இரத்தினம் ஆகியோர் எனும் சிலரை இப்போதைக்கு இங்கு நினைவு கூரலாம்.

தமிழ்ச் சான்றோர்களும் பண்டிதர் களும் புலவர் அவர்களைத் “தங்கத் தாத்தா” வென்று அழைத்துச் சிறப்புச் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வாய்திறந்தால் வண்ணம் பாடும் வளவிய புலமை குலவிய சோமசுந்தரனார் சிறுவர்க்கும், சிந்தனையாளர் கட்டும், பத்திமையுடையார்க்கும் எனப் பன்னூல்கள் இயற்றியுள்ளார். புலவரின் மரபினரும் வழித்தோன்றல் களும் சீரிய செந்தமிழ்ப் புலமை சான்றவர்கள். புலவரின் அருமைத் துணைவனாகிய வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் புலவர் இயற்றிய சூரியவழிபாடு, உயிரிளங்குமரன் நாடகம் போன்ற சில நூல்களைப் பதிப்பித்தும் தமிழகத்தில் புலவரின் ஆக்கங்களைப் பிரசுரிக்கச் செய்தும் ஆற்றிய பணி போற்றத்தக்கது.

இவரையடுத்துப் புலவரின் தலைமகன் புலவர்மணி இளமுருகனார் (ஈழத்துச் சிதம்பர புராணம் என்னும் தலபுராணம் இயற்றியவர்) புலவரின் பல நூல்களைப் பதிப்பித்துப் பாதுகாத்து வந்துள்ளார்கள். இன்று தந்தையார் வழியில் பல்வைத்திய கலாநிதி சோ. பாரதி இந்நூல்களை ஒருங்கு திரட்டித் தமிழகத்தில் அச்சேற்றி உலாவச் செய்கிறார்.

பாட்டனார் பெரும்புகழைப் பரப்பி அவரின் ஒப்பரிய செந்தமிழ்ச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்கும் உயரிய நோக்கோடு செயற்படும் பெயரனார்க்கு நம் வாழ்த்துக்கள் என்றும் உரியன.

சிறுவர் செந்தமிழ், இலங்கை வளம், தாலவிலாசம், மருதன் அஞ்சல் ஓட்டம் முதலிய நூல்கள் கலைவளம், கருத்து நலம் பொதிந்தவை. கண்கவர் காட்சிகள் ஒரு புறம், வண்ணமையும் சந்தமும் ஒருபுறம், பழமையும் இனிமையும் பிணைந்த புலமை ஒருபுறம் எனப் பண்டிதர்கள் இந்நூல்களைப் பாராட்டியதை மீளவும் எடுத்தெழுதி மகிழ்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்குப் பனைமரம் விரும்பிப் போற்றும் மரமாகும். பனை நிழலை நினைத்துத் தமிழ் மக்கள் உருகுவதை நாம் இன்றும் காணலாம். சேரர் இளங்கோ அடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலனுக்கு அமுது படைக்கும் காட்சியைப் புனைந்தார்.

“தாலப் புல்லின் வால்வெண் தோட்டுக்
கைவல் மகடூஉக் கவின்பெறப் புனைந்த
செய்வினைத் தவிசெனக்”

கோவலன் இருந்த இருக்கையைக் குறித்தார்”

அரசர் கோமகன் எளிய வினைவல் மகளின் திறத்தைப் புகழ்ந்துரைப்பது நம் உணர்வை அள்ளுவதாகும். அந்த வகையில் நவாலியூர்ப் புலவர் தாலவிலாசம் பாடிப் பனை மரத்துக்குப் புகழேற்றியுள்ளார்.

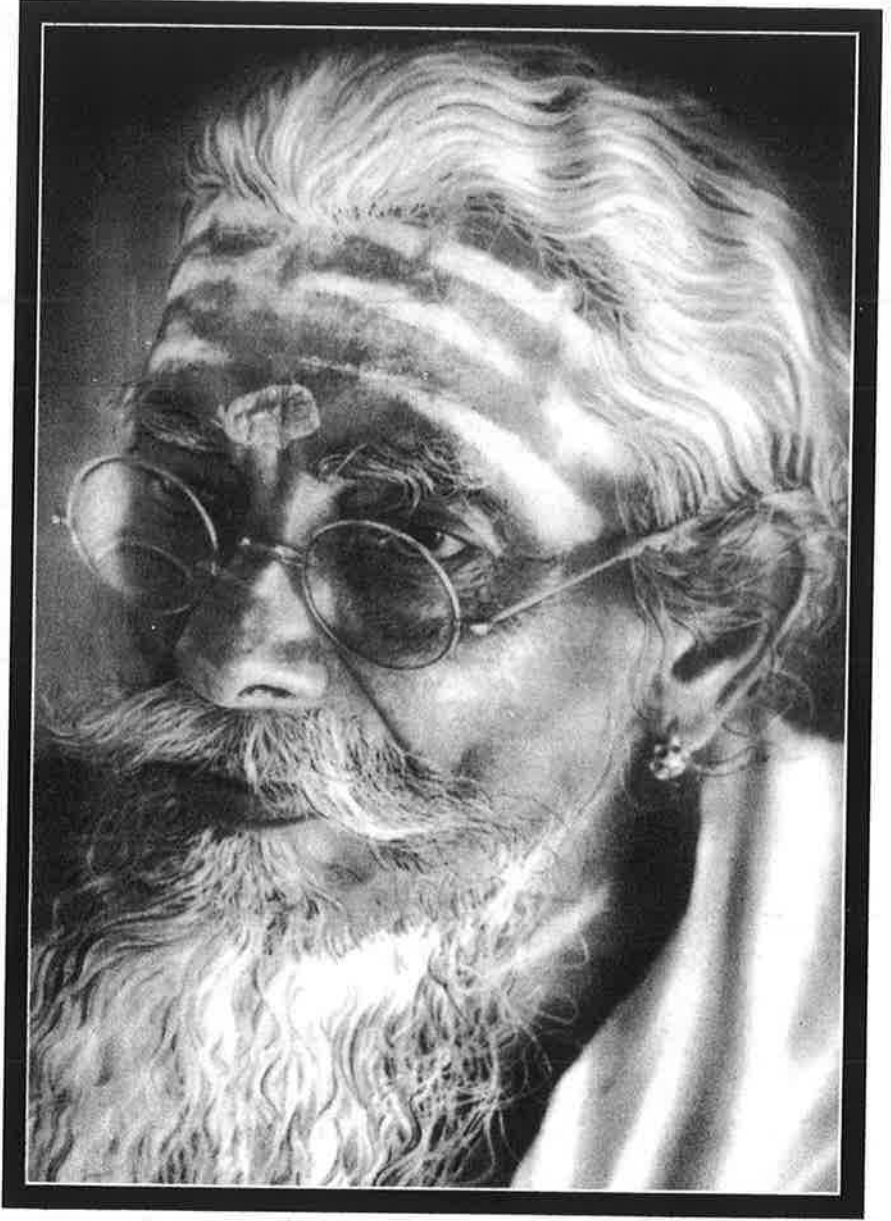
“கோணிலைகள் மாறிமழை வாரி வந்தாலும்
கொடியமிடி வந்தமிக வேவருத்தி னாலும்
தாணியு லளித்தயர் கலாநிலைய மேபோல்
தந்தபல வேறுபொருள் தாங்குபனை யோங்கும்.”

என்பது புலவர் பாடல். இவ்வாறு நலம் பாராட்டற்குரிய பகுதிகள் நூலெங்கும் பரவியுள்ளன. தம்மைப் பெற்று

வளர்த்த அரும் பெற்றற்றந்தையார் அருமையினார்
கதிர்காமர் மீது புலவர் எழுதிய பதிறுப்பு பத்து நெஞ்சினை
நர்க்கின்றது.

“தேனோ அமுதோ தெவிட்டா நறும்பாகோ
யானோ உவமை சொலவல்லேன் – மானேந்
நன்னார் நவாலியூர் நற்சோம சுந்தரனார்
பன்னு தமிழ் நலத்தைப் பார்”

ஒளவை நடராசன்

நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர்

படிப்பகம்

உ

சிவமயம்

நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் வரலாறு

ஆயிரமாயிரஞ் செந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடியருளி ஈழமணித் திருநாட்டில் புலவர் பரம்பரையை இலங்கச் செய்து புகழாரஞ் சூட்டிய தனிப்பெருமை “தங்கத் தாத்தா” என்று பலராலும் மதிப்புடன் அழைக்கப்பட்டு வரும் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களையே சாரும். யாழ்ப்பாணத்து வலிகாமம் மேற்கில் உள்ள மானிப்பாய்க் கோவிற்பற்றைச் சார்ந்த நவாலியென்னுஞ் சிற்றூர் இவர் பிறந்த ஊராகும்.

மருதமும் நெய்தலும் கலந்த நிலப்பரப்பையுடைய நவாலியூர், செல்வங்கொழிக்கும் வயல்கள் நிரம்பிய தாகவும் கல்விச் சிறப்பு மிகுந்ததாகவும் அந்நாளிற் சிறப்புற்று விளங்கியது. கிழக்கிலே முருகமூர்த்தி திருக்கோவிலையும் சிந்தாமணிப் பிள்ளையார் திருக்கோவிலையும், அதன் வடக்கிலே அட்டகிரி முருகவேள் திருக்கோவிலையும், மேற்கில் கண்ணகி அம்மன் திருக்கோவிலையும் தென் புறத்து எல்லையில் நரசிம்ம வைரவர் திருக்கோவிலையும் தன்னகத்தே கொண்ட சிறப்புப் பெற்றது நவாலியூர்.

ஏறத்தாழ நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வன்னிய சேகர முதலியார் என்பவர் ஒருவர் நவாலியிற் குடியேறிப் பல்வகைச் சிறப்புகளுடன் வாழ்ந்து வந்தார். இவரின் வழித்தோன்றலாய் முத்தமிழ் வித்தகரான அருமையினார் கதிர்காமர் என்பவர் திருத்தக வாழ்ந்து வரலாயினார். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை அரசாண்ட அரசர் ஒருவரால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு வந்த வன்னிய சேகர

முதலியார் குடும்பத்திற்கு நட்புரிமையுடன் “அருமையினார்” என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் வழங்கப்பட்டது. திருவருள் கூட்ட சுற்றமும் சொந்தமும் போற்ற கதிர்காமர் அவர்கள் அழகுடை நங்கை இலக்குமிப்பிள்ளை என்பவரைத் திருமணஞ் செய்தார். இருவரும் வள்ளுவப் பெருந்தகை காட்டிய இல்லறம் ஓம்பி நல்வாழ்வில் இன்புற்றிருந்தனர். மக்கட் பேறில்லாத தம்பதிகள் தங்குறையை நீக்கும் வண்ணம் தங்கள் குலதெய்வமான முருகப் பெருமானை நினைந்துருகிப் பாடியும் பரவியும் வழிபாடு செய்து வரலாயினர்.

இவர்களின் உண்மைப் பத்தியின் விளைவாக இலக்குமிப் பிள்ளை அம்மையின் கனவிலே ஓர் அழகிய ஆண்மயில் கலாபம் விரித்தாடியபடி தோன்றி, “அம்மையே நான் உன்னை வந்தடையப் போகிறேன்” என்று கூறி மறைந்தது. இது திருவருளின் வெளிப்பாடே என்றெண்ணிய அவர்கள் முருகப் பெருமான் தமக்கு உணர்த்தவே இவ்வண்ணம் கனா ஏற்பட்டது என்ற பூரண நம்பிக்கையுடன் அத்தெய்வத்திற்குப் பூசையும் வழிபாடும் செய்து வந்தனர்.

அவர்கள் நம்பியவண்ணமே இலக்குமிப்பிள்ளை கருவுற்றார். விக்கிரம ஆண்டு (1878) வைகாசித் திங்கள் இருபத்தைந்தாம் நாள் சனிக்கிழமை பரணி நட்சத்திரமும் மிதுன ஓரையும் கூடிய தீதறு செவ்வியில் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள் பிறந்தார். பேருவகை பூத்த புலவரின் பெற்றோர் புலவர் பிறந்த பரணிக்கு அடுத்த கார்த்திகை நாளில் அட்டகிரி முருகப்பெருமானுக்குத் தொடர்ச்சியாக வழிபாடும் பூசையும் செய்து வரலானார்கள்.

புலவருக்கு ஐந்து ஆண்டு பூர்த்தியானதும் நவாலியிற் சிறந்த கல்விமானாய்த் திகழ்ந்த அருணாசல உபாத்தியாயரைக் கொண்டு வித்தியாரம்பம் செய்துவைத்தனர். ஏடு தொடக்கும் பொழுது அட்டகிரி முருகன் ஆலயமணி ஓசை கேட்டதை, இறைவனின்

வாழ்த் தொலியென ஏற்றுப் பெற்றோர் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். அருணாசல உபாத்தி யாயரிடம் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், விரும்பித் தொழுவார் போன்ற நீதி நூல்களையும் எண்கணிதம், நிகண்டு முதலியவற்றையும் புலவர் கற்றறிந்தார். அதன் பின்பு குமரேசர் சதகம், தண்டலையார் சதகம் ஆகிய நூல்களுடன் வேறு இலக்கியங்களையும் கற்றார்.

இயற்கையிலேயே விவேகமும் சாதாரியமும் இனிய குரல்வளமும் கைவரப் பெற்ற புலவருக்குப் பத்துவயதில் சமயதீட்சை அளிக்கப்பட்டது. தமது குலதெய்வமான முருகப் பெருமான்மீது அளவிறந்த பத்தியுடன் கந்தசட்டி, திருக்கார்த்திகை முதலிய விரதங்களை அநுட்டித்தும் திருமுருகாற்றுப்படை, கந்தரலங்காரம் முதலிய நூல்களைத் தினமும் பாராயணஞ் செய்தும் வந்தார். புலவரின் உறவினரான இராமலிங்க உபாத்தியாயரிடம் ஆங்கிலத் தைக் கற்றதுடன் திருவாதவூரடிகள் புராணம், சிவஞான சித்தியார், இராமாயணம், சைவப் பிரகாசம், ஞானாமிர்தம் போன்ற அரிய நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றார். தனது தந்தையாரிடம் கந்தபுராணம், திருக்குறள் போன்ற நூல்களையும் பொருளுணர்ந்து படித்தார்.

இளவயதிலேயே இவரின் அருவி நீரோட்டம் போன்ற ஆணித்தரமான பேச்சாற்றலையும் விவாதத் திறமை யையும் கருத்தினை ஈர்க்கும் கண்டனங்களையும் பலர் மெச்சியதுடன் புலவர் அவர்களை ஊக்கப் படுத்தியும் வந்தனர். கந்தபுராணம் முதலிய நூல்களில் வரும் சந்த விருத்தங்களைப் புலவரின் தந்தையார் இசைகூட்டிப் பாடிக் காட்டுவதுண்டு. தாமும் இவ்வண்ணம் பாடல் இயற்ற வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இவரைப் பாடல் இயற்ற வைத்தது.

இளமைப் பிராயம் முதல் புலவரின் நெருங்கிய நண்பனாக விளங்கிய வைத்திலிங்கம் என்பவர் (புலவரின் உறவினர் இராமலிங்க உபாத்தியாயரின்

மகன்) புலவரிடம் ஒரு முறை “ஆறுமுக” மெனத் தொடங்கி “கதி” யென முடிவுற ஒரு வெண்பாவை உடனடியாக இயற்றித் தரும்படி கேட்டார். புலவரும் உடனே,

“ஆறு முகமுடையாய் ஆறிரண்டு தோளுடையாய்
ஏறு மயிலுடையாய் என்னுடையாய் - கூறுசெயும்
வேலுடையாய் என்றன் வினையுடைய வேமிதிக்குங்
காலுடையாய் நீயே கதி”

எனப் பாடி எல்லோரையும் மகிழ்வித்தார்.

புலவரவர்கள் தமது வீட்டிலிருந்து சுவைமிகு விளாம் பழங்களைத் தம் நண்பனுக்கு அனுப்புவதுண்டு. ஒரு முறை புலவர்,

“என்றா யினும் பழத்தி லிச்சைவைத்துத் தின்னவென்று
தின்றால் விளாம்பழத்தைத் தின்னென்றார் - இன்றுனக்கு
நல்ல விளாம்பழங்கள் நாலைந் தனுப்புகின்றேன்
வெல்லத் துடனுண்க வே”

என்றொரு வெண்பாவுடன் பழங்களை அனுப்பி யிருந்தார். பாடலைப் படித்த நண்பன் விளாம்பழங் களைவிடப் பாட்டின் சுவையை நினைந்து மகிழ்ந்தான்.

வைத்திலிங்கம் புலவரை வீட்டிற்கு அழைத்து விருந்து செய்வது வழக்கம். ஒரு முறை வடை, முறுக்கு, அவித்த கொண்டைக் கடலை, வாழைப் பழம் முதலிய சிற்றுண்டிகள் புலவருக்குப் பரிமாறப்பட்டது. வைத்திலிங்கத்தின் தாயார் புலவரைப் பார்த்து “இந்தச் சிற்றுண்டிப் பண்டங்களின் பெயர்களைக் கொண்டு நீர் படித்த சித்தாந்தப் பொருள் விளங்க ஒரு பாடல் இயற்றுவீர்” என அன்புடன் கேட்டார். புலவரும்,

“விந்து சுடுவடை விண்வெளி யுட்டுளை
கந்த முறுக்குப் பிரணவம் - வந்த
கடலை கலையாக் கதலி சுவையா
வுடையது சிற்றுண்டி யோர்.”

என்று பாடியதும் எல்லோரும் பாட்டின் பொருளுணர்ந்து வியந்தனர். பாட்டைப் படித்த இராமலிங்க உபாத்தியாயர் “காரிகை படித்தபின்பு கவிபாடலாம்” என்று கூறியது புலவருக்கு மனமடிவை ஏற்படுத்தியது. எனினும் புலவர் மேலும் பல இலக்கிய நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

கவியியற்றப் பேராவல் கொண்டிருந்த புலவருக்கு ஒருநாள் அவரின் கல்விக்குருவின் உத்தரவும் கிடைத்தது. “சோமசுந்தரா! நான் குளித்துப் பூசை முடித்து வருமுன்பு நீ உனது குலதெய்வமாகிய முருகப் பெருமான் மீது ஒரு விருத்தம் பாடுவாயாக” எனக் கட்டளை யிட்டதும் புலவர்,

“ அஞ்ச முகத்தவர் கொஞ்சி முகந்திடு

மாறு முகப் பதுமம்

அத்தி முகத்தர் மனத்தி லினித்திடு

மாறிரு கண் வேழம்

கொஞ்ச மொழிக்குற வஞ்சி முலைக்கொழு

கொண்டுமு திடுகோடு

குஞ்சரி சஞ்சரி கந்தொடர் மஞ்சரி

கொண்டணை யண்டர்தரு

செஞ்சர ணஞ்சர னென்றுல கந்துதி

தேவி மணிக் குழவி

தேவர்கள் முடிமணி யசுரர்க ளடிபணி

தீர குமார சிவம்

நெஞ்சினி லென்று நிறைந்தொளி தந்திடு

நீல மயிற் கதிரோன்

நேரலர் தமையடு வேலா யுதமெமை

நின்று புரந்திடுமே.”

என்னும் ஒரு விருத்தப்பாடலைப் பாடிமுடித்தார். பாடலின் ஓசை நயத்தையும் பொருட் சிறப்பையும் கண்டு புலவரை மெச்சி, “உனக்குப் பாடல் நன்றாக வரும். அட்டகிரி முருகப் பெருமான் மீது ஒரு பதிகம் பாடு” எனப் பணித்தார். புலவர் தனது இளமைப் பருவத்திலே அட்டகிரி முருகன் பதிகம், அட்டகிரி

முருகன் திருவூஞ்சல், சாவித்திரி கதை, பசுவின் கதை முதலிய நூல்களை இயற்றினார்.

நினைத்தவுடனே கவி பாடும் திறமை பெற்ற புலவர் ஆங்கிலத்திலும் சளைத்தவர் அல்லர். நல்ல ஆங்கில இலக்கியங் களைப் படித்துத் தமது ஆங்கில அறிவை விருத்தி செய்து கொண்டார். கி.பி. 1899ம் ஆண்டில் வட்டுக்கோட்டையிலே கலட்டி என்னும் இடத்தில் சின்னத்துரை ஆசிரியருடன் சேர்ந்து பாடசாலை ஒன்றை ஆரம்பித்து நடத்தினார்கள். புலவருடைய செந்தண்மை கூடிய நல்லொழுக்கம், சிவநெறி பிறழாச் சைவாசாரம், தமிழோடு ஆங்கிலமும் கற்பிக்கும் திறன் ஊரெங்கும் பரவி எல்லோரின் நன்மதிப்பையும் அவருக்கு நல்கியது. தமிழ், ஆங்கிலம், இதிகாசம் முதலிய பாடங்களைப் பயிற்றுவிப்பதுடன் பிள்ளைகளுக்குப் புலவர் பண்ணிசையுடன் தேவாரம் ஓதவும், புராணம் படித்துப் பயன் சொல்லவும் பழக்கி வந்தார்.

தமது இருபது வயதிலேயே சைவசமயம் போதிக்கும் இறைவனை அடையும் குறிக்கோளே தமது இலட்சியமென்ற நல்லெண்ணம் அவர் மனதில் வேருன்றிவிட்டது. ஞான உபதேசம் செய்வித்துத் தமது எண்ணத்தை நிறைவு செய்யத் தகுந்த ஓர் சற்குருவைத் தேடிநின்ற சமயம் தென்னிந்தியாவி லுள்ள பெங்களூரில் பிறந்த சுப்பிரமணிய சாமியாரின் தொடர்பு நவாலியிலேயே கிடைத்தது. அவரே தமது குருவெனக் கருதி அவரிடம் சரணடைந்தார். அந்தக் குருவும் “சோமசுந்தரா உனக்கு என்ன வேண்டும்” என வினவப், புலவரும் “வேண்டுவதறிவதும் வேண்டாத தறிவதும் சாமிக்கே தெரியும்” என்று அமைதியுடன் கூறினார்.

சாமியாரும் புன்முறுவல் பூத்து “நீ முருகப் பெருமானை வழிபட்டு வேண்டிய தெல்லாம் பெறுக” என ஆசியருளி ஓர் யந்திர அருட்குறியைக் கொடுத்ததுடன் புலவர் இல்லத்தில் இருந்து பூசை இயற்றிப் பின் தம் ஊருக்குத் திரும்பினார். அந்த அருட் குறியை

வைத்து அனுதினமும் பூசை செய்துவரப் புலவருக்கு எல்லா நன்மைகளும் உண்டாயின.

புலவருக்கு இருபத்தெட்டு வயது வந்ததும் அவரின் பெற்றோர் புலவருக்குத் திருமணஞ் செய்ய விழைந்து பெண்ணையும் பார்த்து வைத்தனர். புலவர் இது குறித்துத் தமது குருநாதரின் ஆசி வேண்டிப் பத்தியோடு முறையிட குருநாதரின் கடிதம் கிடைத்தது. “நீ பெற்றோர் விருப்பத்திற் கிணங்கத் திருமணத்தை நிறைவேற்று, அதுவே எனக்கும் விருப்பம்” என்று அதிற் குறிக்கப் பட்டிருந்ததை இறைவன் வாக்காக ஏற்று, சங்குவேலி என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த வேலுப்பிள்ளை என்பவரின் அருமைப் புதல்வியரைத் திருமணஞ் செய்தார். அறவழி ஒழுகிச் செம்மை வாழ்வு வாழ்ந்து மூன்று புதல்வர்களையும் (புலவர்மணி இளமுருகனார், வித்தியாரத்தினம் நடராசன், வேலாயுதபிள்ளை) இரு புதல்வியரையும் (மங்கையர்க்கரசி, சரசுவதி) பெற்றெடுத்தார்.

புலவரின் படைப்புகள் தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. இவற்றைப் படித்த அறிஞர் பலர் புலவருக்கு வாழ்த்துச் செய்திகளும் பாராட்டுக் கவிதைகளும் அனுப்பி உற்சாகப் படுத்தினார்கள்.

அருணாசலக் கவிராயர், கந்தசாமிக் கவிராயர், மறைமலை அடிகள் என்னும் சுவாமி வேதாசலம் ஆகியோர் புலவருடன் நெருங்கிய இலக்கியத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

புலவரின் புலமைப் புகழும் செல்வாக்கும் கூடக் கூட வறுமையும் மிடியும் வருத்தத் தொடங்கியது. போதுமென்ற மனமே பொன்செய்யும் மருந்து என்பதற்கமைய அந்த நிலையிலும் புலவரின் துணைவியார் வறுமையிற் செம்மையாய் இல் வாழ்க்கையை இனிது நடத்திவந்தார். புலவரை வருத்திய வறுமையின் தாக்கத்தைப் போக்க, அவர் நாமகள் மீதும், இலக்குமி மீதும் முருகன் மீதும் தோத்திரப் பாடல்கள் பாடினார்.

புலவர் அவர்களுக்குப் பிற்காலத்தில் தொய்வு நோய் ஏற்பட்டது. தமது நித்திய அநுட்டானங்களையும் கடமைகளையும் பாடல் இயற்றுவதையும் இடருற்ற வேளையிலும் செவ்வனே செய்துவந்தார்.

கம்பருக்குச் சடையப்ப வள்ளல் வாய்த்தாற்போலப் புலவர் அவர்களுக்கு அவரின் இளைய சகோதரர் வேலுப் பிள்ளை அவர்கள் பலவிதத்தில் உதவிபுரியும் நற்றுணை வனாக இருந்து வந்தார். புலவரின் படைப்புகளைப் படித்து, நயந்து அவரை ஊக்குவித்தும் மகிழ்வித்தும் புலவரின் நூல்கள் சிலவற்றைப் பதிப்பித்தும், தோன்றாத்துணையாய் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. புலவருடன் ஆசிரியத் தொழில் புரிந்த பண்டிதர் சுப்பிரமணியம் அவர்களும் புலவரின் அன்பு கெழுமிய உயிர்நண்பனாக விளங்கினார்.

எந்நேரமும் கற்பனைப் பாடல்களை இயற்றிப் பாடி மகிழ்வதும், நகைச்சுவை ததும்பச் சல்லாபிப்பதுமாக அவர்களின் காலம் வறுமையிலும் இன்பகரமாகக் கடந்தது. உடம்பை நோய்வந்து உருக்கிய போதிலும் வாழ்வினில் வறுமை வருத்திய போதிலும் பைந்தமிழ்ப் பாச்சுவை அறியுந் தெய்வங்களை நம்பிக்கையுடன் பாடிப் பலன் பெற்றமை குறிப்பிடத் தக்கது. நாமகள் புகழ்மாலை, இலக்குமி தோத்திரம், கந்தவனக் கடவை முருகன் பதிகம், நான்மணிமாலை, முருகன் திருப்பள்ளி எழுச்சி, கதிர்காம வேலவர் பதிகம் இவ்வண்ணம் எழுதப்பட்டவையே.

ஒருசமயம் புலவரின் வீட்டில் அடிக்கடி தீயவர் செய்கையினாற் களவு ஏற்பட்டது. புலவர் ஆற்றாது நவாலியின் தெற்கு எல்லையில் எழுந்தருளியிருக்கும் காவல் தெய்வமான கல்லுண்டை வைரவர் மேலொரு பதிகம் இயற்றிப் பத்தியுடன் தினமும் பாடிவரலாயினார். சில நாட்களில் கள்வர் மனம் மாறித் தம்பிழை உணர்ந்து தாம் செய்த பெரும்பிழை பொறுக்கும்படி புலவரை அணுகிப் பொறுதி கேட்டுச் சென்றமை அவ்வூரிலே புலவரின் தெய்வீகத் தன்மையை உணர்த்தியது.

புலவரின் மூத்த புதல்வியாகிய மங்கையர்க்கரசியாருக்கு விநாயகப் பெருமான் கனாவில் தோன்றி அருட் குறிப்புகள் காட்டி அருளிப்பாடுகள் நிகழ்த்தினார். இதைக் கேள்வியுற்ற புலவர் எல்லோரும் பாடி வழிபடுதற்கேற்ற பாமாலை ஒன்றைப் பாடி யருளினார். இது போன்று அட்டகிரி முருகன் மேல் வெண்பாக்களும் கலம்பகப் பிரபந்தமும், நல்லை முருகன்மேல் அந்தாதியும் திருப்புகழும் மாவை முருகனுக்குப் பதிகமும் தோத்திரவடிவாய் அமையப்பாடி அருளினார்.

சமுதாயத்தில் சீர்திருத்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தப் பல நாடகங்களையும் சல்லாபங்களையும் எழுதிப் பிள்ளைகளைக் கொண்டு நடிப்பித்தும் வந்தார்.

கலாசாலைப் பிள்ளைகளுக்காகச் சைவசித்தாந்தக் கருத்துகளை உள்ளடக்கிய நாடகம் ஒன்றை எழுதி நடிப்பித்தார். எல்லோரின் பாராட்டைப் பெற்ற இந்த நாடகத்தை விரிவுபடுத்தி ஒரு சைவ சித்தாந்த நாடக நூலாக வெளியிடக் கோரிய அறிஞரின் விண்ணப்பத்திற்கிணங்க “உயிரிளங் குமரன் நாடகம்” என்னும் பெயருடைய நாடக நூலை இயற்றியது மட்டுமன்றி அதிலே முக்கிய பங்கெடுத்துத் தாமும் நடித்து அந்நாடகத்தைப் பல இடங்களில் அரங்கேற்றம் செய்து பெருமை சேர்த்தார். இந்த அரிய நாடகநூலின் அருமை பெருமைகளை அவதானித்த சமயப் பேரறிஞர்களும் தமிழ்ப் புலவர்களும் புலவர் அவர்களின் முத்தமிழ் வித்துவத்தையும் சமயப் பணியையும் பெரிதும் மெச்சிப் பாராட்டியதுடன் விழாவெடுத்துப் புலவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தித் தங்கப் பதக்கமும் பரிசில்களும் கொடுத்ததுடன் புலவர் பட்டமும் நல்கிக் கௌரவித்தனர்.

தமிழில் ஆர்வமுள்ள இளைஞருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் செய்யுள் இயற்றப் பழக்குவதீர் புலவருக்கு மிகுந்த விருப்பம். “செய்யுள் இயல்பாகப் பிறத்தல் வேண்டும், வலிந்து எதுகை மோனைகளை அமைத்துக் கட்டடமாக்க வரமாட்டாது, காதும் மனமும் கூர்மைப் பட்டு அமைத்தல் வேண்டும்” என்று அறிவுரை பகர்வர்.

விருத்த நடை அழகிற்குக் கம்பனின் இராமாயணத் தையும் சேக்கிழார் பெருமானின் பெரிய புராணத்தையும் பாராயணஞ் செய்தல் வேண்டும் என்றும், திரு முருகாற்றுப்படையையும் சகலகாலா வல்லி மாலையையும் மனனஞ் செய்து பாடிவந்தால் தமிழ்ப்புலமை விருத்தியடையும் என்றும் அழுத்தமாகச் சொல்லிப் புலவர் மாணாக்கர்களுக்கு அறிவுறுத்துவார்.

இத்துடன் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள்களை விளக்குவதற்கு சனி ஞாயிறுகளில் தனியாக இலவச வகுப்புகள் நடாத்துவதும் புலவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் பணியாயிருந்தது. கந்தபுராணம், பெரிய புராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணம் முதலியனவற்றைப் படித்து அழகாகப் பயன் சொல்லவும் மாணாக்கர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து வந்தார்.

பிற மதத்தினர் திட்டமிட்டுப் பொருளாசை காட்டி, சைவ இளைஞர்களையும் பிறரையும் மதமாற்றஞ் செய்வதையும் போலி மாயாவாதத்தையும் கடுமையாக எதிர்த்தார். சைவ சித்தாந்தத்தை எல்லோரும் இலகுவில் விளங்குவதற்கும் சைவ சமயத்தின் பெருமைகளை உணர்வதற்கும் ஏற்றவகையில் பத்திரிகைகளில் தொடர்ச்சியாகப் பல கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் எழுதி வந்தார். இதற்காகப் புலவரும் “சைவ வாலிப சம்போதினி” என்னும் பெயரில் ஒரு பத்திரிகையும் நடத்திவந்தார். இலங்கையில் இருந்து மட்டுமன்றி இந்தியாவில் இருந்தும் சைவசித்தாந்த வல்லுநர்கள் இப்பத்திரிகைக்கு ஆதரவளித்துக் கட்டுரைகள் அனுப்பிவைத்து ஊக்கப்படுத்தி வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

சைவக் கோயில்களில் உயிர்ப் பலி செய்வதைப் புலவர் அவர்கள் வெகுவாகக் கண்டித்தும் அதனை நிறுத்துவதற்குப் பெரும்பாடு பட்டுத் தமது போராட்டத்தில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றார்.

“ஆடு கதறியது” என்னும் பாடலைப் பாடியது மட்டுமின்றி அதைப் பொது விடங்களில் கல்மனமும் உருகும்படி பாடியும் பாடுவித்தும் நாடகமாய் நடப்பித்தும்

வந்தார். இதனால் உயிர்ப்பலி செய்வதையும் புலால் உண்பதையும் நிறுத்தியவர்கள் பலர். இதேபோல “ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை” என்னும் பாடலைக் கேட்டவரும் புலால் உண்பதை விட்டதுண்டு என்று கூறுவர்.

புலவர் அவர்கள் கொழும்புத்துறை யோகர் சுவாமிகளிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். புலவர் இயற்றிய பாடல்களைப் பாடிப் பாடி இன்புறுவது யோகர் சுவாமிகளின் வழக்கம். புலவரின் துணைவர் வேலுப்பிள்ளை இல்லத்திற்கு (கண்டியில் இருக்கும் பொழுது) அடிக்கடி யோகர் சுவாமிகள் செல்வதுண்டு. அப்பொழுது தெல்லாம் “உன் அண்ணன் வேறு என்ன பாடல் அனுப்பியுள்ளான்” என்று கேட்டுவாங்கிப் படித்து மகிழ்வார். யோகர்சுவாமிகளின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிப் புலவர் அவர்கள் பதி பசு பாச விளக்கமென்னும் கிளிக்கும்மியும் நல்லை முருகன் திருப் புகழையும் பாடி அருளினார். சிவயோக சுவாமிகள் மீது ஒரு தோத்திரப் பாமாலையும் பாடியது அவர் சுவாமி மீது வைத்திருந்த பத்தியைக் காட்டுகிறது.

புலவர் அவர்கள் நாற்பது ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக, வட்டுக்கோட்டை சைவாங்கில வித்தியாசாலை ஆரம்பகாலம் முதலாக நாற்பது ஆண்டுகள் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வந்தார். இத்துடன் புலவர் இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தார் நடத்திவரும். கலைமாமணிப் பரீட்சைக்குரிய தமிழ்ப் பாடநூல்களை மாணவர் களுக்குத் தெளிவுபட அறிவுறுத்தி அவர்களைத் தமிழ்ப் புலமை பெறச் செய்துள்ளார். மேலும் வித்துவான், பண்டிதர், புலவர் முதலிய தேர்வுகளுக்குத் தோற்ற மளிக்கும் மாணவர்களுக்குப் புலவர் அவர்கள் செய்யுள் இயற்றலும், யாப்பருங் கலம், அகப் பொருள், மாறனலங்காரம் முதலிய இலக்கணப் பாடங்களும் கலித் தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்கோவையார், சிவஞானபோதம் என்பனவும் எதுவித வேதனமும் ஏற்காது, மகிழ்ச்சியுடன் கற்பிப்பனவாம்.

நாற்பது ஆண்டுகளாகப் புலவர் மனமுவந்து ஆற்றிய தமிழ்ப் பணியைப் பெரிதும் மதித்துப் பாராட்டிய சைவநன் மக்களும் பழைய புதிய மாணவர்களும் ஆசிரியரும் புலவருக்கு விழாவெடுத்துப் பொன்னாடை-போர்த்திப் பொற்கிழி வழங்கிப் புலவரையும் அவர் துணைவியார் சின்னம்மையையும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மோட்டார் வண்டியில் ஏற்றி நகர ஊர்வலஞ் செய்து இல்லஞ் சேர்ப்பித்தனர். புலவரைப் பாராட்டி வாழ்த்து அனுப்பியவர்களில் பண்டிதமணி நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், வித்துவான் கணேசையர், வித்துவான் சுப்பையாபிள்ளை, பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் தில்லை நாதர், வரகவி அமிர்த நாத பிள்ளை முதலியோர் அடங்குவர்.

இளைப்பாறிய பின்னரும் புலவர் தமது இல்லத்திலேயே சைவசித்தாந்த வகுப்பும் இலக்கிய வகுப்பும் நடாத்தித் தமிழ்வளர்க்க அயராதுழைத்தார்.

எந்தவித எதிர்பார்ப்புகளையும் கருதாது இல்லம் தேடித் தமிழ் படிக்க வருவோருக்கெல்லாம் உணவளித்துத் தங்கும் வசதியும் செய்து கொடுத்துத் தமிழைப் பரப்பி வந்தமை அவரின் பெருந்தன்மையை விளக்கும். புலவர் தனது எழுபத்தைந்தாவது அகவையில் கி.பி. 1953ஆம் ஆண்டில் சிவபதம் எய்தினார்.

— இளமுருகனார் சோ. பாரதி

ஆண்டு விசயத்தில் ஆனியிரு பத்தாற்றி

பூண்ட புனர் பூசம் புகர் நாளின் - மீண்டு கதிர்

நண்ணுமொரு வைகறையில் நற்றந்தை சென்றடைந்தான்

கண்ணுதலா லின்பக் கழல்.

ஐந்துபுலனும் அருண் முருகன் றாளேறச்

சிந்தையொரு சாந்தத் திடமேறச் - செந்தமிழின்

மந்திரங்கள் காதேற வாழ்க்கை குறிக்கொண்டு

சுந்தரனா ருற்றார் சுகம்

— இளமுருகனார்

உ

சிவமயம்

பதிப்பாசிரியரின் பார்வையில்....

நிலையுள்ள பேரின்பப் பெரும்பொருளாய் இவ் வியனுலகில் வியாபித்திருக்கும் முழுமுதற் பரம் பொருளை வணங்கி வாழ்த்துவதே பெரும் பயனெனத் திருவருள் உணர்த்தாநிற்கத், தங்குல தெய்வங்களாகிய முருக வேளினதும் முத்தமிழ்க் கலைமகளினதும் அருட் கருணைத் திறங்களையும் வரம்பியலாற்றல்களையும் வாயாரப் பாடி அத்தெய்வங்களை நெஞ்சாரத் துதித்து வந்தவர் எமது “தங்கத் தாத்தா” வாகிய நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள் ஆவர். தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த பத்திப் பாடல்களை இயற்றி மகிழ்ந்ததுடன் செந்தமிழ் மொழியின் வளம் பெருக்கச் சொல்லென்ற மலரிலே பொருளென்ற புதுமதுரவமுது சுரக்கா நிற்கத் தெள்ளரிய ஆயிரமாயிரம் பாக்களை அருளிப் போந்தவர் புலவர் பெருமான்.

கலைமகள் கடாட்சம் கைவரப்பெற்ற புலவர் மரபு தவறாது பழைமையும் புதுமையும் இசைந்து இழையோட வியப்புறு சொல்லோவியங்களை இயற்றிப் பிணியோடு மிடியிடர் செய்யும் வேளையினும் மனந் தளராது தமிழ்ப்பணி செய்து பெருமையீட்டினார்.

புலவரின் செந்தமிழ்ப் படைப்புகளைப் பாதுகாப் பதுடன் தமிழ்கூறு நல்லுலகெலாம் பரப்பும் உன்னத நோக்குடன் இன்று இந்தச் ‘செந்தமிழ் அமுதம்’ மலர்கிறது. சிறுவர் செந்தமிழ், இலங்கை வளம், தாலவிலாசம், மருதன் அஞ்சல் ஓட்டம், தந்தையார் பதிற்றுப் பத்து ஆகிய ஐந்து நூல்கள் இம்மலரின் வண்ண இதழ்களாக மணம் கமழ்கின்றன.

பரந்த நோக்கும் விரிந்த நெஞ்சமும் கொண்டு தமிழ்ப் பணி ஆற்றிவரும் முந்நாள் முன்னாள் துணைவேந்தர் பெருந்தகை முனைவர் ஓளவை நடராசன் அவர்கள் முகமலர்ச்சியுடன் அளித்த சிறப்புரை இம்மலரை அலங்கரிக்கின்றது. அவரின் தமிழ்ப் பணி என்றும் தமிழகத்தை அணிசெய்ய வாழ்த்தி நன்றி கூறுகின்றேன்.

குறுகிய கால அவகாசத்திலும் செய்வன திருந்தச் செய்யும் திண்ணிய மனங்கொண்ட செம்மனச் செம்மல் வெள்ளையாம்பட்டி சுந்தரம் அவர்கள் இந்நூலை அழகுற அச்சேற்றி அளித்தமை மெச்சத் தக்கது. அவருக்கும் அவரோடு துணைநின்றுழைத்த அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றி.

புலவரின் காலந்தொட்டு அவரின் நூல்களைப் பாதுகாக்கும் வண்ணம் அன்னாரின் அரும்பெற்ற றுணைவன் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் அன்று ஆரம்பித்து வைத்து, எனது தந்தையாரால் தொடரப்பட்ட பணியினை நான் மீண்டும் ஆரம்பிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

**தேனேறும் கவியமுதோ திருவேறும் செந்தமிழோ
ஊனேறும் பாமழையோ உவந்தளித்தாய்!—மானேறும்
ஆனேறு டையானின் அருளேறுஞ் சுந்தரனார்
வானேறு புகழோ புகழ் !**

இளமுருகனார் சோ. பாரதி

சிறுவர் செந்தமிழ்

தமிழகப் பல்கலைக்கழகம்

பதிப்புரை

என்னெஞ்சம்,

அழகு ததும்புஞ் சுனையூற் றாகுக
செஞ்சொன் மலருங் கற்பக மாகுக
பாமணி பிறக்கு மாமலை யாகுக
சான்றோர் மொழிந்த குறிக்கோ ணித்திலங்
குயிற்றிய சித்திரக் கோயிலு மாகுக
நினைவும் புனைவும் நிறைந்தே யழகுக்
கலைதரு முணர்வு மிகுதரற் பொருட்டே.

ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு முன்னே, நவாலியூரிலே, பனையோலையால் வேய்ந்த ஓர் அழகிய சிறு குடிலின் முற்றத்திலே, தண்ணார் திங்கள் வெண்ணிலாப் பொழியத் தாழ்ஞ் சோலையிற் றழைத்த தென்றல், மெய்வருடி வியர்ப்பு நீக்க, இலக்குமிப்பிள்ளையென்னும் எங்கள் பாட்டியார், எங்களுக்கு நடுவிலிருந்துகொண்டு வியப்புறு கதைகள் நயப்புறச் சொல்லுவார். சில வேளைகளில் இனிய சிறிய குழவிப் பருவப் பாடல்களும் பாடி மகிழ்விப்பார்.

ஒருநாள், எடுக்குப்பிள்ளை யொன்றைக் கையிலே தாங்கிக் கொண்டு, கொக்கொத்த கூந்தல் குளிர்நிலாப் பழிக்கப் பொக்குவாய் வெற்றிலையாற் பொலிவு கொள்ள மதுரமான குரலிலே,

இது சிறுவர் செந்தமிழ் புத்தகத்தின் முதற் பதிப்பில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

சாய்ந்தா டம்மா சாய்ந்தாடு
 தாமரைப் பூவே சாய்ந்தாடு
 மாடப் புறாவே சாய்ந்தாடு
 மாணே தேனே சாய்ந்தாடு
 கொஞ்சங் கிளியே சாய்ந்தாடு
 குத்து விளக்கே சாய்ந்தாடு
 மாணிக்க மலையே சாய்ந்தாடு
 மரகத மணியே சாய்ந்தாடு
 கட்டிக் கரும்பே சாய்ந்தாடு
 கற்பகக் கொம்பே சாய்ந்தாடு
 சோலைக் குயிலே சாய்ந்தாடு
 சோபன வாழ்வே சாய்ந்தாடு
 அன்பே யின்பே சாய்ந்தாடு
 ஆச்சி மடியிற் சாய்ந்தாடு

என்று இன்னிசையுடன் பாடி யின்புறுத்தினர்.

இத்தகைய பாடல்கள் 'தொட்டிற் பாடல்கள்' எனப்படும் குழவிப் பருவ இலக்கியங்களாம். பள்ளிப் பருவ இலக்கியங்களை நயந்து கற்று, 'அழகியலுணர்வு' பெறுதற்கு இப்பாடல்கள் அடியீடு செய்வன. மேற்போந்த செய்யுளை ஆயிரமுறை யிடையீடன்றிப் படிப்பினும் அலுப்புத் தோன்றாத ஒழுகிய வோசை நயம் அமைந்திருப்பது அதன் சிறப்பியல்பாம். குழவிப் பாடல்களில் இத்தகைய வோசைநயமும், சொன்மடங்கி வருதலும் அமைதல் வேண்டும். அமைதிப்பட்ட வெற்றோசையி லேயே மக்கள்மனம் பெரிதும் இழுப்புண்டு நின்றலையும், அதனைப் பல்காற் கேட்டின்பங் கொள்ளுதலையும் காண்கின்றேம் அல்லமோ? குழந்தைகள் தாய்மாரின் தாலாட்டிலே கண்ணயர்ந்து துயில்கின்றன. இவ்வகைப் பண்பட்ட இன்னோசையின் அமைதியைத் தமிழிலக்கணத்தில் 'வண்ணம்' என்பர். தமிழிலே

நூறுவகை வண்ணமுண்டு. ஒவ்வொன்றும் செவிக் குணவு தருவன.

குழவிப் பருவத்தில் இவ்வோசைத் திறங்கள் கேட்கப் படுமாயின், குழந்தைகளின் செவிப்புலன் சீரடைந்து எஃகுச் செவிவளமுண்டாகும். அதனாற் பிற்காலத்தில் அப்பிள்ளைகள் இசைக்கல்வியையும் செய்யுளியற்றலையும் எளிதாய்க் கற்றுக் கொள்வர். 'பாட்டுமுரையும் பயிலாதன விரண்டு ஓட்டைச் செவியுமுள்', என்பதும் நோக்குக. தாயிடங் கேட்கப்படும் இவ்வண்ணப் பாடல்கள் அனைத்தும் மூளையிலே 'அறியாதறிதல்' எனப்படும் அசாக்கிரமாய்ப் பதிந்து விடுதலினாற் பிள்ளைகளின் பிற்காலத்தில் அவை வளமுற்றுப் பெரும்பயனளிக்குமென்று அகநூலார் கூறுப. மனமுயற்சியின்றிப் படிக்கும் இத்திறத்தனவற்றை அகநூலார் 'அசாக்கிரப் படிப்பு' என்பர்.

குழவிப்பருவ இலக்கியப் பாடல்கள் எல்லாம் அசாக் கிரமாய் இருப்படுவன வாதலின், அவை செவ்விய ஓசை வளமும் சொல்வளமு முடையனவாயிருத்தல் வேண்டும். மூன்று முதல் ஏழாண்டுப் பிள்ளைகளுக்கு, இவை, கருத்துணர்ச்சியை மெல்ல மெல்ல எழுச்செய்து நினைவுள்ளத்தைப் பிறப்பிக்கும். ஓசையின் தொடர்பாற் சொல்லின் தொடர்பும், சொல்லின் தொடர்பால் அறிந்த பொருளின் தொடர்பும் உண்டாய்ப் பின்னர் அறியாப் பொருளைப் பற்றிய சிந்தனைகளும் உருப்படும். இவர்களுக்கு நகை, வியப்பு, அன்புச்சுவைகள் மலிந்த பாடல்கள், மிக வாய்ப்பானவை யென்ப. எட்டுமுதற் பன்னிரண்டு அகவைப்பிள்ளைகள் விவரணச் செய்யுள் களையும், வண்ணப் பாடல்களையும் வரலாற்றுச் செய்யுள்களையும் விரும்புவர். பதினான்கு முதற் பதினெட்டு அகவைச் சிறுவர் காதற்சுவை வீரச்சுவை நிரம்பிய பாடல்களைப் பெரிதும் மகிழ்ந்து கற்பர். அன்பு, நேர்மை, வாய்மை, அடக்கம், பொறுமை, ஒப்புரவுடைமை முதலிய பண்புகள் வளரும்பருவம் இதுவாகலின் கீகிச்செய்யுள்களையும், அந்நீதிகளைப் பொதிந்து

காட்டும் கதை நிகழ்ச்சிப் பாடல்களையும் அவர்களுக்குக் கற்பித்துவருதல் இன்றியமையாததாம். செய்யுள்களை மனப் பாடஞ் செய்தற்கும், அவற்றை இனிய இசையுடன் பொருளறிந்து படித்து மகிழ்ந்து கொள்ளுதற்கும் இப்பருவம் மிக வாய்ப்பானது.

முப்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு முன்னே யாமறியக் கூடியதாக இத்தகைய பாடல்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் செவிவழக்கிலிருந்தன. வேற்றுநாட்டுக் கல்வியும், நாகரிகமும் நாளுக்குநாள் எம்மிடம் பதிந்து காழ்ப் புறவே, செவியாறலாக வந்த அப்பாடல்கள் அருகத் தொடங்கின. வாழையடி வாழையாக வந்த கற்பனைக் கதைகளும் கேட்பாரின்றி மறைந்தன. குழந்தை பிறந்தவுடன் பாடப்படுங் காப்புத் தாலாட்டும் கால்வழிவாழ்த்தும் வளருங்காலத்திற் குறித்துப் பாடும் தாலாட்டும் மெல்லமெல்ல இருந்தவிடமுந் தெரியாமற் பொய்யாய்க் கனவாய்ப் பழங்கதையாய்ப் போய்விட்டன.

ஓட்டகம் தலைமறைவு வேண்டிப் புருந்தவாறு ஆங்கிலக் கதைகளும், குழவிப்பாடல்களும் தமிழர் மனைகள்தோறும் நுழைவனவாயின. பழந்தமிழுணர்ந்த வெற்றிலைப் பாட்டிமாரும் இறந்தொழிவாராயினர். அவர்களை நீண்டநாளுக்கு வாழச்செய்ய அதிகமானும் இல்லை; நெல்லிக்கனியுமில்லை. புதிய ஆங்கிலப் பாட்டிமாரும் தாய்மாரும் சிங்களச் செவிலித்தாய்மாரும் தமிழ் மனைகளிலே நாளொரு வண்ணம் பொழுதொரு மேனியாக உருவாயினர். உருவானதும், ஆ! வாழையடி வாழையாக வந்த குழவிப் பருவ விலக்கியச் செல்வம் வெற்றிலைப் பாட்டிமாரோடு உடன்கட்டை யேறிவிட்டது.

எங்களுக்கு வந்தகேடு, அம்மம்ம! இதுமட்டுமன்று. வினைவலர் எனப்படும் தொழின் மாக்கள் தம்மறிவாற்றல் களுக்குப் பெரிதும் இணக்கமாகப் படிக்கும் பல்வேறு தொழிற் பாடல்கள் எங்கள் நாட்டில் நிலவின. அவை தம்முட் பல இப்பொழுது அழிந்துவிட்டன. அருவி வெட்டுதல், சூடுமிதித்தல்,

நீரிறைத்தல், நாற்று நடுதல், கிணறுவெட்டல், வீடுவேய்தல், கப்பலோட்டுதல் முதலிய தொழிற்பாடல்கள் அருகியுஞ் சிதைந்தும் திரிந்தும் உருக்குலைந்து ஆங்காங்கே சிறுபான்மை வழங்கப் படுகின்றன. இந்நாட் செய்தித்தாள்களிலும் பிறவற்றிலும் வெளிவரும் நாட்டுப் பாடல்கள் அத்துணைச் சிறப்பினவல்ல; அவை பெரும்பான்மையும் மரபும் பண்பாடும் வண்ணமும் நிரம்பா நீர்மையவாம்.

இனித் தொழின் மாக்களிடம் முன்னைநாள் நிலவிய கூத்துவகையும், நாடகவகையும் அழிந்து வருகின்றன. அவற்றைப் போற்றுநர் இக்காலத்தில்லாமை வருந்தத் தக்கது. நாடகத்தின் சிறப்பியல்புகளையும் செந்தமிழின் தூய்மை இனிமைகளையும் உணராது, சேரிமொழியிலே சிறு நாடகங்களை யெழுதிக் கலைவளம் படுத்த முயலும் ஒருசிலர், மேற்கண்டனவற்றை அரிதின் முயன்று தேடிப் பதிப்பிப்பாராயின் அதுவே தலைசிறந்த தொண்டாகும்.

தொழிற்பாட்டும், கூத்தும், நாடகமும், குழவிப் பாடலும் என்றற் றொடக்கத்தன வெல்லாம் அழிதற்குக் காரணம் என்னையெனின், யாம், எங்கள் முதுசொமான செந்தமிழ்க்கலைச் செல்வத்தை அறவே மறந்தும் பழந் தமிழ்நாட்டு அடிமையில்லா அருந்தொழில்களைக் கை நெகிழவிட்டு அடிமைத்தொழில்களை மேற்கொண்டும், அவற்றுக்கு மேல், ஆங்கிலேயராக வெம்மைக் கருதி, அவர்தம் பாழும் நாகரிகப் பஞ்சணையில் நெடுந்துயில் கொள்ளுகின்றமையே யாமென்க. அந்நெடுந்துயில் நீக்கத்திற்கு இந்நாட்புலவர் பலர் திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடி வருகின்றனர். ஐயகோ! அது நீங்கு நாள் எந்நாளோ!

இனிப் பாட்டிமார், சிறுவர் தம்மைச் சூழத் திருமனை முற்றங்களிலே இருந்து, ஏலம் இலவங்கம் முதலாய வாசப் பொருள் களுடன் இருப்புரலில் அடைக்காய்துவைத்துக்கொண்டு அன்பூற அறிவூறப் புராணக்கதைகள் சொன்னகாலம் போய்

விட்டது! அவர்களிடம் பாரதக்கதையும் இராமன் கதையும் நான் கதையும் கேட்டு அறிவுதேடிய அக்காலம் போய்விட்டது! பிற்காலத்திற் சிறுவர்க்குண்டாரும் இலக்கியப் புலமை யொருபுறமிருக்கக் கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய புராணக்கதைகளில் வரும் வியத்தகு நிகழ்ச்சிகள் அவர்களிடம் 'நினைவு' எனப்படும் கற்பனையை வளம்படுத்துவனவாம். இளந்தைய ராங்காலத்தில் அந்நினைவு வளமானது, புலவர்செய்த காவியங்களிற் படைத்து மொழிதல் என்னும் புனைவுகளை அறிந்து நயந்து சுவைத்தற்கும் ஒரு முதலாகுமன்றோ! அல்லது உம், சமயவுண்மைகளை விளங்கிக் கொள்ளும் அவர்தம் பிற்காலத்திலே, அவைகளிற் பொதிந்த உண்மைநூற் பொருளென்னும் தத்துவப் பொருள்களைத் துருவியாராய்ந்துகொள்ள அக்கதைகள் பெரிதுந் துணை புரியுமன்றோ! எண்ணிறந்த மன்னுயிர்களின் தன்மைகளையும் ஐம்பூதக்கலப்பான அண்டங்களின் இயல்புகளையும், அவ் விரண்டனையும் இயக்கி, அவற்றினூடே நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் செம்பொருட் சிவத்தின் பெற்றிகளையும், மற்று, அச்சிவமே அவ்வுயிர்களின் விடுதலைகுறித்துக் கருணை முகிழ்த்துச் செய்யும் அருளிப்பாடுகளையும் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறி வினராய மக்களுக்குப் பருப்பொருள் வழியாகத் தெருட்டுங் கல்விமுறையே புராணமென் றுணர்ந்துகொள்க.

இந்நாளிற் புராணக் கதைகளைப் பொய்யென்றும், அவை குப்பைக் கிடங்குக் குரியனவென்றும், மற்றவற்றைத் தீப்படுத்துவது தக்கதென்றும், வெற்றாரவாரம் செய்து, மக்களின் தெய்வ வாழ்க்கையைச் சின்னா பின்ன மாக்கி வருந் தென்னிந்தியப் பேதையர் சிலரின் அறியாமைக்குயாம் இரங்குகின்றோம்! அப்பேதை மக்கள், உருசியநாட்டுப் பொதுவுடைமை நிழலிலே நாத்திகக் குடில்கட்டி மனையறம் நடத்தத் தொடங்கிப் பழந்தமிழ்க் கலைப்பண்புகள் அனைத்தையும் பாழாக்கி வருகின்றனர்! அந்தோ! அவர் அறியாமைக்கு அஞ்சுகின்றோம்!

இனித் தொல்காப்பியனார் வழிவந்த தமிழ்நாட்டுச் சான்றோர் கண்டருளிய கொள்கைகளுக்குங் குறிக் கோள்களுக்கும் முற்றும் முரண்பட்ட வறுநினைவுக் கதைகளை யெல்லாம் ஆங்கிலத்திற்கற்று, வாழ்க்கைச் செம்மையுஞ் சமயப்பண்பாடு மிழந்து, இக்காலத்து இளந்தையர் மாள்கின்றனர். தம் ஒழிவு வேளைகளின்றானும், பழந்தமிழ் நாட்டுப் புராணக்கதைகளையும், காப்பியக்கதைகளையும் படித்து உணர்வு தேடிக்கொள்ள அவர்க்கு வாய்ப்புக் கிடைப் பதில்லை.

நூற்றுக்கணக்கான செய்தித் தாள்களை வாங்கிக் குவித்துக் கொண்டு அவற்றில் வருங்கொலையே களவே குத்தே வெட்டே முதலாம் நிகழ்ச்சிகளை யெழுத்தெண்ணிப் படித்தும், கல்வியறிவொழுக்கங்களை மாற்றும் சீர்கெட்ட திரைப்படக் காட்சிகளைப் பேயுமுறங்கும் பெருஞ்சாமம்வரையும் விழித்திருந்து பார்த்து மகிழ்ந்தும் தங்காலத்தை அவமே கழித்து வருகின்றனர்.

இதனையின்னுஞ் சிறிதூன்றி நோக்குவோமாயின், தமிழன் அழகினிமைகளை யழித்தும், பழைய தமிழிசையை யுருக்குலைத்தும், வேண்டாப் பழக்கத்திற்கும் அருவருப்புக்குமுரிய கதை நிகழ்ச்சிகளை யூடே நுழைத்து நாடகத்தின் சிறப்பியல்புகளைப் பாழாக்கியும், கலைக்கேடு செய்யும், இக்காலத் திரைப்படக்காட்சிகள், இளந்தையர்க்குப் பெருந் தீங்கு தருவனவாம். 'ஒன்றினம் முடித்தல் தன்னினம் முடித்தல்' என்னும் உத்திகொண்டு இவற்றையு முடனூரைத்தாம்.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றாற், குழவிப்பாடல்களும் பிள்ளைகளின் அறிவு விளக்கத்திற்குட்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் அறிவுரைகளையும் பொதிந்த இன்சுவைச் சிறுவர் பாடல்களும் புராணக் கதைகளும் காப்பியக் கதைகளும் அவர் நயக்கும் இலக்கியமா மென்பதும், அவற்றைப் பயிலுதலால் நல்வாழ்க்கைப் பண்புகளுருப்படு மென்பதும் அவையல்லாப் பிறவெல்லாம், அவர்க்குத் தீங்கு தரு மென்பதும் போதரும்.

II

உலோகாயதம், பொதுவுடைமை, நாத்திகம், மாயாவாதம் முதலிய இக்காலச் சிறுமைகளிற்றப்பி நல்வாழ்விற் றலைப் பட்டுய்தற்கு அடிகோலுவது,, பண்பட்ட இலக்கியக் கல்வியேயாம். இலக்கியம் என்பது ஓர் அழகுக்கலை. அது மக்கள் வாழ்விலே முளைகொண்டு, அவ்வாழ்வின் செம்மைக்கு அடிப்படையான அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களாகிய கோடுகள் பரப்பி, அவைகளிலே விழுமிய நன்னெறிகளாய பூக்களை மலர்த்துவது; அம்முகத்தால் மக்களை நன்மக்களாக்கி, அவர்தம் சிந்தனை சொற் செயல்களைத் தூய்மைப்படுத்தி, அவர்களிடத்திலே தெய்வத்தன்மையைப் பிறப்பிக்க வல்ல 'அழகியலுணர்வை' நல்குவது.

மக்கள் வாழ்விலே இன்பமுந் துன்பமும் மாறி மாறி வருவன; அவ்விரண்டனையும் ஒருபடித்தாய்க்கொள்ளும் மனத்திப்பத்தை நல்குவதும் இலக்கியமாம். இன்பங்கொள்ளத் தகாத வழியிலே யின்பங்கொள்வதை நீக்கியும், நிலையான இன்பங்கொள்ளும் நெறிகளை வரம்புசெய்தும், மக்கட் பண்பினை வளர்ப்பதும் இலக்கியமாம். இன்னும் இதனைக் கருத்தூன்றி நோக்குவோமாயின், மக்களிற்பலர் வறுமையாலும் நோயாலும் நாடோறும் வருந்து கின்றனர்; தமக்கு நேயம் பூண்ட அருமைத் தாய் தந்தையரும் மனைவி மக்களும் துஞ்சியவழித் துயர்கொண்டு அவல முறுகின்றனர். பலர், அறிவோடு கூடிய இன்பம் இதுவென்பதை யறிய மாட்டாராய்ப் பகுத்துணர்வில்லா விலங்குகளைப் போல விழுமிய நோக்கமின்றி யருந்தல் பொருந்தல்களிற் காலத்தைக் கழித்து மடிகின்றனர்.

* " And as the imagination bodies forth
The forms of things unknown, the poets pen
Turns them to shapes and gives to airy nothing
A local habitation and a name."

‘பாலனாய்க் கழிந்த நாளும் பனிமலர்க் கோதை மார்தம்
மேலனாய்க் கழிந்த நாளும் மெலிவொடு மூப்பு வந்து
கோலனாய்க் கழிந்த நாளுங் குறிக் கோளிலாது கெட்டேன்.

என்று அருட்சான்றோர் கூறுவதுங் காண்க. இவ்வாறாக, மக்கள் இவ்வுலக வாழ்விலே அடைந்துவரும் அளவற்ற துன்பங்களை யெல்லாம் அமைதியோடு பொறுக்கச் செய்து, உயர்ந்த சால்பினை அவரிடம் வளர்ப்பதும் இலக்கியமென்றறிவேம். இன்னும், இலக்கியம், கலையழகுக் காட்சிகள் நிறைந்த ஒரு புத்தப் புதிய வுலகம் போல்வது; எத்துணை ஆண்டு கழியினும், புதுமைக்குப் புதுமையாய்ப் பழைமைக்குப் பழைமையாய் நிலவி, உண்மை, நன்மை, அழகு என்பவற்றின் தன்மைகளை மக்களியற்கையிற் பொதிந்து காட்டுவது. தருமர் பொறையும், வீமன் ஆண்மையும், கன்னன் கொடையும், அரிச்சந்திரன் வாய்மையும், கண்ணப்பர் அன்பும், யூகியின் நட்பும், மங்கையர்க் கரசியின் சைவப்பற்றும், சீதையின் பெண்மையும் என்னும் இவைகளைக் கற்குந்தோறும் யாம் புதியதோர் உலகில் வைகியின்புறுகின்றோம். அக்குணங்களைப் புனைவு செய்த மெய்ப்புலவர்கள், சில நாழிகை நேரமாவது இவ்வுலகத்தை மறக்கச் செய்து விடுகின்றார்கள்.

மெய்ப்புலவர்கள் தங்கற்பனை யுலகத்திலே ஆயிர கோடி ஞாயிற்றைத் தோன்றச் செய்வர்; ஆயிரகோடி திங்களைப் படச் செய்வர்; இந்திரனுஞ் சமைக்கமுடியா எழுநிலை மாடங்களையும் மணிமண்டபங் களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதிற் கட்டியெழுப்புவர்; நான்முகனும் படைக்கமுடியா அழகுசான்ற நங்கையரையும், நம்பியரையும் படைத்துத் தெய்வக்காதல் கொள்ளச் செய்வர். பொதியினிற் பிறந்து, மதுரையில் வளர்ந்து, புலவர் நாவிற் பயின்ற தென்றலிலும், மேதக்க தென்றலை ஆங்கண் வீசச்செய்வர்; தம் இனிய உயிரைத் தானும் வெறுக்கும் தறுகண் வீரரை இறுமாந்து செம்மாந்திருக்கச் செய்வர்; ஒருகாற்

போர்க்கறை கூவுவிப்பர்; காற்றினுங் கடுகியும் முடுகியுஞ்
செல்லும் கணைகளையும், தேர்களையும், பரிமாக்களையும்
வருவிப்பர். அம்மம்ம! மெய்ப் புலவன் படைக்கும்
இலக்கியவுலகம் வியத்தகு மாட்சிமை யுடையது!
அதனாலன்றோ, செகப் பிரியர் என்னும் ஆங்கிலப் பெரும்புலவர்,

* மாணமர் புலவன் வளஞ்சால் நினைவில்
ஏனுற வருப்பட் டிலங்குபல் லாயிரங்
காணாக் கேளாக் கருதாப் பொருட்குத்
துஞ்சாச் செஞ்சொற் றூரியங் கொண்டு
வாழ்வோ டுறையுளு முயிர்ப்பும் வழங்கி
முடியாப் பெயரு முடித்துப்
புனையா வாறு புனையு மன்றே

என்று கூறுவாராயினர்.

III

பொதுவகையில் இலக்கியத்தின் இயல்பும், சிறப்பு
வகையிற் சிறுவர் இன்சுவைப் பாடலின் தன்மையும் ஒருவாறு
கண்டோம். 'சிறுவர் செந்தமிழ்' - என்னும் இந்நூல் சிறுவரிடம்
ஒல்லும்வகை அழகிய லுணர்வைப் பிறப்பிப்பதோடு சிறந்த
வறிவுக் களஞ்சியமாகவும் விளங்குகின்றது. பழுத்த ஓசையெழும்,
மணியனைய செஞ்சொல் வளமும், அழகிய பொருட் சிறப்பும்,
நிறைந்திருத்தலின் இதனைச் சிறுவர் எளிதில் கற்றின்ப
மடைவர்.

'ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமும்
ஆக்கி யளித்த புலவர்பிரான்
தேடக் கிடையாத தென்னிலங் கைவளன்
தேன் சொரியுந் தமிழ் மாந்துதுமே'

என்று முன்னொரு நாளிற் பண்டிதமணி, சி. கணபதிப் பிள்ளையவர்கள் இந்நூற் பாடல்களைப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். 'அப்பாடல்கள் அனைத்தும் நூலாகவிரைந்து வருதல்வேண்டும்' என்று எம்மைப் பலகாலுக்கியும் வந்தார்கள்.

பண்டிதமணியைப் போலவே, புலவர் பாடல்களில் ஈடுபாடுகொண்ட அருள் யோவான் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதருங் கலைவாணரும் ஆகிய திரு.க. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், உடுவில் மகளிர் கல்லூரிக் கணித விஞ்ஞானப் பேராசிரியராகிய திரு. நா. வீரசிங்கம் அவர்களும் இடையிடையே எம்மைத் துயிலெழுப்பி வந்தார்கள். இவர்தம் ஊக்கத்தால் இந்நூல் இன்று வெளிவருகின்றது.

முன்னைநாள் இலங்கை வித்யாதி பதியாயிருந்து இளைப் பாறி, இப்போது, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அகநூல் விரிவுரையாளராய்த் திகழுங் கலைமாச் செல்வர், க.ச.அருணந்திய வர்கள், 1935 - ஆம் ஆண்டிலே வட இலங்கைக்கு வித்தியா தரிசுகராயிருந்தார்கள்; அந்நாளிலே, அவர்கள், புலவரைத் தூண்டி, ஆடிப் பிறப்பு - கத்தரி வெருளி - எலியுஞ் சேவலும் - என்னும் அருமைப் பாடல்களை எழுதுவித்தார்கள். கலையரசி ஐம்பருவம் - வாழையும் புலவனும் - என்பனவும் அவர்கள் தூண்டுதலால் எழுதப்பட்டன. இலவுகாத்த கிளியும் - ஏறாத மேட்டுக் கிரண்டு துலையும் முறையே, மறு மலர்ச்சி, ஈழகேசரி என்னும் வெளியீடு களின் அதிபர்கள் வேண்டிக் கொண்டபடி யெழுதப்பட்டன.

நவாலியூரிலும் அதன் அயலூர்களிலும் உள்ள சில கோயில்களில் ஆடு கோழிகளைப் பலி செய்து வரும் மிகக் கொடிய வழக்கத்தை நீக்கவேண்டி, ஆடு கதறியது - எழுதப்பட்டது. ஏனைய பாடல்கள் புலவர், தம் பேரப்பிள்ளைகள் படித்தற்கு விளையாட்டாக அவ்வப்போது எழுதிக் கொடுக்கப் பட்டன.

தண்ணென்றழு தொழுக்கும் வெண்மதியினைக் கண்டும் கீழ்த்திசை முகட்டிற் கிளர்ந்து தோன்றும், இளவள ஞாயிற்றின் வியத்தகு தோற்றங்கண்டும், அன்றலர்ந்த நறும் பூவின் குன்றாக் கவின் கண்டும், விசும்பனைய பசும் புற்றரையின் அழகுண்டும், முழங்கு கடலின் விளங்கு தோற்றங்கண்டும், மன்ற லளைந்த தென்றலின் ஊற்றின்பம் நுகர்ந்தும் இன்பமும் வியப்பு மெய்திய புலவர் அவர்கள், இத்தனை செய்யாக் கோலமும், வரம்பிலின்பமும் வரம்பிலழ்கும் ஒரு பிழம்பிற்றாய முருகன் அருட் டிருமேனியின் ஒரு தனிச்சிதரின் விரிவேயாமென்று வியந்து நயந்து, பூ வென்னுங் செழும்பாடலைச் செய்தனர். இலக்கியத்தின் ஒரு தனிப்பயனாய அழகியலுணர்வு அப்பூச் செய்யுளில் வெளிப்படுகின்றது.

இனிச் சிறுவர் செந்தமிழிலுள்ள பாடல்களிற் சிலவற்றிற்குப் பண்டிதமணியவர்கள் முன்னரே நயப் புரைகள் எழுதி இலங்கைச் செய்தித்தாள்களில் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இப்பொழுதும் ஓர் அணிந்துரை எழுதித் தருதல் வேண்டுமென்று கேட்டோம். அவர்கள் மிக மகிழ்ச்சியுடன் ஓர் அழகிய இனிய அணிந்துரை யெழுதி யுதவினார்கள். அது சிறுவர்க்கு வாய்ப்பான நல்ல விருந்து. சிறுவர்க்குப் புலவர் தாடியைப்பற்றிச் சில கூறத் தொடங்கிய பண்டிதமணி, அவர் பாடல்களி லமைந்த அழகுகளையெல்லாம் மணி மணியாயெடுத்துக் கோவைப்படுத்தி, நகைச்சுவை ததும்பி வழிய விளக்கிச் செல்லுந்திறம், இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கு ஒரு வழிகாட்டியா யிருக்கின்றது. அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி யுரியது.

புலவர்மணி சோ. இளமுருகனார்

அணிந்துரை

(யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும், விரிவுரையாளரும் ஆகிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது)

‘செந்தமிழ் மக்களே வாரீர்’, என்று ஒரு தமிழ்க் குரல் கேட்கின்றது; பழக்கமான குரல். ‘கூடிப் பனங் கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம், கொழுக்கட்டை தின்னலாந் தோழர்களே’, என்று முன்னொருநாட் கூப்பிட்ட குரல் அந்தக் குரல். ‘தெய்வக் குழந்தைகளே! எங்கள் தெய்வத் தமிழ்மொழிச் சீரினைத் தேரீர்’, என்று பின்னையும் இனிக்கின்றது அந்தக்குரல்

அதோ! தமிழ்த்தாத்தா காட்சியளிக்கின்றார். வங்கத்தாத்தாவை அறிந்திருக்கின்றீர்கள். நமது தாத்தா தங்கத்தாத்தா. தங்கம் என்றால் ஈழம். இலங்கை. தாத்தாக்கள் எப்போதுந் தாடியிலே வெகு கவனம். மருந்துக்குங் கறுப்பில்லாத வெள்ளித்தாடிக்குக் கண்ணூறு விந்துவிடுமோ வென்றுதான் சதா பயம். எங்கள் தங்கத்தாத்தாவின் புத்தியைப் பாருங்கள்! தாடியறுந்த கதையுடன் வருகிறார். குழந்தைகளே! காரியம் விளங்குகின்றதா? தங்கமான தமது வெள்ளித் தாடியைக் கண்ணூறுபார்த்து விடுவீர்களாம்; கையாற் பிடித்து இழுத்து விடுவீர்களாம்; தாடியறுந்த கதை, குழந்தைகளுக்குக் கறுத்தப் பொட்டுப்போலத் தம்மைக் கண்ணூறு படாமற் பாது காக்குமாம். கத்தரித் தோட்டத்துக்குக் கண்ணூறு வராமல் ‘வெருளி’ கட்டி வைத்த தாத்தாவின் புத்தியென்ன புத்தி! தங்கப் புத்தி.....

இது சிறுவர் செந்தமிழ் புத்தகத்தின் முதற் பதிப்பில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

தாத்தாவின் ஹாஸ்யத்தை ஒருக்காற் கேளுங்கள். 'எங்கே யெங்கே ஓடுகிறாய் அம்புலியே' என்று தமது மாசுமறுவில்லாத தாடியைக் காட்டி உங்கள் அம்புலியை ஓட்டிக் கலைக்கிறார் தாத்தா. மாசுமறுவுள்ள அந்த அம்புலி சற்றேநின்றுகூடக் கதைக்காமல், குளித் திட்டு வரும் பொருட்டு; 'நான் கடல்மேல் ஓடுகிறேன் - பிள்ளைகளே' என்று சொல்லிக் கொண்டோடுகின்றது. தாத்தாவின் தாடியைப் பார்த்துப் பார்த்து ஓடுகின்றது. பாவம்! அம்புலியின் கறுப்பு எப்படி வெளுக்கப்போகின்றது! காகங் குளித்து முழுகித் தானே வருகின்றது. இன்னுங் கொக்காகவில்லையே! எப்படி யிருக்கிறது, தாத்தாவிடத்திலே அம்புலி படுகிறபாடு! தாத்தாவுக்குத் தாடி நரைத்துவிட்டது. ஆனாற், கருத்துக்கள், கற்பனைகள் நரைக்கவில்லை. இளமைக் கட்டோடு மிளிர் கின்றன. அவைகளுக்கு நரை திரை மூப்புக்கள் இல்லை.....

'முதியோரைக் கனம் பண்ணவேண்டும்' என்றல்லவா உங்கள் பாட்டி யுங்களுக்குப் போதித்திருக்கின்றாள். தமிழ்த் தாத்தாவைச் சூழ்ந்து தாழ்ந்து பணிந்து உங்கள் மரியாதையைச் செலுத்துங்கள். தாத்தா உங்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு எத்தனையோ இனிக்கிற நல்ல பண்டங்கள் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கின்றார். தாத்தாவுக்குக் குழந்தைகளென்றால் உயிர். அதோ! செந்திநாதனைப் பாருங்கள்! அவல் முடிச்சக் கண்ட கண்ணன் போல வருகின்றான்.

'மலர்ந்த முகமும் குளிர்ந்த விழியும்
வாயிற் சிரிப்பும் மனத்திலே
கலந்த மகிழ்வுமாக நீவருங்
காரண மென்ன தோழனே'

என்று அவனை நிறுத்தி விசாரியுங்கள்.

'மாம்பழம் நல்ல மாம்பழம்! அப்பா
வாங்கித் தந்த மாம்பழம்
மாம்பழம் இது காணக் காண
வாயினிக் கிற மாம்பழம்'

செந்தி வாயூறுகின்றான். தாத்தா முதலில் உங்களுக்கு மாம்பழம் வழங்குகின்றார்.

‘தீம்பழ மிதைச் சீவி வெட்டிச்
சிரித்துச் சிரித்துத் தின்னுவோம்’

‘அருமையான மாம்பழம், இன்பமுடனே தருவேன் தெய்வம், இருக்குமிடத்தைக் கூறுவாய்’, என்று தனித் தனி யொவ்வொரு கேள்வி தாத்தா கேட்பார். கவனம்! காசுபணம் குழந்தைகளிடங் கேட்கிற வழக்கம் தாத்தாவுக்கில்லை.....

செல்வக் குழந்தைகளே! உங்களுக்கு நித்திரைவந்தால், ‘ஆராரோ ஆரிவரோ’ கூடத் தாத்தா பாடிச்

‘சீருஞ் சிறப்புந் திருவும் பெருகவந்த
ஆரும் விரும்பும் அருமருந்தே கண்வளராய்’

‘மாமி அடித்தாளோ மாமனார் ஏசினரோ
பூவிற சிறந்தசெல்வப் புத்தமுதே கண்வளராய்’

என்று உங்களைக் கண்வளரச் செய்துவைப்பார் தாத்தா. பொழுது புலருமுள்ளே உங்களை நித்திரையினின்றும் எழுப்பியும் விடுவார் தாத்தா. காலையில்,

‘மன்னிய மலர்வகை சிரிப்பன போல
வாய்மலர் கின்றன வண்டுகளுதும்;
அன்னங்கள் தாமரை மலர்மிசைத் தாவும்
அழகிய குயிலினம் மகிழ்வுறக் கூவும்’

தாத்தாவின் அருமையை யின்னுங் கேளுங்கள். ‘தயிர்க் கடலிலே வெண்ணெய் போன்ற’ சந்திரன் ‘எண்ணிரண்டு கலையுடனே எழுந்து நிலாப்’ பொழிவான். அந்தவேளையில் வெள்ளை மணலிலே தாத்தா இருந்துகொண்டு, உங்கள் மிருதுவான காதுகள் ஊறலூறப் ‘பருத்தித் துறை யூராம், பவளக்கொடி பேராம்’ என்று இனிய நறியபாட்டிலே சுவையான கதைகளுஞ் சொல்லுவார். ‘ஏராயம் புடைசூழ இருந்து தன்னைப் புளுகும் பூராய மாமுதலியார்’ கதையைக் கேட்டுப் புலாலுண்பதை நீக்கிவிடுங்கள். ‘பிள்ளையைப் போல் வளர்த்துப் பின்னையந்தச் சண்டாளர், துள்ளித் துடி துடிக்கத் துண்டாக வெட்டின, வாயில்லாச் சீவனின்’, மாதா பட்டபாட்டைக் கேளுங்கள்! அப்போது புலாலுண்பதை நீங்கள் முற்றாய் நீக்கிக்கொள்வீர்கள்.

கொழுக்கட்டை மறந்தவன் கதையைச் சற்றே வாயிலிட்டுப் பாருங்கள். ஆடிப் பிறப்பல்லாத காலங்களிற் கொழுக்கட்டை கிடைத்துவிடுகின்றது. 'பல்லுக் கொழுக்கட்டை அம்மா அவிப்பாளே, பார்க்கப் பார்க்கப் பசி தீர்ந்திடுமே' இது ஆடிக் கொழுக்கட்டை; அம்மாவின் கொழுக்கட்டை. 'இல்லம் ஏகும் வழியெல்லாம் இனிக்க இனிக்க மறவாமற் செல்வ மாமி கொழுக்கட்டை தின்னத் தின்ன ஆசையுடையது மாமியின் கொழுக்கட்டை.

தாத்தாவுக்கு ஒரு கோழிச் சேவல், ஒரு முகட்டெலி, ஒரு பூனை; இவ்வளவும் போதும். தாத்தா ஒரு சினிமாச் செய்துவிடுவார். 'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்', அல்லவா? இலவுகாத்த கிளிபோல இனி யாருங் காத்திருக்கவேண்டாம். நீங்கள் பெரிய அதிட்டசாலிகள். தாத்தா உங்களுக்கென்றே பிறந்தவர்; எனினும், பெரியவர்களுக்கும் நல்ல உயர்ந்த நீதிகளைச் சொல்லுகிறார்

'தோற்றிய திதியே' என்று ஒரு தொடர் சிவஞான போதத்திலே முதற்குத்திரத்தில் வருகின்றது. 'திதி' என்ற வார்த்தைக்கு 'நிலை' என்று பொருள். காணப்பட்டு நிலைக்கின்ற பொருள்கள் எல்லாம், தாமே தோன்றி நிலைப்பவைகள். அல்ல; ஒரு கருத்தாவால் தோற்றுவிக்கப் பட்டவைகள். 'உலகம் ஆதிபகவன் முதற்று'.

குயில்கள் கூவுகின்றன; மயில்கள் ஆடுகின்றன; மனிதன் பாடுகின்றான்.

குயில்களைக் கூவச் செய்தது எது! மயில்களை ஆடச் செய்தது எது! மனிதனுக்கு எப்படிப் பாட வருகின்றது!

நிலையான பொருள்க ளென்று நாம் கட்டி அணைப் பவைகள் எல்லாம் கணந்தோறும் நிலைபெயர்ந்து விகாரம் அடைகின்றன. உலகம் தோன்றி நின்று அழியவும், தனக்கு ஒன்றுமின்றி, அந்த உலகமாயும் அதே சமயத்தில் வேறாயும் விகாரமின்றி ஒருத்தி இருக்கின்றாள். அவள் இயற்கை அன்னை. அவள் புன்முறுவலில் உலகம் பூத்துக் காய்த்துக் கனிகின்றது. அவளின்றி அணுவும் அசையாது.

புலவன் அவள் திருவிளையாடலைக்கண்டு களிக்கின்றான்; தித்தித்து அமுதாறுகின்றான்.

ஒரு சமயத்தில் ஒருவனை வள்ளலாக்கி வழங்குவிக்கின்றான்; மற்றொருவனைத் தலைக்குமேலே கை காட்டுவிக்கின்றான். இரண்டு இடத்திலும் ஒரே ஒருத்தியின் கூத்தைக்கண்டு களிக்கின்றான் புலவன். அவன் வாயிற் கவிதை துள்ளிக் குதிக்கின்றது.

‘கல்லாத ஒருவனை நான் கற்றாயென்றேன்’

‘இல்லாது சொன்னெனுக் கில்லை யென்றான்’

‘யானும் என்றன் குற்றத்தா லேகின்றேனே’

என்கின்ற கவிதையில் ‘திருப்தி’ என்கின்ற மதுத்துளி எத்தனை துளிக்கின்றது!

‘சொல்லுக் கட்டும் புலவரைக் கண்டக்கால்

தூறிப் பாய்ந்து கதவை அடைத்தெதிர்

மல்லுக் கட்டும் மடையர்’

உலகத்துப் பலர் இருக்கலாம். அதனால் புலவன் புண் அடைவ தில்லை. அப்படிச் சந்தர்ப்பத்தில் எழுகின்ற கவிதையே, அருமந்த ஆண்குழந்தையாய் அவனைக்களிப்பிக்கின்றது. நயவஞ்சகர் களைப் பாடநேர்ந்து விடுமோ என்றுதான் புலவனுக்கு நெஞ்சிலே புண் உண்டாகின்றது.

தன் கீழ்க் குழந்தைக்குத் தன் உயிரையே அர்ப்பணஞ் செய்கின்ற ‘வாழைக்கு வஞ்சகம் ஏது! வஞ்சகம் என்று ஒன்றை வாழை யறியாது. அது முதல் வள்ளல். இயற்கை அன்னை எந்தப் பக்கத்துக்கு அசைக்கின்றாளோ, அந்தப் பக்கத்துக்கு அசைந்து கொடுக்கின்றது வாழை. வஞ்சக மனிதனைப்போல அன்னையின் கருத்துக்கு மாறாகத் தனக்கு என்று ஒன்று வைத்திருப்பதில்லை வாழை. அதன் முள்ளந் தண்டே எத்துணைப் பரிசுத்தமானது. அத்தண்டிலேதானே அது பழுத்துக் கணிகின்றது. அந்தத் தண்டைக் ‘குரு’ என்றே உலகங் கொண்டாடுகின்றது.

வஞ்ச மற்றதும், அன்னையின் வழியில் நடப்பதும், வள்ளலும், குருவுமான வாழையைக் கண்டால் புலவனுக்கு எப்படியிருக்கும்! புலவன் நாவில் கவிதை ஊறுமா! ஊறுதா!

‘இன்றல நாளை எட்டுநாள் இன்னும்
சென்றுவா என்று செல்வர்’

ஒருவர் நமது புலவரை வஞ்சகமற்ற வாழையாகிய முதல்
வள்ளலிடம் ஆற்றுப்படுத்துகின்றார். அந்த மனிதமரத்துக்கும்
புலவர் நன்றி தெரிவித்துவிட்டு வள்ளலாகிய வாழையை
அணுகுகின்றார்.

‘நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து நிழல் புகுந்தியங்கும்
வழியிளைப் பொழிய மகிழ்ந்தனன் இருந்துழி’

புலவர் தம்மை மறந்து வாழை நிழலில் மகிழ்ந்திருக்கின்றார்.

‘இலன்னன்னு மெவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள்’

என்ற அருமைத் திருக்குறளிலும், அதன் உரை நுட்பங்களிலும்
அந்த வாழை பயின்றிருக்க வேண்டும் என்பதில் சற்றேனுஞ்
சந்தேகம் இல்லை. வாழை பரீகைக்குப் படிக்கிற வழக்க
மில்லாதது. ஆயினும், எங்கேயாவது ஒரு சங்கம், படித்தவர்களின்
தரமறிந்து பட்டம் வழங்கலாம் என்ற நம்பிக்கையினால், குறித்த
வாழை திருக்குறளும் உரையும் படித்திருக்கலாம் போலும்!

என்ன நடக்கின்றது! வாழையையும் புலவரையுஞ் சற்றே
எட்டிப் பாருங்கள்!

‘மானார் தொடையென மற்றவணின்ற
தேனார் கதலிச் செழும்பழம் ஊழ்த்து
வண்டமிழ்ப் புலவன் மடிமிசைச் சிலவிழக்
கண்டென இனிக்குங் கனியெடுத்த தருந்தி
வெம்பசி தனிதலும் மேன்முகம் நோக்கி
அடுக்குச் சுடரைக் கிழக் கிட்டன்ன
பழுக்குலை தூக்கி நெறிப்பட நின்றாய்!
வாழி வாழி வானவர் மகளென’

‘யாரைகொல் யாதுநின் வரவெனை வாழ்த்துதற்
கேது வென்றலும் யானொரு புலவன்
வறுமை தூர்ப்ப வந்தனன் இருமையும்’

பெருமை நிறுத்தும் வள்ளியோர் போலக்
குறிப்பினிற் கொடுத்துக் கொடும்பசி களைந்தனை
மனமது குளிர வாழ்த்தினன் நினைஎன்'

என்றிங்ஙனங் கவிதா சம்பாடணங்களில் நடம் புரிகின்றது. வாழை
புலவர் வறுமைக்கிரங்கிக் கண்ணீர் (கள்+நீர்) வடிக்கின்றது.

'வருந்தலை வாழியென் றோதித்
திருந்திய தமிழ்வலோன் சென்றனன் நெறியே'

புலவர் உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிகின்றார்.

அப்பால், அப்பொழுது அலர்ந்த 'பூ' ஒன்று முருகு
கொப்பளிக்கின்றது. புலவரின் கால்கள் புலவருக்குத் தடைச்சட்டம்
விதிக்கின்றன. புலவர் 'திருமுருகு' உடன் சம்பாடணந்
தொடங்குகின்றார். 'திருமுருகு' புலவர்களென்றால் திருவாய்மலரத்
தொடங்கி விடுகின்றது.

புலவர்கள் காணுகின்ற
'திருமுருகுப் பூ'
கோட்டுப் பூ கொடிப் பூ அன்றி
இருதய குளப்பூப் போலும்!

'தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்
மனனேர் பெழுதரு வாணிற முகனே' - திருமுருகு.
தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார் - புலத்
துறைபோகிய புலவன்மார்.

இந்தச் செந்தமிழ்ச் சோலை சிறப்பாகச் சிறுவர்க் கென்றே
செய்யப் பட்டிருக்கின்றது.

இந்தச் சோலையிலே எவருடைய உத்தரவுமின்றி நீங்கள்
உட்பிரவேசிக்கலாம். துணிந்து பிரவேசி யுங்கள்!

அங்கே, கண்கவர் காட்சிகள் ஒருபுறம்; செவிநுகர் கணிகள்
ஒரு புறம்; வாயூறும் பண்டங்கள் ஒருபுறம்; சுகந்த பரிமளப்பூக்கள்
ஒரு புறம்; செந்தமிழ்மொழி விரவிய மந்தமாருதம் ஒரு புறம்;

இனிய அழகிய கருத்துக்கள் ஒரு புறம்; நறிய செஞ்சொல் நடையொருபுறம்; வண்ணமுஞ் சந்தமும் ஒருபுறம்; எங்கே பார்த்தாலும் அங்கங்கே பழைமையும் இனிமையுங் கலந்த செந்தமிழ் பரிமளிக்கின்றது:

இவற்றுக்கு மத்தியிலே, செந்தமிழ்ச், சோலையின் நடு நாயகமாகி, ஒரு சலியாக் கற்பகதருப் போல, எங்கள் தங்கத் தாத்தா உங்களை வரவேற்கும் முறையில், அமைதி குடி கொண்ட வுள்ளத்தோடமர்ந் திருக்கின்றார்.....

அன்னநடை பிடியினடை யழகுநடை
யல்லவென வகற்றி யந்நாட்
பன்னுமுது புலவரிடைச் செய்யுணடை
பயின்றதமிழ்ப் பாவை யாட்கு
வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
எனப் பயிற்றி வைத்த வாசான்
மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
லொழுக்கநடை வாழி வாழி

என்று நாவலனாரைப் பாடிய நவாலியூர்ப் பாவலனார் அல்லவா உங்கள் தாத்தா. இன்றைய ஈழத்துப் புலவர் சிரோமணி எங்கள் தாத்தாவென்று அவர் புகழைப் புட்பாஞ்சலி செய்து போற்றுங்கள்! அவரின் தூய செந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுங்கள்; பாடியாடுங்கள்! இனியுங்களுக் கென்னகுறை? நீங்களெல்லாம் இனிக் கவிஞர்கள்.

‘ இரவு விடிந்தது கேள்வி - தமிழ்
இளவள ஞாயி ரெழுந்தது பாரீர்
பரவுதற் கோடிநீர் வாரீர் - வந்து
பணிமின்கள் படிமின்கள் பயமில்லைப் பாரீர்’

செந்தமிழின் வாழை திருமுருகு பூவிளங்கப்
பைந்தமிழின் சோலையொன்று பண்ணசெய்தார் - முந்தொருநாள்
‘வண்ணானின், வார்த்தை யென்றோர் வண்டமிழின்
செய்யுளினால், மண்ணாடு கொண்ட மகான்.

திருச்சிற்றம்பலம் சிறுவர் செந்தமிழ்

கடவுள் வணக்கம்

விநாயகர்

மூத்தண்ணா வென்று முறைகூறிக் கும்பிடுவேன்
காத்தென்னை யாள்க கரிமுகவா - கோத்தவினை
மாமலங்கள் போக்கு மணிக்கிண் கிணிச்சரணத்
தாமரைகள் என்றலையிற் றந்து.

முருகன்

அஞ்ச முகத்தவர் கொஞ்சி முகந்திடும்
ஆறு முகப்பதுமம்
அத்தி முகத்தர் மனத்தி லினித்திடும்
ஆறிரு கண்வேழம்

கொஞ்ச மொழிக்குற வஞ்சி முலைக்கொழு
கொண்டுழு திடுகோடு
குஞ்சரி சஞ்சரி கந்தொடர் மஞ்சரி
கொண்டணை யண்டர் தரு

செஞ்சர ணஞ்சர ணென்றுல கந்துதி
தேவி மணிக்குழவி
தேவர்கள் மணிமுடி யசுரர்க ளடிபணி
தீரகு மாரசிவம்

நெஞ்சினி லென்று நிறைந்தொளி தந்திடு
நீல மயிற்கதிரோன்
நேரலர் தமையடு வேலா யுதமெமை
நின்று புரந்திடுமே.

நாமகள்

பொன்னாரும் பசங்கிளியே யேழிசைகள் புகலும்
 பூங்குயிலே மலயமலை பொலியவரு மயிலே
 பன்னாளுந் தவமிருக்கும் முனிவருக்கு மெட்டாப்
 பழங்கலையின் களஞ்சியமே பாவலர்கள் நிதியே
 யெந்நாளு மென்னுளத்திற் பிரியாம லிருந்தே
 யினியகவி மழைபொழியும் ஞானவர முகிலே
 அன்னாயென் னாருயிரே யுயிர்க்குயிரா யமரு
 மற்புதமே பொற்பதங்க ளடைக்கலந்தந் தருளே

புகழ்

புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்

புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்

புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்

புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்
 புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ் புகழ்ப்புகழ்

1. தாடி யறுந்த வேடன்

இலங்கையிலுள்ள விந்தனைக் காட்டிலே ஒரு வேடன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் உறுதியான உடம்பு உடையவன். அவனுக்கு நீண்ட தாடி இருந்தது. அவன் ஒரு நாய் வளர்த்தான். அதன் பெயர் வீமன். மான் மரை, முயல், அணில் முதலிய விலங்குகளை வேட்டையாடிப் பிடிப்பதற்கு வீமன் உதவி செய்யும். ஒருநாள் அவ்வேடன் அணில் வேட்டையாடினான். அப்போது அவனுடைய தாடி அறுந்து போயிற்று. அஃது எப்படி அறுந்ததென்று படிப்போம்.

ஊட்டுவேன் - உண்ணச் செய்வேன்.

தேமா - இனிப்பான மாம்பழந்தரும் ஒருசாதி மா.

உச்சு சுசு -நாயை ஓடத்தூண்டிவிடும் குறிப்பு.

வீமா ! வீமா ! ஓடி வா வா - அணில்

வேட்டை ஆடிப்பிடித் தூட்டுவேன் வா வா

தேமா மரத்திற் பதுங்கி - மாங்காய்

தின்னும் அணிலைப் பிடிப்போம் ஒதுங்கி

மரத்தில் இருந்து குதித்தே - அடடா

வாலைக் கிளப்பிக்கொண் டோடுதே பார் பார்!

தூரத்திப் பிடி பிடி வீமா - உச்சு

சுசு அணில் எம்மைத் தப்பியும் போமா

பொந்துக்குட் புகுந்தது வீமா - உந்தப்

புறத்தில்நில் அந்தப் புறத்தினில் வருவேன்

அந்தோ என் தாடியை விடுவாய் - அந்த

அணில் தப்பி ஓடிய தையையோ கெடுவாய்

பிறருக்குத் தீமைசெய்யாத உயிர்களைக் கொலை செய்யக்கூடாது. அச்செயல் தனக்கே துயரந்தரும்.

2. அம்புலி

எங்கேயெங்கே ஓடுகிறாய்	-	அம்புலியே
நான் கடல்மேல் ஓடுகிறேன்	-	பிள்ளைகளே
ஆரிடத்தில் அன்புடையாய்	-	அம்புலியே
அன்பர்மேலே அன்புடையேன்	-	பிள்ளைகளே
ஓடிஓடித் திரிகிறாயே	-	அம்புலியே
உறக்கமில்லை யோவுனக்கும்	-	அம்புலியே
உறக்கமொரு நாளுமில்லைப்	-	பிள்ளைகளே
அழுவதுபோல் முகங்கருகி	-	அம்புலியே
அன்றைக்கன்று வெளிறுவதேன்	-	அம்புலியே
அன்புமக்கென் மீதிருக்கிற்	-	பிள்ளைகளே
அதனைமட்டுங் கேட்டிடாதீர்	-	பிள்ளைகளே
என்பிதாவின் சொற்படியே	-	பிள்ளைகளே
எப்பொழுதும் நடந்திடுவேன்	-	பிள்ளைகளே

3. கடவுள்

வரதராசன், செந்திநாதன் என்னும் இரண்டு சிறுவரும் கடவுள் இருக்கும் இடமும், அவர் இல்லாத இடமும் பற்றிச் சல்லாபஞ் செய்கின்றனர்.

வரதராசன்:

மலர்ந்த முகமுங் குளிர்ந்த விழியும்
வாயிற் சிரிப்பும் மனத்திலே
கலந்த மகிழ்வு மாக நீவரும்
காரண மென்ன தோழனே!

செந்திநாதன்: (ஒரு பழத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறான்)

மாம்பழம் நல்ல மாம்பழம் அப்பா
வாங்கித் தந்த மாம்பழம்
மாம்பழம் இது காணக் காண
வாயி னிக்கிற மாம்பழம்.

மாம்பழ மிவை கிடைத்த படியால்
மகிழ்வி னோடு வருகிறேன்
தீம்பழ மிதைச் சீவி வெட்டிச்
சிரித்துச் சிரித்துத் தின்னுவோம்.

தின்னுவோம் வா தின்னுவோம் வா
சீவிச் சீவித் தின்னுவோம்
பொன்னு ருண்டை போல நல்ல
புதுமை யான மாம்பழம்.

வரதராசன்:

தின்ன வருவேன் தின்ன முன்னம்
தெய்வந் தொழுது தின்னுவோம்
என்ன செய்யினும் முன்னஞ் செய்வது
இதுவே அன்னை கட்டளை.

செந்திநாதன்:

அன்பு மிகுந்த அண்ணா இந்த
அருமை யான மாம்பழம்
இன்பம் முடனே தருவேன் தெய்வம்
இருக்கு மிடத்தைக் கூறுவாய்.

வரதராசன்:

துதிக்குங் கடவுள் இருக்கு மிடத்தைச்
சொல்லக் கேட்ட தோழனே!
துதிக்குங் கடவுள் இல்லா இடத்தைச்
சொன்னால் நானே தருகுவேன்

எங்கு மிருப்பர் யாவு மறிவர்
இல்லா விடங்கள் இல்லையே
எங்கும் வருவர் இன்பந் தருவர்
எம்மை யாளங் கடவுளே.

4. தாலாட்டு

ஆராரோ ஆரிவரோ

ஆராரோ ஆரிவரோ

சீருஞ் சிறப்புந் திருவும் பெருகவந்த
ஆரும் விரும்பும் அருமருந்தே கண்வளராய் - ஆரா.

முத்தே பவளமே முழுமதியே எம்முடைய
சித்தம் மகிழுந் திரவியமே கண்வளராய் - ஆரா.

தெள்ளமுதே தேனே தெவிட்டா நறும்பாகே
உள்ளங் குளிரவரும் ஓவியமே கண்வளராய் - ஆரா.

மாமி அடித்தாளோ மாமனார் ஏசினரோ
பூவிற் சிறந்தசெல்வப் புத்தமுதே கண்வளராய் - ஆரா.

பாலாற் குறையுண்டோ பஞ்சணையாற் பஞ்சமுண்டோ
மேலான அன்பே விழிமூடிக் கண்வளராய் - ஆரா.

பொன்னே உறங்காய் புதுமணியே கண்ணுறங்காய்
கண்ணே உறங்காயென் கண்மணியே கண்ணுறங்காய்
- ஆரா.

5. வெண்ணிலா

இருவிளக்கு - சூரியனும் சந்திரனும்.
 விசும்பு - ஆகாயம்
 தூயவொளி - வெண்மையான வெளிச்சம்.
 எண்ணிரண்டு - பதினாறு.
 கலை - சந்திரனின் பாகம்.
 அமுதவொளி - குளிர்ந்த இனிய வெளிச்சம்.

இருவிளக்கில் ஒருவிளக்காம் வெண்ணிலாவே
 இராக்காலத் தொளிகொடுப்பாய் வெண்ணிலாவே

சூரியன்போய் மறைந்தபின்பு வெண்ணிலாவே
 தூயவொளி பரப்பிடுவாய் வெண்ணிலாவே

தயிர்க்கடலில் வெண்ணெய்போல வெண்ணிலாவே
 தனிவிசும்பிற் றவழ்ந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே

பெண்கள்முகம் போல்வருவாய் வெண்ணிலாவே
 பிறையாகி வளர்ந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே

எண்ணிரண்டு கலையுடனே வெண்ணிலாவே
 எழுந்துநிலாப் பொழிந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே

வளர்ந்துபின்பு தேய்ந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே
 வறுமைசெல்வ முனக்குமுண்டோ வெண்ணிலாவே

ஒருநாளில் மறைந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே
 ஒளியின்றி வாடுவமே வெண்ணிலாவே

அமுதவொளி பரப்பிவரும் வெண்ணிலாவே
 அன்புடனே வாழியென்றும் வெண்ணிலாவே.

6. பவளக்கொடி

யாழ்ப்பாணத்தின் வடபகுதியிலே பருத்தித்துறை என்னும் ஓர் ஊர் உண்டு. அங்கே பவளக்கொடி என்னும் சிறுமி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் பருத்தித்துறைச் சந்தையிலே பால்விற்று வாழ்பவள். பேராசையுடையவள். அரியமலர் அம்புசம் பூமணி பொற்கொடி முதலியோரும் அவளைப்போல அந்தச் சந்தையிலே பால் விற்பவர்கள். ஒருநாள் பவளக்கொடி சந்தைக்குப் பால் கொண்டுபோனாள். போகும்போது தனது பேராசைக்கு ஏற்றபடி மனக்கோட்டை கட்டினாள். அவளது மனக் கோட்டை எப்படி முடிந்ததென்பதை இப்பாட்டிலே படித்து அறிவோம்.

மனக்கோட்டை - வீண் எண்ணம்

அடுத்ததுயர் - சேர்ந்ததுன்பம்

மாது - பெண்பிள்ளை.

இரண்டைஞ்சு - பத்து

வன்னச் சேலை - அழகிய சேலை.

மதுளம்பூத் தொப்பி - மாதுளம்பூ நிறமான சிவப்புத் தொப்பி.

தொடுத்து - தலையில் அணிந்து.

சுந்தரி - அழகிய பெண்,

வடிவழகு - மிகுந்த அழகு.

பருத்தித்துறை யூராம்

பவளக்கொடி பேராம்

பாவைதனை யொப்பாள்

பாலெடுத்து விற்பாள்

அங்கவட்கோர் நாளில்

அடுத்ததுயர் கேளிர்

பாற்குடஞ் சமந்து
 பை ப்பைய நடந்து
 சந்தைக்குப் போம்போது
 தான்நினைந்தாள் மாது :-
 பாலையின்று விற்பேன்
 காசைப்பையில் வைப்பேன்'

முருகரப்பா வீட்டில்
 முட்டைவிற்பாள் பாட்டி
 கோழிமுட்டை வாங்கிக்
 குஞ்சுக்குவைப் பேனே
 புள்ளிக்கோழிக் குஞ்சு
 பொரிக்குமிரண் டைஞ்சு
 குஞ்சுகள் வளர்ந்து
 கோழியாகும் விரைந்து
 விரைந்துவளர்ந் திடுமே
 வெள்ளைமுட்டை யிடுமே

முட்டைவிறற் காசை
 முழுதுமெடுத்த தாசை
 வன்னச்சேலை சட்டை
 மாதுளம்பூத் தொப்பி
 வாசனை செருப்பு
 வாங்குவேன் விருப்பு

வெள்ளைப்பட் டுடுத்து
 மினுங்குதொப்பி தொடுத்துக்
 கையிரண்டும் வீசிக்
 கதைகள் பல பேசிச்
 சுந்தரிபோல் நானே
 சந்தைக்குப்போ வேனே

அரியமலர் பார்ப்பாள்
 அம்புசமும் பார்ப்பாள்
 பூமணியும் பார்ப்பாள்
 பொற்கொடியும் பார்ப்பாள்
 சரிகைச்சேலை பாரீர்
 தாவணியைப் பாரீர்
 வன்னச்சட்டை பாரீர்
 வடிவழகு பாரீர்
 என்றுயாரும் புகழ்வார்
 என்னையாரே இகழ்வார்
 பாரும்பாரும்' என்று
 பவளக்கொடி நின்று
 சற்றுத்தலை நிமிர்ந்தாள்
 தையலென்ன செய்வாள்

பாலுமெல்லாம் போச்சு
 பாற்குடமும் போச்சு
 மிக்கதுய ரோடு
 வீடுசென்றாள் மாது
 கைக்குவரு முன்னே
 நெய்க்குவிலை பேசேல்.

7. ஆடிப்பிறப்பு

ஆடிமாதத்தின் முதல்நாள் ஆடிப்பிறப்பு எனப்படும். ஆடிப்பிறப்புத் தமிழ்மக்கள் கொண்டாடும் பெருநாள்களுள் ஒன்று. அந்நாளில் இனிப்புக்கூழ் காய்ச்சுவர்; சுவையுள்ள கொழுக்கட்டை அவிப்பர். மா, வாழை, பலா ஆகிய முக்கனிகளும் தேடிக்கொள்வர். இவைகள் எல்லாவற்றையும் வீட்டிலுள்ள தாய்மார் தங்கள் இல்லுறை தெய்வங்களுக்குப் படைத்து வழிபாடு செய்வர்.

இங்கே ஒரு தமிழ்ச் சிறுவன் ஆடிப்பிறப்புக் கொண்டாட்டத் தைப் பாடிமகிழ்கின்றான். தன் தோழர்களையெல்லாம் அழைத்து, 'நாளைக்கு ஆடிப்பிறப்பு; அதற்காகப் பள்ளிகள் விடுதலை; கூழுங்குடித்துக் கொழுக்கட்டையும் தின்று மகிழ்வோம், வாருங்கள்', என்று சொல்லிப் பாடுகின்றான்.

தோண்டி - ஒருவகைப் பாத்திரம்
வில்லை - வட்டவடிவம்.
வெல்லம் - சருக்கரை

ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
ஆனந்தம் ஆனந்தந் தோழர்களே !
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே !

பாசிப்பயறு வறுத்துக் குற்றிச் செந்நெற்
பச்சையரிசி இடித்துத் தெள்ளி
வாசப் பருப்பை அவித்துக் கொண்டுநல்ல
மாவைப் பதமாய் வறுத்தெடுத்து

வேண்டிய தேங்காய் உடைத்துத் துருவியே
வேலூரிற் சாக்கரை யுங்கலந்து
தோண்டியில் நீர்விட்டு மாவை யதிற்கொட்டிச்
சுற்றிக் குழைத்துத் திரட்டிக்கொண்டு

வில்லை வில்லையாக மாவைக் கிள்ளித்தட்டி
 வெல்லக் கலவையை உள்ளேயிட்டுப்
 பல்லுக் கொழுக்கட்டை அம்மா அவிப்பளே
 பார்க்கப் பார்க்கப்பசி தீர்ந்திடுமே.

பூவைத் துருவிப் பிழிந்து பனங்கட்டி
 போட்டுமா வுண்டை பயறுமிட்டு
 மாவைக் கரைத்தம்மா வார்த்துத் துழாவுவள்
 மணக்க மணக்கவா யூறிடுமே.

குங்குமப் பொட்டிட்டுப் பூமாலை சூடியே
 குத்துவிளக்குக் கொளுத்தி வைத்து
 அங்கிள நீர்பழம் பாக்குடன் வெற்றிலை
 ஆடிப் படைப்பும் படைப்போமே.

வன்னப் பலாவிலை ஓடிப் பொறுக்கியே
 வந்து மடித்ததைக் கோலிக்கொண்டே
 அன்னை அகப்பையால் அள்ளி அள்ளிவார்க்க
 ஆடிப் புதுக்கூழ் குடிப்போமே

வாழைப் பழத்தை உரித்துத் தின்போம்நல்ல
 மாவின் பழத்தை அறுத்துத்தின்போம்
 கூழைச் சுடச்சுட ஊதிக் குடித்துக்
 கொழுக்கட்டை தன்னைக் கடிப்போமே

ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
 ஆனந்த மானந்தந் தோழர்களே!
 கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்
 கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே!

8. கத்தரி வெருளி

தோட்டங்களிலே உள்ள பயிர்வகைகளுக்குப் பிறராற் கண்ணூறு, நாவுறு வராமற் காத்தற்கு வெருளி வைப்பது கமக்காரர் வழக்கம். அவ்வெருளியைக் கண்டு ஆடு மாடுகள் வெருண்டு ஓடும், காக்கைகள் கத்தும், சில வேளைகளிற் காய்கனிகளை இரவில் எடுக்க வரும் கள்வரும் பயந்து ஓடுவதுண்டு. நவாலிக் கிராமத்திலுள்ள ஒரு கமக்காரன் தனது தோட்டத்தில் ஒரு பெரிய வெருளி செய்து வைத்திருந்தான். அவ்வழியே சென்ற புலவர் அதைக்கண்டு வியந்து பாடினார்.

உறுமால் - தலைப்பாகை.

தேச - ஒளி.

1

கத்தரித் தோட்டத்து மத்தியிலே நின்று
காவல் புரிகின்ற சேவகா ! - நன்று
காவல் புரிகின்ற சேவகா !
மெத்தக் கவனமாய்க் கூலியும் வாங்காமல்
வேலை புரிபவன் வேறுயார் ? - உன்னைப்போல்
வேலை புரிபவன் வேறுயார் ?

2

கண்ணூ மிமையாமல் நித்திரை கொள்ளாமல்
காவல் புரிகின்ற சேவகா ! - என்றும்
காவல் புரிகின்ற சேவகா !
எண்ணி உன்னைப்போல் இரவுபகலாக
ஏவல் புரிபவன் வேறுயார் ? - என்றும்
ஏவல் புரிபவன் வேறுயார் ?

3

வட்டமான பெரும் பூசினிக் காய்போல
 மஞ்சள்நிற உறுமாலைப்பார் ! - தலையில்
 மஞ்சள்நிற உறுமாலைப்பார் !
 கட்டியிறுக்கிய சட்டையைப் பாரங்கே
 கைகளில் அம்பொடு வில்லைப்பார் ! - இரு
 கைகளில் அம்பொடு வில்லைப்பார் !

4

தொட்டு முறுக்காத மீசையைப்பார்! கறைச்
 சோகிபோலே பெரும் பல்லைப்பார் ! - கறைச்
 சோகிபோலே பெரும் பல்லைப்பார் !
 கட்டிய கச்சையில் விட்டுச் செருகிய
 கட்டை உடைவாளின் தேசுபார் ! - ஆகா
 கட்டை உடைவாளின் தேசுபார் !

5

பூட்டிய வில்லுங் குறிவைத்த பாணமும்
 பொல்லாத பார்வையுங் கண்டதோ ? - உன்றன்
 பொல்லாத பார்வையுங் கண்டதோ ?
 வாட்ட மில்லாப்பயிர் மேயவந்த பசு
 வாலைக் கிளப்பிக்கொண் டோடுதே - வெடி
 வாலைக் கிளப்பிக்கொண் டோடுதே

6

கள்ளக் குணமுள்ள காக்கை உன்னைக்கண்டு
 கத்திக் கத்திக் கரைந்தோடுமே - கூடிக்
 கத்திக் கத்திக் கரைந்தோடுமே
 நள்ளிரவில் வருகள்வனுனைக் கண்டு
 நடுநடுங்கி மனம் வாடுமே - ஏங்கி
 நடுநடுங்கி மனம் வாடுமே

7

ஏழைக் கமக்காரன் வேளைக் குதவிசெய்
 ஏவற்காரன் நீயே யென்னினும் - நல்ல
 ஏவற்காரன் நீயே யென்னினும்
 ஆளைப்போலப் போலி வேடக்காரன் நீயே
 ஆவதறிந்தன னுண்மையே - போலி
 ஆவதறிந்தன னுண்மையே

8

தூரத்திலே யுனைக் கண்டவுட னஞ்சித்
 துண்ணென் றிடித்ததென் நெஞ்சகம் - மிகத்
 துண்ணென் றிடித்ததென் நெஞ்சகம்
 சேரச் சேரப் போலி வேடக்காரனென்று
 தெரிய வந்ததுன் வஞ்சகம் - நன்று
 தெரிய வந்ததுன் வஞ்சகம்

9

சிங்கத்தின் தோலினைப் போர்த்த கழுதைபோல்
 தேசத்திலே பலர் உண்டுகாண் - இந்தத்
 தேசத்திலே பலர் உண்டுகாண்
 அங்கவர் தம்மைக்கண் டேமாந்து போகா
 அறிவு படைத்தனன் இன்றுநான் - உன்னில்
 அறிவு படைத்தனன் இன்றுநான்.

9. எலியுஞ் சேவலும்

(சிறுவர் சல்லாபம்)

தோய்த்து - உறையிட்டு.

மடைக்குலமாது - சமையற்காரி.

நலியாது - வருத்தாது

வினாவிசைக்குறி - கேள்வி அடையளாம் (?)

மறவன் - வேடன்.

நடிகர் : தாய் எலி, சேய் எலி, பூனை, சேவல்

முதலாங்க காட்சி

சேய் எலி:

வெய்யிற் கொடுமையம்மா! மேனி வேர்க்குதம்மா!

பைய உலாவிவரப் பரிந்துவிடை தாருமம்மா!

பொல்லாத வெப்பமம்மா! புழுங்கி யவியுதம்மா!

மெல்ல உலாவிவர விரும்பிவிடை ஈயுமம்மா!

தாய் எலி:

ஆசை மிகுந்த மைந்தா! அன்பான கண்மணியே!

மோசம் வரும்மகனே! முற்றத்திலும் போக வேண்டாம்

பொல்லாத துட்டர்மைந்தா! புறத்தே பதுங்கிநிற்பர்

அல்லா தனபுரிவார் ஐயாநீ போகவேண்டாம்

சேய் எலி:

ஆண்பிள்ளை நானலனோ! அன்னாய் பயமுனக்கேன்

வீண்பிள்ளை யாக்காதே விடையருளிச் செய்யுமம்மா!

கும்பிட்டேன் அன்னையுனைக் குறுக்கேநீ மறிக்காதே

வெம்பிப் புழுங்குமிங்கு வெளியேபோய் வருவெனம்மா!

தாய் எலி : மகனே 'பெற்றமனம் பித்து; பிள்ளை மனங் கல்லு' என்பது போலப் பிடிவாதமாய் நிற்கிராய். சரி, நீ நினைத்தபடி,

போய்வருவாய் என்மகனே !
புத்தியுடன் பத்திரமாய்
நீதிரும்பு மவ்வளவும்
நின்றுவழி பார்த்திடுவேன் - போய்வருவாய்

இரண்டாங் காட்சி

சேய் எலி :

தொங்கிச் சுவரிற் குதிப்பேன் - மிகத்
துரிதமாக ஓடித் துள்ளி மிதிப்பேன்
அங்கு மிங்குமாக நடிப்பேன் - சுவைத்
தருந்து முணவை மணந்து பிடிப்பேன்

ஆனந்த மான வெளிச்சம் - மகிழ்
வாக புலாவுதற் கணுகுமோ வச்சம்
தேனுந்து மாமலர் வாசம் - வரும்
சில்லென்று தென்றலும் மிகுந்தவுல் லாசம்

அடுக்களைப் புறத்திலே ஓடி - அங்கே
அப்பமும் வெண்ணெயு மருந்துவென் தேடி
எடுத்துக் கடித்துண்டு கொண்டு - மிக
இன்புறுவே னோடி யன்னையைக் கண்டு.

மூன்றாங் காட்சி

பூனை:

மா அ அயோ - மாஅ அயோ - மா அ அயோ
மாஅ அயோ.....

முள்ளெலும்பு நோக முதுகு மிகவலிக்க
உள்ளம் நடுநடுங்க ஓங்கி யடித்தாளே - மா அ அயோ

மெத்த வலிப்பெடுக்க மேனி நடுநடுங்க
மத்தா லடித்தாளே! மனமிரங்கா மாபாவி - மா அ அயோ

மெய்யொடிய மத்தால் வெடுக்கென் றடித்தவள்தன்
கையொடிந்து மெத்தக் கலங்காளோ மாபாவி - மா அ அயோ

சேவல் :

பூனையரே! பூனையரே! புத்திமிகக் கலங்கிப்
பாதிவிழி மூடிப் பாடுகிறீர் காரணமென்?

காலைநக்கி நக்கியிரு கண்ணுமுக முந்துடைத்து
வாலைக் குழைத்தனுங்க வந்த வருத்தமென்ன?

பூனை :

சட்டியிற் காய்ச்சிய பாலைத் - தோய்த்துச்
சமையற்காரி வைத்தாள் உறியதன் மேலே
எட்டிப் பரண்மேலே தாவிக் - குதித்
தேறினேன் உறியினில் இனிதாக மேவி

பார்க்கப் பார்க்கப் பசிமீறும் - பசும்
பாலின் மணத்தினால் வாய்மிக ஷூறும்
ஆர்க்குங் காணாமலங் கிருந்தே - வெகு
ஆனந்தமா யுண்டேன் அமுதொத்த விருந்தே

காண்பார்க ளென்று நினைத்தே - இரு
கண்களை மூடியென் நாவை நனைத்தே
மாண்பாக யானுண்ணும் போது - அங்கே
வந்தாளே அந்த மடைக்குல மாது.

சத்தப் படாமலே வந்து - மேலே
தங்கி யருந்துங் களவினைக் கண்டு
மத்தா லடித்தாளே பாவி - உடல்
வலிக்குதே ஐயையோ! மறுகுதே யாவி

சேவல் :

ஐயா! களவு பொல்லாது - இதை
அறியாது செய்ததால் வந்ததே தீது
மெய்யா யடாதுசெய் தோரே - மிக
வெம்பிப் படாது படுவார்கள் நேரே

பூனை :

பொல்லாது சூதொடு வாதும் - என்று
புத்தி சொல்லவந்தீர் போமினிப் போதும்
நல்லாய்ப் பசிக்குது காணும் - இனி
நானங்குப் போயிரை தேடுதல் வேணும்.

நாலாங் காட்சி

பூனை :

ஓகோ! அங்கே ஓர் எலி வருகின்றது. அதை மெல்லப்
பதுங்கியிருந்து பிடித்து உண்ணவேண்டும்.

எலியே நீ வருவாய் - எனக்
கிரையாகவே வருவாய்
நலியா தென்பசி நானுனைத் தின்னுவேன்
எலியே நீ வருவாய்

(பூனை எலியைப் பிடிக்கப் பாயும்பொழுது சேவல் கூவுகின்றது)

சேவல் :

கொக்கறொக்கோஓ கொக்க ரொக்கோ கூஉ
மிக்கவெயில் இக்கணமே போஓஓ
விண்ணும் மண்ணும் மூடியிருள் வாஅஅ
கொக்க ரொக்கோஓ கொக்க ரொக்கோ கூஉ

(எலி பயந்து தாயைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஓடுகிறது)

சேய் எலி :

ஓடி வருவாயம்மா உள்ளங் கலங்குதம்மா
வாடி நடுங்குகின்றேன் வந்துபயம் தீருமம்மா
மேவி ஒருவனம்மா விண்ணதிரச் சத்தமிட்டான்
ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ அன்னையே வாரும்

(தாயெலி வந்து சேயைத் தழுவிக்கொண்டு வினாவுகின்றது.)

தாய் எலி :

அன்பு மிகுந்த என் செல்வா - என்ன
ஆபத்து நேர்ந்த தறிந்திடச் சொல்வாய்
என்பு முரிந்திட வோடி - இங்கே
இரங்கியே வந்தனை யேங்கியே வாடி

சேய் எலி :

கொண்டையி லிரத்தந் தோய்ந்த
கூரிய வாளொன் றுண்டு
கண்டத்தி லிரண்டு கத்தி
கட்டியே தூங்கு மம்மா!
சண்டைசெய் வீரன் போலச்
சடசட வென்ற டித்து
விண்டது பெரிய சத்தம்
மெய்ம்மறந் தறிவு சோர்ந்தேன்

விடுவிடு என்றுகை தட்டி - அம்மா
வினாவிசைக் குறிபோற் கழுத்தை வளைத்துக்
கொடுமைசெய் கூற்றுவன் போல - வந்து
கூவினதே ஒரு பொல்லாப் பிராணி

அல்லாது போனால்என் னம்மா - நான்
அருமை யானவோர் தோழனைக் கண்டு
நல்லசல் லாபஞ்செய் வேனே - அதை
நாசப் படுத்திய தேயப்பி ராணி.

என்ன ஓர் அருமையான பிராணி. பஞ்சுபோல மெதுமையான மயிர். பளிங்குபோல இரண்டு கண்கள். சத்தப்படாமல் என்னை

இருந்து பார்த்துச் சிரித்து என்னோடு ஏதோ பேச எழும்பியது.
அடா! அந்த நேரத்திலே செவ்வரத்தம் பூப்போலத் தலையை
யுடைய உந்தப் பொல்லாத பிராணி சத்தஞ் செய்து வெருட்டி
விட்டதம்மா!

தாய் எலி :

கண்மணி போன்ற மகனே! - நீ
கண்டு பயந்ததனை நன்றுரை செய்யின்
வண்ண முடையசேவல் - ஒரு
வஞ்சகமு மில்லா நல்ல செஞ்சொற் சேவல்

மற்றைப் பிராணி மகனே! எம்மை
மறைவி லிருந்து பிடித்துண்டு மகிழும்
குற்ற முடைய, பூனை - அதன்
கோலத்தினால் மயங்கல் சாலத் தவறே.

(தாய் எலி சேயெலிக்குப் புத்தி புகட்டுகிறது.)

கண்மணி யனைய என்னரு மகனே!
உண்மகிழ் வாக உரைப்பது கேட்பாய்
வெளிப்புற வேடப் பொலிவினை நோக்கி
உள்ளகத் தெண்ணம் உரைத்திடப் போமோ
பொல்லா மறவன் புதரினில் மறைந்தும்
மெல்லெனப் பறவையை வீட்டுதல் போல
நல்ல வேடம் தன்னிலே மறைந்து
அல்லன செய்யும் மாந்தரும் உளரே;
கடுஞ்சொற் கூறி இனிமை பயக்கும்
நடுநிலை நண்பரும் பலருண் டதனால்
அகமும் புறமும் ஆராய்ந்து
தகுதி நண்பரைத் தான்கொளல் முறையே.

10. விறகு வெட்டி

நாட்டுப்புறத்திலே நன்னியன் என்னும் விறகு வெட்டி ஒருவன் இருந்தான். அவன் பக்கத்திலுள்ள காட்டிலே விறகை வெட்டிப் பட்டினத்திலே விற்றுச் சீவிப்பான்.

ஒருநாள் அவன் ஒரு வாவிக்கரையிலே நின்ற பட்டமரத்தை வெட்டினான். வெட்டும்போது பாடிப் பாடி வருத்தந் தெரியாமல் வெட்டினான். இடையிலே கோடரி, காம்பு கழன்று வாவியுள் விழுந்தது.

விறகு வெட்டி தன் வறுமையையும், தன் பிள்ளைகளையும் நினைந்து அழுதான். அப்போது ஒரு பெண் தெய்வம் அங்கே தோன்றியது. அஃது அவனிடம் ஒரு பொற்கோடரியை நீட்டி: 'இந்தா, உன்னுடைய கோடரியைப் பெற்றுக்கொள்' என்றது. நன்னியன்: 'இது என்னுடையதன்று' என்றான். அது உடனே வாவியுள்ளே மூழ்கி ஒரு வெள்ளிக் கோடரியைக் கொண்டு வந்து காட்டிற்று. நன்னியன்: 'இதுவும் என்னுடைய தன்று; என்னுடையது இரும்பினாற் செய்யப்பட்டது' என்றான். அது மீண்டும் மூழ்கி இரும்புக் கோடரியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தது. நன்னியன் இரண்டு கைகளையும் நீட்டி வாங்கினான்.

அது நன்னியனைப் பார்த்து, 'நீ உண்மை உரைத்தமையால் இவற்றையும் பெற்றுக்கொள்' என்று கூறி மற்றை இரண்டு கோடரிகளையும் அவனுக்குக் கொடுத்தது. நன்னியன் அவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வீடு சென்றான். உண்மை பேசுவோர் நன்னியனைப் போலச் செல்வமும் சிறப்பும் அடைவார்கள்.

அடவி - காடு; மாது - பெண்.

1

நேய மனமும் முறுகிய தேகமும்
 நேர்மையும் உள்ளவன் பொய்யுரையான்
 மேய அடவியில் எப்பொழு துஞ்சென்று
 விறகுவெட்டி விற்று வாழ்ந்திடுவான்

2

நாட்டுப் புறத்தினி லிருப்பவ னாம்பெயர்
 நன்னிய னென்பவன் அங்கொருநாள்
 தீட்டிய கோடரி தோளினி லேகொண்டு
 சென்றனன் காட்டில் விறகுவெட்ட

3

பட்டமர மொன்றை வாவிக்க கரையிலே
 பார்த்தனன் கோடரி யைத்தூக்கி
 வெட்டும் போது வருத்தந் தெரியாமல்
 மெல்லமெல்லப் பாட்டுப் பாடிடுவான்

4

வெட்டுக வெட்டுக கோடரி யேபயம்
 மேவாமற் பாடுக என்மனமே
 இட்டமுட னிந்தக் கோடரி கொண்டென
 தினிய சிறுவருக் குணவளிப்பேன்

5

என்று மகிழ்வுட னேயவன் பாடி
 எறிந்து மரத்தைத் தறிக்கையிலே
 ஒன்றிய கோடரி காம்பினில் நீங்கியே
 உடனே குளத்துக்குள் வீழ்ந்ததுவே

6

என்னசெய் வேன்ஐயோ என்னசெய் வேன்ஐயோ
ஏழை வறியவன் என்ன செய்வேன்
என்னசெய் வேன்வேறு கோடரி வாங்கவும்
இல்லையே கைப்பொருள் என்னசெய்வேன்

7

உண்ண உணவில்லை ஆக்க விறகில்லை
ஓகோ! என் பிள்ளைகள் வாடுவரே
என்செய் வென்ஐயோ தெய்வமே தெய்வமே
ஏழைக் கிரங்குவாய் என்றமுதான்

8

ஐயோ ஐயோ என்றமும் போதினில்
அழகிய வெண்பட் டுடையணிந்து
தைய லொருத்தி மலர்முடி சூடியத்
தாமரை வாவியிற் றோன்றினளே

9

மாங்குயில் போலும் மதுர மொழியினால்
மற்றந்தப் பெண்ணைவ னைக்கூவி
ஏங்கியழ வேண்டாம் உன்னுடைக் கோடரி
இந்தா என்றேயொன்றை நீட்டினளே

10

நன்னியன் கண்டிது பொன்னினாற் செய்தது
நம்முடைய தன்றென் றேநவில்
கன்னி முழுகி யெழுந்திதோ பாரென்று
காட்டினாள் ஓர்வெள்ளிக் கோடரியை

11

இல்லை இதுவெள்ளி என்னுடைக் கோடரி
 இரும்பினாற் செய்ததென் றேயிசைத்தான்
 நல்லதென் றேயந்த மங்கை திரும்பவும்
 நாடிக் குளத்துள் முழுகினளே

12

இரும்பினாற் செய்திட்ட கோடரி தானிங்கே
 இருக்கின்ற திந்தா வெனக்கொடுத்தாள்
 விரும்பி யிரண்டு கரங்களை யும்நீட்டி
 விரகு வெட்டியதை வாங்கினளே

13

வாய்மை யுரைத்தனை மற்றிவ்வி ரண்டையும்
 வைத்துக்கொ ளென்றந்த மாதுதரத்
 தூய்மை யுடையவன் பெற்று மகிழ்ந்தனன்
 சொல்லுக மெய்ம்மையெந் நாளினுமே.

11. கொழுக்கட்டைப் பொன்னன்

சுன்னை நகரிலே பொன்னன் என்னும் ஒருவன் இருந்தான். அவன் சமையல்வேலை செய்பவன். அவன் மயிலூரிலே உள்ள நாகம்மை என்னும் பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்தான். பொன்னன் ஒருநாள் மாமியார் வீட்டிற்குப் போனான். பொன்னிமாமி கொழுக்கட்டை அவித்துக் கொடுத்தாள். பொன்னன் ஆவலோடு நிறைய உண்டான். பொன்னன் இவ்வணவை மூன்னொருபோதும் அறியான். ஆதலினாலே இதன் பெயரென்ன என்று கேட்டான். மாமி இது கொழுக்கட்டை என்றாள். பொன்னன் அப்பெயரை மனப்பாடஞ்செய்து கொண்டான். வீட்டுக்குப் போகும் போதும் அப்பெயரையே சொல்லிக்கொண்டு சென்றான். வழியில் ஓர் ஆறு தோன்றியது.

பொன்னன் துள்ளிப் பாய்ந்து ஆற்றைக் கடந்தான். கொழுக்கட்டையை மறந்தான். ஆற்றுக்கட்டை ஆசை என்று சொல்லிக் கொண்டு சென்றான். வீட்டிற்குச் சென்றவுடன் மனைவியை அழைத்தான். பெண்ணே! உனது தாயார் ஆற்றுக்கட்டை ஆசை அவித்துத் தந்தாள், அதை நினைக்க வாழ்றும். நீயும் அதைப்போல அவித்துத்தா என்றான். மனைவி அஃதெப்படிச் செய்வதென்று தெரியாமல் அடுக்களையிலிருந்து சிந்தித்தாள். பொன்னன் சிறிதுநேரஞ்செல்ல அடுக்களைக்குப் போனான். மனைவி ஆற்றுக் கட்டை அவியாது வாளாவிருப்பதைக் கண்டு அவளைச் சினந்து அடித்தான். மனைவி வருந்தி அழுது கைகள் வீங்கியிருப்பதைப் பார்த்துக் கொழுக்கட்டைபோல் வீங்கிவிட்டதே என்று துயருற்றாள். எல்லாங் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பொன்னன் ஓடிவந்து 'கண்மணியே! அதுதான்! அதுதான்! கொழுக்கட்டைதான்! மாமி அவித்துத் தந்த இனிப்பான உணவு அதுதான்! அதை அவித்துத்தா. வழியிலே அதன் பெயரை மறந்துவிட்டேன். நான் அடித்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவித்துத்தா' என்று

அவளை இரந்தான். அவளும் கணவனது அறியாமைக்கு இரங்கி நல்ல இனிப்பான கொழுக்கட்டைகளை அவித்துக் கொடுத்தாள். பொன்னன் வயிறார உண்டு மகிழ்ந்தான்.

செவ்வே - செவ்வையாக. ஒல்லும் - இயலும்.
வாளா - சும்மா. கோது - குற்றம்.

1

வன்னக் கமுகும் தேமாவும்
மருவும் பலாவும் வாழைகளும்
செந்நெல் வயலும் மலர்த்தடமும்
சேருஞ் சன்னைத் திருப்பதியில்
மன்னுங் கல்வி சிறிதுடையான்
வறியன் சமையல் வேலைசெயும்
பொன்னன் என்னும் பெயருடையான்
ஒருவன் பொருந்தி வாழ்ந்தனனே

2

செல்வன் ஒருவன் தனையடுத்துச்
செவ்வே சமையல் வேலைசெய்தே
ஒல்லும் வகையாய்ச் சிறிதுபொருள்
உடையான் ஆகி மயிலூரில்
நல்ல குணமும் நற்செயலும்
உடையான் நாகம் மாவென்னச்
சொல்லும் பெயரான் ஒருபெண்ணை
மணந்து வாழ்ந்தான் சுகமாக

3

அன்னான் ஒருநாள் அன்புடைய
மாமி வீடு போயிருந்தான்
பொன்னி மாமி எதிர்கொண்டு
புகுந்த புதிய மாப்பிளைக்குச்

செந்நெல் இடியும் சிறுபயறும்
 தேங்காய்த் துருவல் சருக்கரையும்
 மன்னும் இனிய கொழுக்கட்டை
 மகிழ்வாய் அவித்துக் கொடுத்தாளே

4

முன்னம் ஒருநா ளங்காணா
 மதுரம் மிகுந்த கொழுக்கட்டை
 தன்னை நிறைய உண்கின்றான்
 மகிழ்ந்து மாமி தனைநோக்கி
 'என்ன பெயரோ இவ்வுணவுக்
 கிசைத்தல் வேண்டும்' எனவினவப்
 பொன்னி மாமி கொழுக்கட்டை
 இதுதா னென்று புகன்றாளே!

5

நல்ல மாமி பரிந்தளித்த
 உணவை நயந்து விடைபெற்றே
 இல்லம் ஏகும் வழியெல்லாம்
 இனிக்க இனிக்க மறவாமற்
 செல்வ மாமி கொழுக்கட்டை
 தின்னத் தின்ன ஆசையெனச்
 சொல்லிக் கொண்டு நடைகொண்டான்
 துறைசேர் ஆறு தோன்றியதே

6

தோற்றும் ஆற்றைக் கடப்பதற்குத்
 துள்ளிப் பாய்ந்தான் அவ்வேளை
 சாற்றி வந்த கொழுக்கட்டை
 தன்னை மறந்தான் நினைவினிலே

ஆற்றுக் கட்டை ஆசையெனும்
பெயருண் டாக அதைச் சொல்லிப்
போற்றும் மனைவி நாகம்மை
இல்லம் விரைவிற் புகுந்தானே

7

ஆசை மிகுந்த மனைவிதனை
அழைத்துப் பெண்ணே யுன்னன்னை
வாசம் மிகுந்த தோருணவு
மகிழ்வாய் அவித்துத் தந்திட்டாள்
பேச நினைக்க வாயுறும்
ஆற்றுக் கட்டை ஆசைதனை
நீசென் றவித்தே எனக்கிந்த
நேரம் தருதல் வேண்டுமென்றான்

8

அன்பு மிகுந்த நாகம்மை
ஆற்றுக் கட்டை ஆசையெனும்
இன்பம் மிகுந்த நல்லுணவை
இந்நாள் வரையும் அறிந்திலனே
அன்பன் மகிழ்ச் செய்திடுதற்
கறியேன் என்செய் வேனென்று
துன்பப் பட்டு யாதொன்றும்
துணியா திருந்தா ளடுக்களையில்

9

ஆற்றுக் கட்டை ஆசைவரும்
வருமென் றெண்ணி ஆசையுடன்
வீற்றங் கிருந்த பொன்னனது
விரைவில் வாரா விதங்கண்டு
சாற்று முணவு செய்யாமல்
வாளா விருந்த தன்மனை மேற்
சீற்றங் கொண்டு பலமுறையும்
அடித்தான் ஒன்றுந் தேராதான்

10

தன்னன் புடைய மணவாளன்
 தண்டித் தமைக்கு வருந்தாமல்
 என்னன் புடையார்க் கினியவுண
 வேதென் றறியேன் எனவழுவாள்
 மன்னும் அடிகள் கொழுக்கட்டை
 போல மருவும் என்னுடலில்
 துன்னித் தடித்து வீங்கினவே
 என்று சொல்லித் துயருற்றான்

11

கோது புரியா நன்மனைவி
 கூறும் மொழிகள் பொன்னனிரு
 காதில் விழுமுன் கண்மணியே
 அதுதான் அதுதான் கொழுக்கட்டை
 பாதை தனிலே மறந்திட்டேன்
 பதைக்க அடித்த பொல்லாத
 தீது பொறுத்தே அதையவித்துத்
 தின்னத் தருவாய் எனக்கென்றான்

12

வாய்த்த கணவன் அறியாமை
 மனத்திற் கொண்டு வருந்தாமல்
 நேர்த்தி யான கொழுக்கட்டை
 நிறைய அவித்துக் கொடுத்திட்டாள்
 பார்த்து மகிழ்ந்து வயிற்றாரப்
 பொன்னன் உண்டான்; பாரினிலே
 கூர்த்த அறிவி லார்செய்கை
 குற்ற முடைத்தென் பார்பெரியோர்

12. ஆடு கதறியது

சில சைவக்கோயில்களில் ஆடுகோழிகளைப் பலியிடுகிறார்கள். பிள்ளையைப்போல வளர்த்த ஆடுகளைப் பலியிடும் இக்கொடுஞ் செயல் நரகத் துன்பத்தைத் தரும். அறிவிற் குறைந்த மக்களாலே செய்யப்படும் இக்கொடுஞ் செயலை நீக்கும் பொருட்டு இப்புலம்பல் பாடப்பட்டது. தன் மகன் பலி செய்யப்பட்டதை அறிந்த தாயாடு மன முருகிப் புலம்புகின்றது.

1

ஆசை மகனேயென் அன்பான கண்மணியே
நேசத் துரையே நெடும்பயணம் போனாயோ

2

ஓராறு மாதம் உடம்புநொந்து பெற்றெடுத்த
சீராளா! தெற்குத் திசைப்பயணம் போனாயோ

3

நேராத கோவிலெல்லாம் நேர்ந்து தவமிருந்தே
ஆராத காதலுடன் ஐயோ நான் பெற்றெடுத்தேன்

4

கல்லுவைத்த கோவிலெல்லாம் கைகுவித்து நோன்பிருந்து
செல்வக் குமரா சிறப்புடனே பெற்றெடுத்தேன்

5

ஆரக் கழுத்தழகா அஞ்சனப்பூக் கண்ணழகா
வார நடையழகா மாராப்பு மேனியனே! - பாஅய் பாஅய்

6

துள்ளு நடையழகுஞ் சோதி முகத்தழகுங்
கொள்ளுஞ் செவியழகுங் கோமளமே காண்பதெப்போ

7

நீல மயிரழகும் நெற்றிச் செகிலழகுங்
கோல மருப்பழகுங் கோமளமே காண்பதெப்போ

8

பூங்கரும்பே தேனேயென் பொன்னே நவமணியே
தாங்கிச் சமந்தகுடல் தழலா யெரியுதடா

9

யாமுங் குழலுமென மின்பக் குதலைமொழி
நாளும் பொழுதுமினி நான்கேட்ப தெந்நாளோ

10

அம்மா வெனவழைக்கும் ஆசைத் திருக்குரலை
எம்மா தவக்கொழுந்தே நான்கேட்ப தெந்நாளோ

11

பல்லுந் தவிடும்நல்ல பிண்ணாக்குந் தீற்றியுனை
அல்லும் பகலுமவர் அன்பாய் வளர்த்தாரோ

12

அல்லும் பகலுமவர் அன்பாய் வளர்த்ததெலாங்
கல்லுங் கரையக் கழுத்துவெட்டு வெட்டிடவோ

-பாஅய் பாஅய்

13

கிம்புரிப் பூணணிந்து கிண்கிணிப்பொற் றார்கூட்டி
வரி வம்ப ரலர் ரிக்கப் பார்த்து மகிழ்ந்தேனே!

14

வன்னப்பொற் றேரேறி மாப்பிளைபோற் சென்றாயே
இன்னும் வரக்கானேன் எங்குற்றாய் எங்குற்றாய்

15

பெண்ணை மணந்தெனது பிள்ளைவரு வானென்றே
எண்ணி யிருந்துநா னேமாந்து போனெனெடா

16

காக்கைக் கரைவும் கனாவும் பலித்ததடா
ஆக்கை துடிக்குதடா அடிவயிறு வேகுதடா

-பாஅய் பாஅய்

17

காரியமொன் றின்றியிருந்தக் கன்னெஞ்சப் பேதையர்கள்
மாரியம்மன் கோவிலிலே வாட்பலிக்கு வைத்தாரோ

18

பிள்ளையைப் போல்வளர்த்துப் பிள்ளையந்தச் சண்டாளர்
துள்ளித் துடிதுடிக்கத் துண்டாக வெட்டினரோ

19

காலிலொரு பாவி கழுத்திலொரு மாபாவி
கோலி யிழுக்கக் கொடும்பாவி வெட்டினனோ

- பாஅய் பாஅய்

20

கோலி யிழுக்கக் குளறி மனஞ்சிதறி
ஆரை நினைந்தோ வழுதாயென் கண்மணியே

21

ஓங்கிய கத்தி விழும்போ துடல்நடுங்க
ஏங்கி யெனைநினைந்தென் னம்மாவோ வென்றாயோ?

22

தூவாரும் மேனி சுழன்று துடிதுடிக்க
ஆவாவென வாய்விட் டையா விறந்தனையோ

23

நெஞ்சந் துடிக்குதடா நினைவுதடு மாறுதடா
பஞ்சிலே தீப்போற் பாழ்வயிறு வேகுதடா

- பாஅய் பாஅய்

24

உன்றன் றசையரிந்தே யோலைக் குடலைகட்டிச்
சென்றுசென்று விற்றனரோ தின்றுபசி யாறினரோ

25

ஆசாரி மேலோ அதிகாரி தன்மேலோ
மாமாரி மேலோவிய் வன்பழிதான் சேருமடா

26

கொன்றவன் மேலோ கொடுத்தவன் தன்மேலோ
தின்றவன் மேலோவித் தீயபழி சேருமடா

27

வாயில்லாச் சீவன் வதையாதீர் என்றுசொல்ல
வாயுள்ளார் நெஞ்சம் மரமோ கருங்கல்லோ

28

சைவமு மில்லையோ சான்றோரு மில்லையோ
தெய்வமு மில்லையோ வென்மனது தேற்றிடவே

- பாஅய் பாஅய்

13. காலைப் பொழுது

கூரிருள் - மிகுந்த இருள்	விமலன் - கடவுள்
இனமலர் - கூட்டமான பூக்கள்	உரம் - வலிமை.
ஏரி - வாவி	விதிமுறை - நியமம்.
தாமிரம் - செம்பு	உடனலம் - உடம்பு வளர்ச்சி.
சுடரொளி - வெளிச்சம்.	கிரணம் - கதிர்
கீதங்கள் - பாட்டுக்கள்	எரித்திரள் - நெருப்பு.

1

கூரிரு ளகன்றது கூவின கோழி
 குருவிக ளெழுந்தன மறைந்தன விண்மீன்
 ஏரியிற் றாமரை யினமலர் மலரும்
 இறையவன் கோவிலில் மணியொலி கேட்கும்
 ஊரினிற் றொழில்புரி மாந்தர்க ளெழுந்தார்
 உயர்மரக் கொம்புவிட் டோடின காக்கை
 சேர்கிழக் கெனுந்திசை வெளுத்தது மெல்லச்
 செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றானே.

2

சீர்பெறு முற்றங்கள் கூட்டுகின் றார்கள்
 சிறப்புறச் சாணநீர் தெளித்திடு கின்றார்
 நேர்பெறு நறுமணப் புகையிடு கின்றார்
 நித்திரை நீங்கியே சிறுவரு மெழுந்தார்
 நீரினிற் காண்முகங் கழுவியே கடவுள்
 நிறைமலர்ச் சேவடி யிணைதொழு கின்றார்
 சேர்கிழக் கெனுந்திசை சுடரொளி பரப்பிச்
 செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றானே.

3

இன்னிசை வீணைகள் மீட்டுகின் றார்கள்
 ஏற்புடைக் கீதங்கள் ஒதுகின் றார்கள்
 மன்னிய மலர்வகை சிரிப்பன போல
 வாய்மலர் கின்றன வண்டு ளுதும்
 அன்னங்கள் தாமரை மலர்மிசைத் தாவும்
 அழகிய குயிலினம் மகிழ்வுறக் கூவும்
 செந்நிறக் கதிரெனுங் கரங்களைக் காட்டிச்
 செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றானே

4

இரவினி லுலகினை மறைத்துவைத் திருந்த
 இருளினைத் துரத்தியே பிடிப்பது போலக்
 கிரணங்க ளெனும்பல கரங்களை நீட்டிக்
 கீழ்த்திசை நின்றுமென் மெல்லெனக் கிளம்பித்
 தருமெரித் திரளெனத் தாமிரத் தாற்செய்
 தட்டம தெனப்பனிப் பகையினைச் சாடித்
 திருவுறு முலகினர் மகிழ்வுற வந்து
 செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றானே

5

திருவுறு முலகினர் மகிழ்வுற வந்து
 செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்து விட்டான்
 விரைவுட னெழும்புமின் உயிர்த்துணை யான
 விமலனை யன்பொடு விதிமுறை தொழுவோம்
 உரமுற வுடனலப் பயிற்சிகள் புரிவோம்
 ஒதிடும் பாடங்கள் மனமுறப் படிப்போம்
 வருமிந்த நாளைநற் பயன்பெறக் கழிப்போம்
 மற்றிது மீண்டொரு காலும்வ ராதே.

14. புழுக்கொடியல்

மிடா - பெரிய பாளை

ஒக்க - சமமாக

இதமான - விருப்பமான

வெல்லம் - சருக்கரை

விரவி - கலந்து

மருந்து - நோய்க்கு மருந்து

1

பனம்பாத்தி பறித்திடு வோமே - நல்ல
பனங்கிழங்கு கிண்டி யெடுத்திடு வோமே
இனமின மாகத் தெரிந்து - பின்பு
எடுத்துரித் துத்தலை வாலை யரிந்து

2

பக்குவ மாக மிடாவில் - வைத்துப்
பாதி மிடாவுக்கு மேற்றண்ணீர் விட்டே
ஒக்க நெருப்பிட் டெரித்துப் - பின்னர்
ஒன்றொன் றாகவெடுத் தேயாற வைத்து

3

கூரிய கத்தியி னாலே - குந்தைக்
கோதியே வார்ந்திரண் டாகக் கிழித்து
நாரினிற் கோத்து நன்றாக - நாளுக்கு
நாட்காய வெயிலிலே வைத்தெடுப் போமே

4

பதமாகக் காய்ந்தபின் னாலே - அவை
பக்குவ மாகக் கழற்றி யெடுத்தே
இதமான தேங்காயின் சொட்டோ - டதை
எடுத்துக் கடித்துச் சுவைத்துண்ணு வோமே

5

பல்லில் லாதகிழ வருக்கும் - மற்றும்
 பலருக்கு முணவாகும் ஒருமுறை சொல்வேன்
 மெல்லிய ஓடியல் முறித்து - உரலில்
 விட்டே யிடித்துப்பின் தெள்ளி யெடுத்து

6

வெல்லமுந் துருவலு மொன்றாய்ச் - சேர்த்து
 விரவிப் பிசைந்து விரும்பி யெடுத்தே
 மெல்ல மெல்லமென்று தின்னச் - சுவை
 மேவிடும் வீரியங் கூடுமென் றாரே

7

உண்ண உண்ணப் புழுக்கொடியல் - வாய்
 ஊறியூறிச் சுவை தேறிடுமே
 வண்ணப் பனங்கிழங் கதுதான் - வேறு
 மருந்துமா மென்றுமுன் சொல்லிவைத் தாரே.

15. ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை என்னும் நீலன் கதை

ஈழமண்டலத்தின் வடகோடியிலுள்ளது யாழ்நகர். அந்நகரின் குடபாலிலுள்ளது மாவலியூர். அவ்வூரிலே வள்ளுவர் குடியிலே நீலன் பிறந்தான். நீலன் தனது குடியிற்பிறந்த சடையனார் என்னும் பெரியவர் ஒருவரிடம் கல்விகற்றுச் சைவாசாரங்களை அறிந்து கொண்டான்.

தனது குலத்தை இழிந்த சாதியாக்கியது கொலையும் புலையுங் குடியும் என்று உணர்ந்தான். அதனால் நீலன் அம்முன்றையுந் தவிர்த்தான். திருநீறு தரித்தான். உருத்திராக்கம் அணிந்தான்; சிவசிவ என்று சொல்லப் பழகினான். கடவுளைத் தொழுது கொண்டு இனத்தவரிலும் வேறாக நல்லவனாய் வாழ்ந்தான். தனது குடியிலுள்ளாரை இயன்ற அளவு திருத்தி வந்தான். உயர்குடிப் பிறந்த வேளாளர், கோயில்களிற் பலியிடுவதையும் புலாலுண்டும் கள்ளுக் குடித்தும் வருவதையும் எடுத்துப் பேசி இகழ்ந்தான். 'புலாலுண்பவர் வீட்டிலே சோறுண்பதில்லை' என்று ஒரு விரதம் பூண்டான்.

அழுக்கு உடையிலே நாகமணியை முடிந்தது போலவும், இப்பியிடையே முத்துப் பிறந்தது போலவும் வள்ளுவர் குடியிலே நீலன் சைவனாக விளங்கினான்.

இவனது வீட்டருகிற் பூராயமாமுதலி என்னும் வேளாளர் தலைவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எளிய குலத்தவரை இகழ்வார். திருநீற்றுக் குறிவைப்பார். மிதியடிமேலே திரிவார். பெரிய சபைகளிலே அழகாகத் தேவாரம் படிப்பார். உண்ணுவது புலால்; முழுக்குநாளில் மிகுதியாகக் கள்ளுக் குடிப்பார்; இறைச்சி

உண்பார். நீலனைக் கண்டால் உறுக்கி ஏசுவார். ஒருநாள் அவர் வீட்டில் விருந்து நடந்தது. எல்லோரும் தின்று குடித்து மகிழ்ந்தார்கள். நீலன் உண்ணமறுத்துவிட்டான். எல்லோரும் நீலனை வைதார்கள்.

இன்னொருநாள் முதலியார் வீட்டுச் சமையற்காரன் வீட்டில் நின்ற சேவலைத் தேடிச் சென்றான். அன்று முதலியார் முழுக்காடும் தினம். சேவல் நீலன் வீட்டிலே மலமுண்டுகொண்டு நின்றது. அதனைச் சமையற்காரன் பிடித்துக் கொண்டுபோய்ச் சமைத்துக் கொடுத்தான். முதலியார் நீராடி உண்டு குடித்து மகிழ்ந்தார்.

நீலன் முதலியார் வீட்டுக்குப் போனான். 'ஐயா' என்றான். முதலியார் 'ஆரடா ஈனப்பறையா' என்று அடிக்கப் போனார். நீலன், 'ஐயா! என்னைச் சீறவேண்டாம். புலையருடைய மலமுண்ணும் கோழிகளை உண்ணுகிறீர்கள். எம்மைப் புலையர் என்று பேசுகிறீர்கள். இன்று நீங்கள் அருந்திய கோழி, காலையில் எங்கள் வீட்டில் மலமுண்டு கொண்டு நின்றது. நீர் ஏறாத மேட்டு நிலத்திற்கு இரண்டுதுலை இடுவதுபோல, நாங்கள் எமது மலத்தைக் கோழிவயிற்றில் ஏற்றிப் பின் உங்கள் வயிற்றில் ஏற்றுகிறோம்' என்றான்.

முதலியாருக்கு அருவருப்பும் குமட்டலும் உண்டாயின. உண்டதும் குடித்ததும் எல்லாம் குமட்டியெடுத்தார். இனி ஒருபோதும் புலாலுண்பதில்லை என்று ஆணையிட்டார். நீலனால் முதலியார் திருந்தினார்.

துலை - துலா

பேறான கதை - பொருத்தமான கதை.

முடிமன்னர் - சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும் ஆகிய மூவரசர்.

மண்டலங்கள் மூன்று - சேரமண்டலம் சோழமண்டலம்

பாண்டி மண்டலம் என்பன.

மணித்தீவு - இலங்கைத்தீவு

அங்குள்ளார் - மூன்று மண்டலங்களிலு முள்ளவர்.

அரக்கர் - இராவணன் முதலாய இராக்கர்கள்.

இங்குள்ளார்	- ஈழமண்டலத்திலுள்ளார்.
குடபால்	- மேற்குப் பக்கம்.
ஏறுவளம்	- (வளம் -ஏறும் என மாறுக) வளம் மிகுந்த.
இசைத்தல்	- சொல்லுதல்.
இசை	- புகழ்.
முதலாக	- தலைவராக.
குடிமக்கள்	- வண்ணான், அம்பட்டன், தச்சன், கொல்லன் முதலாய பதினெட்டுக் குடிமக்கள்.
வைத்தமுறை	- சாதிக் கட்டுப்பாடு.
மணமுரசு	- மணநிகழ்ச்சிக்குரிய முரசு.
மறுமுரசு	- பிணநிகழ்ச்சிக்குரிய முரசு.
மன்னவர் கட்டளை	
முரசு	∴ அரசுகட்டளைகளை யறிவிக்கும் முரசு
நாகமணி	- நாகரத்தினம்.
உள்ளத்தக் கறுப்பு	- மனக்குற்றம்.
கண்மணி	- உருத்திராக்கம்.
ஏர் ஆயம்	- கமக்காரர் கூட்டம்.
தப்பு	- குற்றம்
செஞ்சூட்டு வாரணம்	- சிவந்த தலைப் பூவையுடைய சேவல்
ஆணம்	- குழம்பு

ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டுதுலை இடுதல் - நீர் ஏறாத மேட்டு நிலத்துக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவோர் கிணற்றுநீரை இறைத்து ஒரு குண்டில் நிரப்புவர். பின்பு அக்குண்டிலிருந்து மேட்டிற்குப் பாய்ச்சுவர். கிணற்றுக்கு ஒரு துலையும் குண்டிற்கு ஒருதுலையுமாக இரண்டுதுலை வேண்டப் படுதலினாலே 'ஏறாதமேட்டுக்கு இரண்டு துலை' எனப்பட்டது.

குமட்டல் - சர்த்தியெடுத்தல் (வாந்தியெடுத்தல்)

குளுறவு - சபதம்.

- 1 ஏறாத தனி மேட்டுக்
கிரண்டுதுலை யிட்டிறைக்கும்
பேறான கதையுரைப்பேன்
பிள்ளைகளே கேட்டிடுவீர்
- 2 மாணமுள்ள முடிமன்னர்
மண்டலங்கள் மூன்றினுடன்
தானுமொரு மண்டலமாய்த்
தனிவிளங்கும் மணித்தீவு
- 3 அங்குள்ளார் வாளரக்கர்
ஆண்டதென்று வடுவுரைக்க
இங்குள்ளார் சிவபூமி
என்றுயர்த்தும் மணித்தீவு
- 4 அத்தீவின் வடகோடி
அங்கனொரு செல்வநகர்
எத்திசையும் புகழ்ந்துரைக்கும்
யானுரைக்க விடமில்லை
- 5 கூறுமந்தச் செல்வநகர்க்
குடபாலி லொருபாலில்
ஏறுவள மாவலியூர்
என்றிசைக்கு மிசைமலியூர்
- 6 வேளாளர் முதலாக
வெவ்வேறு குடிமக்கள்
வாழ்வார்கள் முன்னாளில்
வைத்தமுறை வழுவாமல்
- 7 மணமுரசும் மறுமுரசும்
மன்னவர்கட் டளைமுரசங்
குணமுடனே கொட்டுமுது
குடியாளர் குடிசைதனில்

- 8 நாறுமழுக் குத்துணியுள்
நாகமணி யடைந்ததுபோற்
கூறுபுலா லிப்பியிடைக்
குலமுத்துப் பிறந்ததுபோல்
- 9 வள்ளுவர்தங் குடிவாழ
வந்துதித்தா னொருமைந்தன்
எள்ளலிலா முற்றவத்தின்
இயலோடு மறிவோடும்
- 10 பெற்றோர்கள் நீலனெனப்
பெயரிட்டார் சிற்சிலநூல்
கற்றானே யுள்ளத்துக்
கருப்பில்லா வொருவரிடம்
- 11 சடையனா ரென்றுரைக்குந்
தங்குலத்துப் பெரியவர்பால்
அடையவே சைவநெறி
ஆசாரங் கேட்டுணர்ந்தான்
- 12 தங்குலத்தைத் தீண்டாத
சாதியாக் கியதெல்லாம்
வெங்கொலையுங் கொடும்புலையும்
மிகுகுடியு மென்றுணர்ந்தான்
- 13 பொல்லாத குடியோடு
புலான்மிசையுந் தொழில்விட்டு
நல்லார்கள் தொடர்புடனே
நாளாமவ னுயர்கின்றான்
- 14 வடிவினிலே வெண்ணீறு
வாக்கினிலே சிவசிவா
கடியகொலை புலையில்லை
கழுத்தினிலோர் கண்மணியே

- 15 காலையிலே எழுந்திடுவான்
கடவுளடி கைதொழுவான்
வேலையிலே குறைவில்லை
வேறாக வொழுகிடுவான்
- 16 கொலைபுலையுங் கட்டுடியுங்
குடிக்காகா தனவென்றே
நிலையான சன்மார்க்க
நெறியெல்லா மெடுத்துரைப்பான்
- 17 கோயிலிலே ஆடுகளைக்
கோழிகளைக் கொண்டுபோய்
வாயிலிலே வெட்டுமிந்த
வழக்கமென்ன அநியாயம்!
- 18 புலையரென வெமைத்தீண்டார்
புறம்பழிப்பார் புலையர்விடும்
மலமுண்ணும் கோழிகளை
வதைத்துண்ணல் வல்வினையோ!!
- 19 அம்மா வெனவலற
ஆருயிரைக் கொன்றருந்தும்
இம்மா னுடருக்கும்
இரக்கமுண்டோ வென்றயர்வான்
- 20 வேளாள ரென்றாலும்
வெடுக்குப் புலான்மிசைவோர்
கீழான புலையரினுங்
கீழானோ ரென்றிகழ்வான்
- 21 ஊனுண்பா ரெவரெனினும்
அவர்வீட்டி லொருநாளும்
யானுண்ணேன் சிவனாணை
என்றெடுத்தா னொருவிரதம்

- 22 அங்கவன்வாழ் சிறுகுடிசைக்
கணித்தாக மாளிகையிற்
சங்கையறு வேளாளர்
தலைவரென வொருவருளர்
- 23 ஏராயம் புடைசூழ
இருந்து தன்னைப் புளுகுதலாற்
பூராய மாமுதலி
யெனப்புகல்வர் அவர்பெயரே
- 24 தன்குலமே யுயர்ந்தகுலம்
தானேமே லென்றிடுவார்
புன்குலத்தார் தமைக்கண்டாற்
புலிபோலப் பாய்ந்திடுவார்
- 25 வெண்ணீற்றுக் குறிவைப்பார்
மிதியடிமே லேதிரிவார்
உண்ணுவது கொடியபுலால்
உரைப்பதெலாம் பொல்லாப்பே
- 26 படித்திடுவார் தேவாரம்
பாமரர்கள் பெருஞ்சபையில்
இடித்திடுவார் சிவன்கோயில்
எண்ணெய்முழுக் காடிடுநாள்
- 27 நீலனைவீ தியிற்கண்டால்
நில்லடா வென்றுறுக்கிச்
சாலவுமே வைதிடுவார்
சைவமோ தம்பியென்பார்
- 28 அன்றொருநா ளவர்வீட்டில்
அமளிபெருங் குமளிவரத்
தின்றுகுடித் தினசனங்கள்
திருந்துவிருந் தருந்தினரே

- 29 நீலனையும் புலாலுணவு
நெருக்கியுணச் சொன்னார்கள்
சாலவது கூடாது
தப்பென்றா னெப்பொழுதும்
- 30 தீயினிலே விழுந்தவர்போற்
றிடுக்கென்று துள்ளினார்;
வாயினிலே வசைபாடி
மங்களமும் பாடினார்
- 31 நான்நயிந்தை நம்முடைய
சோறுதான் உண்கின்றேன்
ஊன்மிசைந்த உணவையென்றும்
உண்ணெனென் றோடினான்
- 32 இன்னொருநாள் முதலியார்
எண்ணெய்முழுக் காடுநாள்
என்னகறி யென்றுவந்தான்
இரக்கமிலா மடைவேலன்
- 33 செவ்வரத்தம் பூப்போலுஞ்
செஞ்சூட்டு வாரணத்தை
அவ்விரத்தஞ் சிந்தாமல்
அடியடா வென்றுரைத்தார்
- 34 ஆணஞ்செய் கறியுஞ்செய்
அரியதொரு பொரியல்செய்
வேணுமென்றாற் குடிக்கலாம்
மிகுமதுரச் 'சூப்பு'ச் செய்
- 35 தேடுகிறான் தேடுகிறான்
செஞ்சூட்டுச் சேவல்தனை
ஓடுகிறான் நாற்றிசையும்
முங்க கா வில்லை

- 36 நீலன்வீட் டயலினிலே
நிறைவடலிக் கூடலுக்குட்
காலையிலே கழித்தமலம்
கால்கிளறி யுண்டதம்மா !
- 37 வாயினிலே யீர்க்கரிந்து
மாட்டியதைக் கொன்றுரித்துத்
தீயினிலே வறுத்தவித்துச்
செய்துவைத்தான் சொன்னபடி
- 38 மற்றவரும் முழுகிப்போய்
வாயார வுண்டுவிட்டுச்
சற்றுறக்கம் வரச்சாய்ந்தார்
சாய்வுநாற் காலியிலே
- 39 ஐயாவென் றொருசத்தம்;
ஆரடா வென்றெழுந்தார்;
கையிலே கோலெடுத்தார்
கண்டவுடன் நீலனையே
- 40 புலையரென்றே யெமைக்கழிப்பீர்
புலையர்தம் மலமுண்டு
நிலையுண்ட சேவல்தனை
நீருண்ட ரின்றென்றான்
- 41 ஏறாத மேட்டினுக்கே
இரண்டுதுலை யிட்டதுபோல்
நாறுகின்ற மலமதனை
நாங்கோழி வயிற்றேற்றி
- 42 நயிந்தைவயிற் றேற்றுகின்றோம்
நாங்களதை யறியாமல்
உயர்ந்தகுலம் நாமென்ப
துண்மையோ வுரைக்கவென்றான்

43 அப்பொழுதே முதலியார்க்
 கருவருப்புங் குமட்டலுமாய்க்
 குக்கி யெக்கிக் கக்கினார்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்

44 இன்றுவிட்டேன் கொண்டலடி
 யென்னாணை யுன்னாணை
 என்றுமினிப் புலாலுண்ணேன்
 என்றுரைத்தார் குளுறவே.

முத்துமணி...
 உட்க்க உட்க...
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்

 குடித்ததுவு முண்டதுவும்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்

முத்துமணி...
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்
 குடித்ததுவு முண்டதுவும்

- முத்துமணி - முத்துமணி
- குடித்ததுவு - குடித்ததுவு
- முண்டதுவும் - முண்டதுவும்
- குடித்ததுவு - குடித்ததுவு
- முண்டதுவும் - முண்டதுவும்
- குடித்ததுவு - குடித்ததுவு
- முண்டதுவும் - முண்டதுவும்
- குடித்ததுவு - குடித்ததுவு
- முண்டதுவும் - முண்டதுவும்

16. இலவு காத்த கிளி

அழகிய பச்சைக் கிளி ஒன்று ஓர் இலவமரத்திற் குடியிருந்தது. ஒருநாள் அவ்விலவமரம் அரும்பு கட்டக் கண்டது. 'இவ்வரும்பு அலராகிப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியும்போது இனிதாக உண்பேன்' என்று நினைவு கொண்டு மகிழ்ந்தது. காலையும் மாலையும் பார்த்துப் பார்த்து வாய் ஊறியது. ஒருநாள் இலவங்காய் பச்சை நிறம் மாறிப் பழுக்கத் தொடங்கிற்று.

கிளி, தனது இனசனத்துக்கு எல்லாம்விருந்து சொல்லி வைத்தது. காலையில் எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்தது. அதற்கிடையிற் பழம் வெடிக்கப் பஞ்சு பறந்தது. கிளியும் அதனுடைய விருந்தாளிகளும் ஏமாற்றம் அடைந்தன. கிளி மிகவும் வருந்தியது. விருந்தாளிகள் வெள்கிச் சென்றன. இவ்வாறு பயன் இல்லாதனவற்றைப் பயன் உடையன என்று விரும்பி ஏமாற்றம் அடைகின்றவரை 'இலவுகாத்த கிளி' என்று உலகோர் கூறுவர்.

செந் தீ-சிவந்த நெருப்பு.
 பொதுளி - நிறைந்து.
 மஞ்சு - மேகம்.
 சுதிர் - தினைக்கதிர்.
 மலடு - கன்றீனாத பசு.
 துஞ்சாது - நித்திரை செய்யாது.
 உள்ளீடு - உள்ளே இருக்கும் அரிசி.
 பதர் - சப்பி.
 குவை - குவியல்.

1

செந்தீயின் நாப்போலச் செழுந்தளிர்க ளீன்று
 திருமாலின் நிறம்போலப் பசியதழை பொதுளி
 நந்தாத நெடுந்தெருப்போற் கிளைகள் பல வோச்சி
 நடுக்காட்டி லோரிலவ மரம்வளர்ந்த தன்றே

2

மஞ்சதொட வளர்ந்தவந்த விலவமர மதனில்
 மரகதமா மணிபோலப் பசுமைநிறம் வாய்ந்த
 கொஞ்சமொழிக் கிஞ்சகவா யஞ்சகமொன் றினிதே
 குடியிருந்து நெடுநாளாய் வாழ்ந்துவந்த தன்றே

3

அங்கொருநா ளிலவமர மரும்புகட்டக் கண்டே
 அலராகிப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியும்
 இங்கிதனைக் கவ்வியெடுத்த தென்காலே கரமாய்
 ஏந்திமகிழ்ந் தேபுசிப்பே னெனநினைந்த தன்றே

4

காலையிலே யெழுந்துசெயுங் கடமைகளை முடித்தே
 கடவுளடி கைதொழுது கதிரெடுக்கப் போகும் ;
 மாலையிலே திரும்பிவந்து மற்றதனைப் பார்த்து
 வாயூறிக் கனியாக வரட்டுமென மகிழும்

5

எண்ணுமலர் பிஞ்சாகிக் காயாகித் தூங்க
 இனியென்ன பழுத்துவிடு மெடுத்துண்பே னென்றே
 கண்ணையிமை காப்பதுபோல் நாடோறும் நம்பிக்
 காத்துவந்த திரவுபகல் காதலித்துக் கிளியே

6

வறியதொரு மகன்குதிரைப் பந்தயத்திற் காசு
 வந்துவிழும் வந்துவிழு மென்றுமகிழ் வாக
 பிரிதுதினை வொன்றுமின்றி யாசைமிகு கிள்ளைப்
 பிள்ளைமகிழ்ந் திருந்தங்கே பேணியதைப் பார்த்தே

7

நன்றுவரும் பழமெடுத்து நானுமின சனமும்
நயந்துவிருந் தருந்துகின்ற நல்லபெருந் திருநாள்
என்றுவரு மின்றுவரும் நாளைவரு மென்றே
எண்ணியிருந் ததுமலடு கறக்கவெண்ணு வார்போல்

8

பச்சைநிறம் மாறியந்தப் பழம்பழுத்த போது
பைந்தார்ச்செம் பவளவிதழ்ப் பசுங்கிளியும் பார்த்தே
இச்சையுடன் தன்னுடைய வினசனத்துக் கெல்லாம்
என்வீட்டிற் பழவிருந்து நாளையென வியம்பி

9

துஞ்சாது விழித்திருந்தே யதிகாலை யெழுந்து
சொல்லிவைத் தோரையுங் கூட்டிவரும் போது
பஞ்சாகிக் காற்றுடனே பறந்ததுவே வெடித்துப்
பைங்கிளியார் போற்றிவந்த முள்ளிலவம் பழமே

10

அந்தோவக் கிளியடைந்த மனவருத்த மெல்லாம்
அளவிட்டுச் சொல்லமுடி யாதுவிருந் தாக
வந்தகிளை மிகநாணி வெறுவயிற்றி னோடு
வந்தவழி மீண்டதுவே சிந்தைபிறி தாகி

11

உள்ளீடு சிறிதுமில்லாப் பதர்க்குவையை நெல்லென்
றுரலிட்டுக் குத்தவெறு முமியான வார்போல்
இல்லாத பயன்விரும்பி ஏமாந்த பேரை
இலவுகாத் திட்டகிளி யென்பருல கோரே.

17. செந்தமிழ்த் தாய்

எம்மை அன்புடன் பெற்றுவளர்த்த தாய்க்கு எவ்வளவு அன்பும் நன்றியும் உடையோமாயிருக்கின்றோம். அதுபோலவே, அறிவாகிய பால்தந்து பெரியோராக வளர்த்து வருகின்றவள் அருமைத் தமிழ்த்தாய் ஆவாள். ஆங்கிலம், சிங்களம் முதலிய வேற்றுமொழிகளைக் கற்று எங்கள் பழைய சிறந்த பழக்க வழக்கங்களை நீக்கிவிட்டோம். தமிழ் ஆசாரங்களையும் உயர்ந்த அறிவின்பங்களையும் தமிழ்த்தாய் வைத்திருக்கின்றாள். தமிழ்மொழியைப் படித்தால் அவைகளை யறிந்து இவ்வுலகிற்பெரியோராக வாழலாம்.

1

செந்தமிழ் மக்களே வாரீர் - எங்கள்
தெய்வத் தமிழ்மொழிச் சீரினைத் தேரீர்
அந்தமி லெம்மொழி மாதா - படும்
அல்லலைத் தீர்க்க அறிவுவ ராதா - செந்.

2

முச்சங்கத் தரியனை யேறி - மன்னர்
முடிதொட்ட மூவரும் அடிதொட்டுப் போற்ற
விச்சையா லரசாண்ட மாதா - அவள்
வேதனை தீர்க்க விரக்கம்வ ராதா - செந்.

3

இன்னமு தோதெளி தேனோ - என
எஞ்செவிக் கினிக்கின்ற மொழியெது தானோ
அன்னை மொழிதனை நாமோ - வெறுத்
தருவருத் தவமதித் திடலழ காமோ - செந்.

4

சிந்தையிற் றேனமு தூறி - நாவில்
 தித்தித்துத் தித்தித்துச் செவிவழி யேறி
 வந்து கனிந்திருள் கீறி - எம்மை
 வாழ்விக்கும் மொழியினை மறப்பமோ மீறி - செந்.

5

வேற்று மொழிகளைக் கற்றோம் - எங்கள்
 மெய்யான முதுசொத்தை விலைபேசி விற்றோம்
 ஆற்றிலே புளிகரைத் திட்டோம் - ஐயோ
 அருமந்த தமிழினை யறியாது கெட்டோம் - செந்.

6

நற்றமிழ் ஒதுதல் விட்டோம் - பண்டை
 நடையுடை பாவனை நன்னெறி விட்டோம்
 மற்று மயன்மொழி தொட்டோம் - முந்தை
 மறைநெறி சாதி சமயமுங் கெட்டோம் - செந்.

7

ஏதமில் தமிழன்னை வாடச் - சற்றும்
 இசையா மொழிக்கள்ளி யிறைத்தோமே நீட
 மாதா பசிபுவி மீதே - மகன்
 மாதானஞ் செய்கின்ற வாறிது குதே - செந்.

8

வானத்தைக் குத்தி யிளைத்தோம் - நல்ல
 வழியிருக் கப்பாமுங் குழியிற்றி ளைத்தோம்
 காணலை நீரென நம்பிக் - கால்கள்
 கடுத்திட வோடிக் களைத்தோமே வெம்பி - செந்.

9

உமிக்குத்திக் கைசலித் திட்டோம் - நல்ல
 உணவிருக்க விடமுண் டன்றோ கெட்டோம்
 அமைத்திட்ட பாற்பசு விட்டோம் - ஐயோ
 ஆகா மலடு கறந்திளைத் திட்டோம் - செந்.

10

மெய்ந்நெறிச் சுகவாழ்வு போச்சே - எங்கும்
 வீணார வாரமி னுக்குக ளாச்சே
 மையற்பே ராசைக்கை வீச்சே - தீயும்
 வாய்த்தவி டும்போன வாரிணி யேச்சே. - செந்.

11

ஐம்புலச் செம்புலம் வேண்டில் - நேரில்
 அருந்தமிழ் மனைவாழ்க்கை அறநெறி வேண்டில்
 செம்பொரு ளின்பமும் வேண்டில் - தெய்வத்
 திருவள்ளு வர்மொழி சிந்தைசெய் வீரே - செந்.

12

எங்குள நீதியு மீண்டி - ஒதி
 இருமைக்கும் பெருமை களெய்திட வேண்டில்
 மங்கல மறைமொழி ஓளவை - அவள்
 மந்திர வாய்மொழி மனங்கொள்ளுஞ் செவ்வே - செந்.

13

அறிவு நிரம்பிட வேண்டில் - உண்மை
 அன்பு மருளும் அடக்கமும் வேண்டில்
 உறுதிப் பொருள்பெற வேண்டில் - எங்கள்
 ஒண்டமிழ் நூல்களை யோதிடு வீரே - செந்.

14

மானமும் வீரமுஞ் சேரும் - செம்மை
 மாறாத வாழ்க்கையு மாண்மையுஞ் சேரும்
 ஞானமும் வீடுங்கை கூடும் - எங்கள்
 நற்றமிழ் நூல்களை யோதிடு வீரே - செந்.

15

இரவு விடிந்தது கேளீ - தமிழ்
 இளவள ஞாயி நெழுந்தது பாரீ
 பரவுதற் கோடிநீர் வாரீ - வந்து
 பணிமின்கள் படிமின்கள் பயமில்லைப் பாரீ - செந்.

18. மனம் நிறைந்த செல்வன்

இலங்கையிலே பெரிய ஆறு மகாவலிகங்கை. அதன் கரையில் ஒரு சிறு குடிசை உண்டு. அக்குடிசையில் மாவரைத்து வாழ்க்கை நடத்தும் வீரன் என்னும் பெயருடைய ஒருவன் இருந்தான். அவன் நற்குணமும் நற்செயலும் உடையவன். ஒருநாள் அவன் வேலை செய்யும்போது 'நான் ஒருவரோடும் பொறாமை கொள்ளேன்; என்மீதும் ஒருவரும் பொறாமை கொள்ளார் ; எனக்குக் கடன் இல்லை; கவலை யில்லை; நோய் இல்லை; என் மனைவியோடும் பிள்ளைகளோடும் ஒற்றுமையாக வாழ்வேன்' என்று சொல்லி இன்பமாய்ப் பாடினான். அதை அங்கே வந்து அயலில் நின்று இலங்கையரசன் கேட்டான். கேட்டவன், வீரனுக்குக் கிட்டச்சென்று 'இலங்கையரசனாகிய நான் உன்மேற் பொறாமை கொள்ளு கின்றேன். உன்னைப்போல மகிழ்ச்சியும் ஆறுதலும் எனக்கில்லை; நீ கவலையில்லாமல் இன்பமாயிருக்கும் இரகசியத்தை எனக்குள் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டான். வீரன் அந்த உண்மையை விரித்துரைத்தான். மன்னனும் 'சிந்தையின் நிறைவே குறையாத செல்வம்' என்பதை அறிந்து வீரனைப் பாராட்டி யரண்மனைக்குச் சென்றான்.

பூ	- பொலிவு.
பொழில்	- சோலை.
பூதரம்	- மலை.
தேவிலங்குந் தலம்	- கடவுள் இருந்து அருள்செய்யும் கோயில்
திரு	- இயற்கையழகு.
உரு	- செயற்கையழகு
வரன்றி	- வாரிக்கொண்டு.
சுசி	- சுத்தம்.

தூவமரும்	- தூய்மையுடைய.
காயம்	- உடம்பு.
கடிமனை	- காவலையுடைய வீடு
அழுக்காறு	- பொறாமை.
மயல்	- மயக்கம்.
யான் நீயாவேனோ	- நான் உன்னைப்போலக் கவலை யின்றி இருப்பேனோ.
மனப்பூரணம்	- மனநிறைவு.

1

பூவிலங்கும் பொழிலிலங்கும் பொன்னிலங்கும் என்றும்
புகழிலங்கும் வளமிலங்கும் பூதரமு மிலங்கும்
தேவிலங்குந் தலமிலங்குந் சீரிலங்குந் குன்றாத்
திருவிலங்கும் உருவிலங்குந் தென்னிலங்கை நாடு

2

அணிதிகழு மந்நாட்டில் ஆருயிருக் குயிராய்
அமுதநிகர் புனல்பெருக்கி யலையிருபாற் சுருட்டி
மணிவரன்றிப் பொன்கொழித்து மரமுருட்டிக் குன்றா
மாவலிகங் கைப்பெயர்கொள் வரந்திபாய்ந் திடுமே

3

அந்நதியி னொருகரையில் ஆருநனி விரும்ப
அழகுடனுஞ் சசியுடனு மமைவுடனுங் கீற்றுத்
தென்னிலையால் வேய்ந்துமலர்த் தெய்வமணங் கமழுஞ்
செல்வமலி சிறுகுடிசை யொன்றுதிகழ்ந் திடுமே

4

தூவமருஞ் சிறுகுடிலிற் பலகால மாயோர்
தொழிலாளன் வீரனெனச் சொல்லுபெய ருடையோன்
மாவரைத்துச் சீவனஞ்செய் மனநிறைந்த செல்வன்
மறந்துமொரு பொல்லாங்கு மற்றவர்க்குச் செய்யான்

5

குடிகெடுக்கு மதுவருக்க மொருநாளும் குடியான்
கூறுமழுக் காரொருவ ரோடென்றுங் கொள்ளான்
கடும்பிணிபோ லுடலழிக்குங் கடன்பட்டு மறியான்
காயத்துப் பிணியறியான் கவலைசற்று மறியான்

6

வெறுத்துரையான் ஒருநாளும் வெடுவெடுப்புக் கொள்ளான்
வேலைசெய்வான் நெற்றிவரு வேர்வைநிலம் விழுவே
மறுத்துரையாக் கற்புடைய மனைவியொடும் மூன்று
மக்களொடும் மகிழ்வினொடும் வாழ்ந்துவர லானான்

7

காலையிலே யெழுந்திடுவான் கடவுளைக்கை தொழுவான்
கடிமனையிற் செயக்கடவ கடமையெலாஞ் செய்வான்
வேலையிலே முயன்றிடுவான் வேலைசெய்யும் போது
மென்மதுரப் பாடல்பல விருப்பினுடன் படிப்பான்

8

இங்ஙனமோர் நாள்வீரன் மகிழ்வோடும் நாடி
ஏற்றதொழில் செய்திடுங்கா லெடுத்துரைப்பான் பாடி
அங்கொருவ ரோடுமியான் அழுக்காறு கொள்ளேன்
அயலாரு மென்மீதி லழுக்காறு கொள்ளார்

9

கடனில்லை கவலையில்லை கடும்பிணியு மில்லை
காதலுறு விருந்தினரை யாதரவு செய்வேன்
உடனாக வுதவிபுரி மனைவிமக்க னோடே
ஒன்றுமையாய் வாழ்ந்திடுவே னெக்காலு முண்மை

10

இனிமையுடன் பாடியதை யயல்நின்று கேட்டான்
இலங்கைநக ரரசாட்சி செய்திடுமோர் மன்னன்
நனி மகிழ்ச்சி யுடனவன்பால் நடந்தவனை விளித்து
நண்பா நீ சொன்னதொன்று நானொப்ப மாட்டேன்

11

அயலாக்கள் அழுக்காறு கொள்ளாக்க ளென்றாய்
அதுமுழுதும் தவறுன்மேல் அழுக்காறு கொள்வேன்
மயலாகு முளமுடையேன் மாவிலங்கை நகர்க்கு
மன்னவன்யான் உன்போல மனமகிழ்ச்சி யில்லேன்

12

அப்பா நீ எப்போதும் மனமகிழ்ச்சி யாக
அலுவல்செயு மிரகசிய மறியவுரைத் திடுவாய்
இப்பூமி யரசாளும் மன்னவன்யா னெனினும்
எள்ளளவும் மகிழ்ச்சியிலேன் யான்நீயா வேனோ

13

தலையிருந்த பனையோலைத் தொப்பிதனைக் கழற்றிச்
சற்றேபுன் சிரிப்புடனுந் தாழ்மையொடும் மொழிவான்
அலையிருந்து பெருகுமிந்த மாவலியா மாறு
அன்னைதந்தை யாகுமிந்தக் குடிசையென தாட்சி

14

என்னிடத்தே யன்புடையா ளென்மனைவி தானும்
ஏவல்வழி நின்றிடுவா ரெனதுமக்க ளெல்லாம்
அன்னவாக்குச் சோறுதரு மென்னுடைய வேலை
அடிமையில்லை அடிமையில்லை சுதந்திரனாய் வாழ்வேன்

15

என்றுரைத்த மொழிகேட்டு மன்னவனுஞ் சொல்வான்
 எனதுமுடி யுனதுதலைப் பாகைக்கொப் பாமோ
 நன்றுனது மனமகிழ்ச்சி நான்நீயா வேனோ
 நானுறையும் மாளிகையுன் குடிசைக்கொப் பாமோ

16

இங்கொருவ னுன்மேலே எரிச்சலுறா னென்றே
 இனியொருபோ துஞ்சொல்லே லிறையவனீ யாமாற்
 பொங்குமனப் பூரணமே பொன்றாத செல்வம்
 போய்வருவே னென்றுரைத்து மன்னவன்போ யினனே.

- ' செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே '
- ' போதும் என்ற மனமே பொன்செய்யும் மருந்து '

19. நூறாண்டு வாழ்தல்

பெரியோர் சொன்ன சுகாதாரப் பழக்க வழக்கங்களைக் கைக் கொண்டு நடந்தால் நாங்கள் நோயில்லாமல் நூறு ஆண்டுகள் வாழலாம். இந்தப் பாடல்களில் ஒருவர் கைக்கொண்டு நடக்கத்தகுந்த சுகாதார விதிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

- விதி - ஒழுங்கு.
 நுவலுகின்றேன் - சொல்லுகின்றேன்.
 கவனமாய் - கருத்தாய்.
 இயற்கை மாறாதே வாழ நலம் கூரும் - இயற்கையோடு பொருந்த நடந்தால் உடம்புச் சுகம் அதிகரிக்கும்.
- பிணி - நோய்.
 அப்பியாசி - இடைவிடாது பயிற்சிசெய்.
 தூய்மை - சுத்தம்.
 நேசி - விரும்பு.
 கூடாநீர் - அழுக்குப் பொருள்கொண்ட நீர்.
 கூசி - அருவருத்து.
 கடுத்துப் பசித்தபின் - நன்றாகப் பசிகொண்ட பின்பு.
 அற்றது - சீரணமானது.
 செற்றம் - கோபம், பகை முதலியன.
 தந்த - உணவுகளைத் தந்த.
 நீரைக் கருக்கி - நீரைச் சுடவைத்து.
 நறுநெய் - நல்ல பசுநெய்.
 மூவகை நோய் - வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமம் என்பன கூடியும் குறைந்தும் இருப்பதனால் வரும் நோய்கள்.
 மது - கள்.
 பொறி - புள்ளி.

1

நூறாண்டு சுகமாக வாழும் - விதி
 நுவலுகின் நேனதைக் கவனமாய்க் கேளும்
 கூறுமி யற்கைமா றாதே - வாழக்
 கூறும் நலம்பிணிக் கொடுமையே றாதே.

2

சுத்தமாங் காற்றைச் சவாசி - மாலைச்
 சுடர் வெயில் படவிளை - யாட்டப்பி யாசி
 நித்தமுந் தூய்மையை நேசி - கூடா
 நீரை மறந்துங் குடியாதே கூசி.

3

வீட்டி லமுக்குவை யாதே - பகல்
 வேளையில் நித்திரை விரும்பிச்செய் யாதே
 வேட்டி யமுக்கா யுடாதே - சோம்பி
 வீணே யிருந்து பொழுது விடாதே.

4

கடுத்துப் பசித்தபின் உண்பாய் - வெளி
 கால்வயி றிருந்திட வுண்ணுதி பண்பாய்
 அடுத்தடுத் துண்ணுதல் அஞ்சு - சொன்ன
 'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு'.

5

அற்ற தறிந்துண்ணல் வேண்டும் - என்றும்
 ஆறுத லாகவி ருந்துண்ணல் வேண்டும்
 செற்றங்கொள் ளாதுண்ணல் வேண்டும் - தந்த
 தெய்வத்தைப் போற்றியே யுண்டிடல் வேண்டும்.

6

நீரைக் கருக்கியுண் மகனே - நறு
 நெய்யை யுருக்கியே யுண்ணுதி மகனே
 மோரைப் பெருக்கியுண் மகனே - பொல்லா
 மூவகை நோய்களு மணுகாவென் மகனே.

7

எச்சில் மறந்துமுண் ணாதே - உணவுக்
கிடையிலே தண்ணீரை யென்றுமுண் ணாதே.
இச்சைப் படியுமுண் ணாதே - கால
இயல்புக்கு மாறான வுணவுமுண் ணாதே.

8

வெறியுள்ள மதுவருந் தாதே - பொல்லா
'விறண்டி' சாராய மிவைபொருந் தாவே
பொறியுள்ள புகையிலை தீதே - வீணே
புத்தி மயங்கி மிகவருந் தாதே.

9

மனச்சுத்த மாயிரு மகனே - என்றும்
வஞ்சம் பொறாமை மனத்தில்வை யாதே
கனத்த கடுஞ்சொற்கூ றாதே - என்றும்
கனிவான மொழியன்றிக் கட்டுரை யாதே.

10

அன்னையைத் தந்தையைப் போற்றி - மகிழ்ந்
தன்பான மொழிகளை அனுதினஞ் சாற்றி
முன்னவன் பாதங்க ளேத்தி - வந்தால்
முட்டின்றி நூறாண்டு வாழலாம் நேர்த்தி.

11

எண்ணெய் முழுக்கு விடாதே - தயிர்
இரவிலே மறந்தேனுங் கையாற் றொடாதே
மண்ணிலே தீமைய டாதே - துன்பம்
வந்த பொழுதும் மகிழ்ச்சி விடாதே.

12

கோபஞ்செய் யாதிரு மகனே - அருள்
கூர்ந்தெவ் வுயிர்க்கு மிரங்குதி மகனே
பாபஞ்செய் யாதிரு மகனே - பாரிற்
பண்புடன் நூறாண்டு வாழ்வாய் சுகமே.

20. நட்பின் பெருமை

புலவரவர்கள் செய்த உயிரிளங்குமரன் என்னும் அரிய செந்தமிழ் நாடக நூலிலிருந்து (அ) நட்பின் பெருமை (ஆ) பெண்கள் பந்துபயிலும் கந்துகவரிப் பாடல் (இ) பூஞ்சோலை வருணனை என்னும் மூன்று பாடல்களும் இந்நூலிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை தண்ணென்று குளிர்ந்து செவிக்கின்பந்தரும் ஓசையழகும் செஞ்சொல் நடையழகும் பொருளழகும் நிறைந்து மிளிர்கின்றன.

மண்ணுல கத்தின் மாசறு மனமுடை
 அன்பனின் பெருமை யறைகுதற் கெளிதோ !
 அகநக நடட வவனியல் கூறிற்
 குறிப்பினில் வேண்டுவ நெறிப்பட வுதவி
 ஆதரித் தணைத்தலின் அன்னையே போன்றும்
 மிகுதிக் கண்ணே மேற்சென் றிடித்துத்
 தகுதி கூறலிற் றந்தையே போன்றும்
 உடனா யுறைதலின் உடன்பிறப் பொத்தும்
 இன்பந் தருதலின் ஏந்திழை போன்றும்
 ஏவிய புரிதலில் இளஞ்சிறார் போன்றும்
 தீநெறி விலக்கி நன்னெறி யுய்த்தலில்
 மேவிய விருவிழி மணியே போன்றும்
 துணையா யிருத்தலிற் றோளிணை போன்றும்
 அருந்தொழில் புரிய வருகுநின் நாற்றலில்
 விரும்பிய செங்கைப் பெருவிரல் போன்றும்
 அறிவு கொளுத்தலி லருநூல் போன்றும்

சென்ற விடமெலாம் சிறப்புத் தருதலிற்
 கன்றிய பலதுறைக் கல்வி போன்றும்
 பயன்கோ டாமையின் வியன்முகில் போன்றும்
 இன்பினுந் துன்பினும் என்னியல் காட்டலிற்
 பன்னிய பளிங்கின் பான்மை போன்றும்
 இன்றியமை யாமையி னின்னுயிர் போன்றும்
 என்னினை வறிதலி னிறையவன் போன்றும்
 மன்னிய நன்பனை வாய்ப்புறப் பெற்றோர்
 எய்தா வொண்பொரு ளிலையெனப்
 பொய்யா நாவினர் புகன்றிசி னோரே

உயிரிளங்குமரன் நாடகம்

21. பந்தடித்தல் (சுந்துக வரிப் பாடல்)

1

வன்ன மயில்கள் நடனமாட வண்டுக்கீதம் பாடவே
மலர்கள் குறிய முறுவல் புரிய வந்துபந் தடித்துமே
மன்னர் மன்னன் வாழ்கவென்று வந்துபந் தடித்துமே
மதலை மாலை மார்பனூழி வாழியென் றடித்துமே

2

மன்னு துடிகொ ளிடைகடுவள வன சமுகைகள் நெகிழவே
வடிகொள் நீல விழிகள்புரள வந்துபந் தடித்துமே
மன்னர் மன்னன் வாழ்கவென்று வந்துபந் தடித்துமே
மதலைமாலை மார்பனூழி வாழியென் றடித்துமே

3

மன்னிவந்து வந்துபந் துயர்ந்திழிந்து கைப்பட
வலமுமிடமு மாறியோடி வரிகொள்பந் தடித்துமே
மன்னர் மன்னன் வாழ்கவென்று வந்துபந் தடித்துமே
மதலைமாலை மார்பனூழி வாழியென் றடித்துமே

4

வன்னவளைகள் குமுறவளக மவிழமணிக ளுதிரவே
மதியநுதலில் வியர்வையொழுக வந்துபந் தடித்துமே
மன்னர் மன்னன் வாழ்கவென்று வந்துபந் தடித்துமே
மதலைமாலை மார்பனூழி வாழியென் றடித்துமே

—உயிரிளங்குமரன் நாடகம்

22. பூஞ்சோலை

உலகந் துதிக்க வலனேர்பு திரிதரும்
 பரிதியஞ் செல்வன் விரிசுடர்க் கஞ்சி
 இருள்குடி யிருந்தது திருவளர் பொழிலே !
 பசுந்தழை யிடையே பன்மல ரீட்டம்
 விசும்பிடைத் தோன்று மிந்திர வில்லோ !
 மாட்சிசே ரியற்கை வளந்தரு மற்புதக்
 காட்சியென் கண்ணைக் கவரா நின்றது ;
 செம்மல ரிடையே தேனினை மிசைத்தல்
 அம்மவோ ! செவிகட் கமுதினை யூற்றும்
 தேக்கமழ் மலரிற் செறிந்திடு விரையென்
 மூக்கி னுணர்ச்சி முழுவதூஉங் கவரும்
 சந்தனப் பொதியிற் றமிழுடன் பிறந்த
 மந்தமா ருதமும் வந்துவந் தெனது
 மெய்யினை வருடி வியர்ப்பினை யொழிக்கும்
 செம்பொற் றிரள்போற் கொம்பினிற் றூங்குஞ்
 செழுங்கனி நாவிற் றித்திப் பொழுக்கும்
 என்ன பேரழகு ! என்ன வின்னிசை !
 என்ன நறுமணம் ! என்ன குளிர்ச்சி !
 கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறி யைந்தாங்
 கொண்டிடு மிப்பொழில் குலமட மகளோ
 அதோபார் ;
 இலகுபல் லவங்கள் அலகினிற் கோதிப்
 பூங்குயி லீட்டந் தேங்கிசை பாடக்
 காவிக் கருங்கட் டீவியந் தோகைகள்
 நாடக மாதரின் ஆடுதல் காணூஉக்
 கொன்றைபொன் சொரியுங் காட்சி
 என்று மிறும்பூ தீந்திடு மன்றே.

உயிரிளங்குமரன் நாடகம்

23. பஞ்சக்கூழ்

கி.பி. 1920-ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே நிகழ்ந்த பஞ்சத்தில் ஒரு குடும்பம் வறுமையால் உண்ட கூழுணவைப்பற்றிக் கூறுவது இது.

இடுமுள் வேலி நெடுமரக் கவர்சினை
துளிதரு கொண்மூக் கவியா தொளிதரு
நீனிற விசும்பின் மீனிளங் கடுப்பப்
பாசடை பொதுளி வெண்பூ மலர்ந்து
காரொடு கலித்த சீர்கெழு முசுண்டை
பலித்தக ரோம்புநர் வலித்தனர் குறைப்ப
நீடிய பனிப்பகற் கோடையின் வாடிச்
சித்திரைத் திங்கள் தென்றன்முன் றலைஇய
சிறுமழை நாளா லரும்பி யிரைதேர்
அரிமயி ராக்கைச் சிறுபுழு மேய்தளிர்
கண்ணறை போகிய தண்ணடை யுடனே
கொய்தொறுஉங் குறைந்து கண்டொறு நகைத்த
குப்பைக் கீரைக் குறுமுறி கூட்டி
நெறிதலை கொள்ளா வுறிதலைச் சமணர்
பறிதலை போல முறிதலைப் பொருந்தி
ஊர்ப்பொது நின்ற பருஉத்தாண் முருங்கை
அணிமையிற் சினைத்த மென்றளி ஞரீஇக்
குறும்பல கொய்து நறும்புனல் பெய்து
தெள்ளிய தவிடு மிடித்த நொய்யுமிட்
டொப்பி லறுசுவை யுப்பொன் றுடனாய்
அகல்வாய்க் கரும்புறக் குண்டக் குழிசியி
ணைந்துவிட் டட்ட களிக்கூழ் முந்துறக்
கடும்பசி கடுகலின் நடுங்குதுய ரெய்திக்

குழிந்த கண்ண ரெக்கிய வகட்டினர்
 அன்புடை யாயைச் சூழுபு கண்பிசைந்
 தழுஉ மக்கள் சிறுபுறந் தைவந்
 தருகுவைத் தருத்தி யிருகண் கலுழக்
 கண்டு தேற்றிய மனைமொழி கொண்டு
 பழவினைப் பயனை யுன்னர்
 விழுமிய வழுதின் மிசைந்தன னவனே.

செய்துள்ள குறாபடி

குறாபடி கண்ட மதுரைமலை மீது
 ; மலையின் மலையினி ; குறாபடி மலையினி
 ; குறாபடி மலையினி மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி ; மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி

செய்துள்ளிருந்து கண்டபடி

குறாபடி கண்ட மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி ; மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி

செய்துள்ள மலையினி கண்டபடி

குறாபடி கண்ட மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி ; மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி
 ; மலையினி மலையினி மலையினி மலையினி

24. வாழையும் புலவனும்

வாழையும் புலவனும் என்னும் இப்பாடலில் நெஞ்சு வந்தீதலின் சிறப்பும், ஈயாதார் இழிவும், அறனல்லா வழிப்படும் பொருள் ஆகாதென்பதும் ஆகிய பழந்தமிழ் மக்களின் பண்புகள் புனைந்துரைக்கப் பட்டுள்ளன.

பொழுது விடிதல்

ஆர்கலி வளைஇய பாரகம் போர்த்த
கூரிருள் கழிந்தது ; கோழிகள் கூவின ;
கடவுளர் நிலைதொறும் படுமணி இரட்டின ;
பூங்குயில் கூவின ; புட்குல மார்த்தன ;
வானக வாவி மீனலர் கூம்பின ;
மண்ணக வாவி கண்ணலர் விழித்தன ;
கண்படை கழன்று மன்பதை யெழுந்தது ;
குடகடற் குளித்துக் குணகட லுதித்த
காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பி
நீல வானிடை ஒருபனை நிமிர்ந்தனன் ;

புலவன் துயிலெழுதல்

வேலையங் கதனிலோர் வீட்டினின் மெல்லியற்
சேலயில் நெடுங்கட் சேயிழை நல்லார்
பரிவொடு மெழுப்பிய குரலொடு மெழுந்தே

புலவன் செல்வரை நாடுதல்

கான்முகங் கழுவிக்க கடவுளைக் கைதொழு
திரவு விடியினும் விடியா திரவெனும்
பருவர லுழந்த பாவல னொருவன்
புன்பத மூறிய மென்புனன் மாந்தி

ஊசி துன்னிய தூசொன் றுடுத்துத்
 தந்தையின் பின்னர்த் தம்புடை மரீஇய
 இந்திரப் பழங்குடை யிடுக்கின னெழுந்து
 புள்ளும் பொழுதும் பொருந்தக் கொளாது
 செழுநிதி படைத்த செல்வரைத் தேடிப்
 பழுமர நாடும் பறவையிற் படர்வோன்

செல்வன் கூற்று

இன்றல் நாளை யெட்டுநா ளின்னும்
 சென்றுவா வென்று செல்வர் செலுத்திடப்

புலவன் துயர்

பழவினைப் பயனுக் குளமிக நொந்து
 பச்சைப் புரவிப் பல்கதிர்ச் செல்வன்
 உச்சித் திரும்பிப் பச்சிமம் நோக்கும்
 அளவது காறும் வழிவழி யியங்கிக்
 கானடை தளர வாயினீர் புலர
 மெய்யினீர் சிந்தப் பையெனப் பையென
 வாடிய முகத்தொடும் ஊடிய மனத்தொடும்
 உண்ணீர் வேட்கை உந்தலின் ஆங்கோர்
 தெண்ணீர்க் கூவற் சேர்ந்தற லுண்டு
 பட்ட குடியே படுமஃ தாஅன்று
 கெட்ட குடியே கெடுமெனக் கூறி
 நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து நிழல்புகுந் தியங்கும்
 வழியிளைப் பொழிய மகிழ்ந்தன னிருந்துழி

வாழைக்கனி வீழ்தல்

மானார் தொடையென மற்றவ ணின்ற
 தேனார் கதலிச் செழும்பழ மூழ்த்து
 வண்டமிழ்ப் புலவன் மடிமிசைச் சிலவிழக்
 கண்டென வினிக்குங் கனியெடுத்த தருந்தி
 வெம்பசி தணிதலும் மேன்முக நோக்கி
 யடுக்குச் சுடரைக் கிழக்கிட டன்ன
 பழுக்குலை தூக்கி நெறிப்பட நின்றாய் !
 வாழி நீ வாழி வானவர் மகளென

புலவன் தன்னை அறிமுகப்படுத்தல்

யாரைகொல் யாதுநின் வரவெனை வாழ்த்துதற்
கேது வென்றலும் யானொரு புலவன்
வறுமை துரப்ப வந்தன னிருமையும்
பெருமை நிறுத்தும் வள்ளியோர் போலக்
குறிப்பினிற் கொடுத்துக் கொடும்பசி களைந்தனை
மனமது குளிர வாழ்த்தின னினையெனக்

மக்களுக்கீதல் கொடிது எனல்

கோளரைக் கதலி கூறிடும் புலவ !
ஈகையை வியந்தனை யீதொன்று கேண்மதி
ஓகையி னிலையுங் கனிகளு முதவுமென்
றாளையுந் தறித்துத் தலையையு மரியும்
ஏழை மக்களுக் கீதலோ கொடிதென

ஈதல் நன்றெனல்

ஈத லிசைபட வாழ்த லிரண்டே
ஊதிய முயிர்க்கென வோதினர் புலவரும் ;
என்பொரு முனிவனும் ஈந்திசை நிறுவினன் ;
தன்பெரு முடலைப் புறவினுக் கருளி
அன்பினை விளக்கிய அரசனு முளனே ;
வெட்டுநர்த் தாங்கும் வியன்பெரு நிலமே ;
கொல்லுநர்க் கருநிழல் கொடுப்பன மரமே ;
தன்னுயிர் விடுத்து மன்னுயிர் ஓம்புதல்
மன்னிய சான்றோர் மரபென மொழிப ;

ஈயாரைப் பதரெனல்

முன்னைநல் வினையாற் றுன்னிய பொருளை
ஈந்துத வாத மாந்தரு முளரே ;
நச்சு மாமரம் நடுவூர்ப் பழுத்தென
வச்சை மாக்கள் மக்களுட் பதரே ;
சற்று முணாதுடல் நெற்றென வுலரக்
குப்பைக் குறுந்துணி மெய்ப்பட வுடுத்துக்
கைப்பொருள் புதைக்குங் கயவரும் பதரே ;

இரப்போரைப் பதர் எனல்

அவரினும் பதரே அவர்வயி னிரப்போர்

வாழைக்கு நன்றி கூறுதல்

ஈதல் நன்றே ஈதல் நன்றே
 சாதல் வரினும் ஈதல் நன்றே
 ஆற்றி வுடைய வச்சையர் தம்மினும்
 ஓரறி வுடைய நீசிறந் தனையே ;
 எய்யா நல்லிசை யிருந்தமிழ்ப் புலவர்
 பொய்யா நாவிற் பொருந்தினை வாழியுள்
 தானைத் தறித்துத் தலையை முறிப்பினும்
 வழிவழி தழைத்ததுன் மரபே ; கொழிதமிழ்ப்
 பாவினிற் பரந்ததுன் புகழே ; மூவரில்
 ஒருவனென் றேத்திய துலகே ; நலமிகும்
 உண்டி கொடுத்தென் னுயிர்கொடுத் தனையால்
 நன்றி மறவேன் நானென் றுரைத்தலும்

வாழை புலவனுக்குப் புகைப்பொருள் காட்டல்

மற்றது கேட்ட வாழைமுகங் கோட்டி
 உற்றதொன் றுரைப்ப னுவனுளா னொருவன்
 உண்ணா னுடாஅ னொருவருக் கீயான்
 எண்ணி நல்லற மிம்மியும் புரியான்
 பெரும்பொரு ளிருக்கவும் பிச்சைபுக் கீட்டி
 அரும்பொருள் கலத்தினிற் செம்மி யிரும்புவி
 யிட்டன னிறந்தன னிடமுமிஃ தீங்குநீ
 தொட்டனை யெடுத்துத் துயர்களை யென்றலும்

புலவன் வஞ்சகப்பொருள் தொடேனென்று ஏகல்

நெஞ்சவந் தீயு நிறைபொரு ளன்றி
 வஞ்சகப் பொருள்தொட மாட்டே னெஞ்சகம்
 வருந்தலை வாழியென் றோதித்
 திருந்திய தமிழவலோன் சென்றன னெறியே.

25. பூ

பூ வென்பது, முருகு என்னும் சொற்குத் தேனே யழகே யிளமை நாற்றம் இனிமை கடவுட்டன்மை முதலாய பொருள்கள் இருத்தலினால், அப்பொருண்மைகளுக்குப் பெரிதும் இசைவுடைய கடவுளுக்குப் பெயராயமைந்த திறத்தைவியந்து பாராட்டுதல் தலைக்கீடாகப் பூவுக்கும் புலவனுக்கும் உரையாடல் நெறியிற் புனைந் துரைக்கப்பட்டது.

பின்பனிக்காலம் நீங்க இளவேனிற்காலம் வந்தது. முன்னே செய்த தீவினையின் பயனாகக் கைப்பொருள் முழுவதையுந் தொலைத்து, நல்குரவடைந்தவர், பின் பொருகால் நல்வினைப் பயன் கைகொடுத்துதவ அப்பொருள் முழுவதையும் புதுவதாகப் பெற்றுச் சிறந்து பொலிவது போலப் பொழிலகத்துள்ள தருக்களெல்லாம் முன்னே இலைகளை முற்றுந் தொலைத்து, வெறுமையடைந்து நின்றவை, பின்னர்ச் செழுந்தளி ரரும்பி மலர்ந்து பொலிந்தன.

தேமாமரங்கள் ஆயிரந் தீக்கடவுளர் ஒருங்குகூடித் தங்கள் நாவை நீட்டினாற் போலச் சிவந்த தளிர்களைக் கான்று கடவுளர்முன்னே அந்தணரேந்திய அடுக்குச் சுடரின் கூட்டம்போல அழகு மலியப் பூத்தன. அசோக மரங்கள் ஒண்டொடிமார் மேனிபோலத் தண்டளிரீன்றன. வேம்புகள் ஞெண்டின் கண்போல அரும்பி விரிந்தன. இருப்பை மரங்கள் காடுறை தெய்வங்கள் ஊர்வதற்கு அணிந்து வைத்த தேர்நிரை போல இளமுறி பொதுளி வால்வளைக் குலம்போல் மலர்ந்தன. பாதிரி மரங்கள் நீலவானிடை உடுத்திரளிலங்குவன போலப் பசுந்தழை யிடையே வெண்மல ரீட்டங் காட்டின. கோங்கமரங்கள் உலகமன்னவன் முடிகூடுந் திருநாளிலே அவனைப் புடைசூழ்ந்து சேவிக்கும் முடிமன்னர்

போலப் பூத்தன. வெள்ளில் ஒள்ளிய குறு முறி அரும்பி நகைத்தன. எங்கும் புதுமணம் கமழ்ந்தது. சந்தனப் பொதியிற் றமிமுடன் பிறந்த மந்த மாருதமும் வந்துவந் துலாவிற்று.

மாரனுக்கு மணிமுடிசூட்ட வந்தது போன்ற இவ்வசந்த காலத்திலே ஒருநாள் உலகமெல்லாந் தொழுகின்ற ஆயிரஞ் சுடர்க்கை அலரிவானவன் குணதிசைக் குன்றின் உச்சியை யடைய எட்டிப் பார்க்கின்றான். பூம்பொழிலகத்தும் பொய்கையின் கண்ணும் பொன்விளை செறுவினும் பறவையினங்கள் துயிலுணர்ந் தொலியாநின்றன. தாமரை புரிநெகிழ்ந் தவிழக் குமுதம் வாய் மூடின. கடவுளர் கோட்டத்தும் காவலர் முன்றி லினும் வால்வெண் சங்கமும் காலை முரசமும் களை குரலியம்பின. அப்பொழுது திருந்திய அறிவுடை அருந்தமிழ்ப் புலவனொருவன் வண்டறைந்து தேனார்ந்து வரிக்குயில்களிசைபாடத் தண்டென்ற லிடைவிரவித் தனியவரை முனிவுசெய்யும் ஓர் பொழிலகம் புகுந்தான்.

புகுந்தவன் பசமையுஞ் செழுமையும் புதுமையும் நிறைந்து இருள்படப் பொதுரிய தண்ணடைகளையும் வானிடு வில்லின் தோற்றம் போலப் பன்னிறம் படைத்து மிளிரும் பல்வகை மலர்களையுங் கண்டான். அவற்றினின் றெழுந்து எங்கும் பரவிய நறுமணத்தை முகந்தான். அம்மலர்களினிடையே புகுந்து இனிய தேனையுந் தாதையுந் தேர்ந்துண்டு களிகொண்டு பாடுகின்ற வண்டினங்களின் இன்னிசையையும் தேமா மரங்களின் சினைகளிலிருந்து தங்கள் கூரிய அலகினால் இளந்தளிரைக் கோதிக் கொண்டு மாரனைக் கூவுவன போலப் பாடுகின்ற பூங்குயில்களின் தீங்குரலையுங் கேட்டான். அறுகாற் குறும்பெறிந் தோட்டிக் கடிமலிந்த நறுவிரை யொடுவிரவி உலாவும் மலயச் சிறுகாற் செல்வன் இடையிடையே தீண்டி வருட மெய்ம்முழுதும் புளகங் கொண்டு ஊற்றின்பத்தையும் அடைந்தான். அவன் நாவினிலே தேனூறித் தித்திக்க உள்ளமும் உடம்பும் பூரித்தன.

சவையொளி யூறோசை நாற்றமென்னும் ஐம்பெரும் புலன்களும் ஓரிடத்தே உண்டுங் கண்டும் உற்றும் கேட்டும் உயிர்த்தும் அறியும் ஆராப் புதுவிருந்தை ஆரத்துய்ப்பிக்கும் இயற்கையின் பெருநலத்தில் ஈடுபட்டுத் தன் வயமிழந்து தேறி உள்ளங் குதூகலிக்கப் பெரியதோர் இறும்புதெய்தி நின்றான்.

அவனுக்கு வழி யியங்கிய வருத்தம் நீங்கியது. மனம் மகிழ்ச்சி யடைந்தது. புதுக்கிளர்ச்சியும் புத்துணர்வும் உண்டாயின. அம்மம்ம ! இயற்கை நலனின் ஆற்றல் இருந்தவாறென்னே !

தென்றலஞ் செல்வன் சென்று தாக்கச் சினைமென் கொம்பரசை தலினாலே செம்மற்பூவைச் சிதறித் தேன்பிலிற்றிப் பவளவிணர் நாப்பண் வெள்ளரும்பு நிரைத்துப் பொலிவுபெற நின்றதோர் பூந்தரு முகமலர்ந்து முறுவல் காட்டிப் பூவும் நீரும் அடியுறையீந்து வருக வருக வெனக் கையினாலழைக்கும் மெய்யன்பர் போல அவனை வரவேற்று வழிபாடு புரியாநிற்ப, அவன் அதன் மென்னிழற் கீழ்ப் பொள்ளெனப் புகுந்தான்.

புகுந்து ஆண்டுக்கிடந்த மாணிக்கப்பாறை மணித்தவிசின் மேலிருந்து எல்லாம் வல்ல இறைவனின் அளப்பருமறிவை எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் நெக்குருகா நிற்பவன். இயற்கை மணமும் பேரழகுங் கட்டிளமையுந் தன்மொழியும் பெற்றுப் பொலிவொடு நிற்கும் பருவம் மலர்ந்த அணங்கினைப்போல அம்மரத்தின் சினையில் அணிமையிற் பூத்த ஓர் நாண் மலரைக் கண்ணுற்றான். கண்ணுற்று அதனைக் கொய்யும் பொருட்டுத் தன் செங்கரத்தை நீட்டியவன் தண்ணளி மிகுதலாற்போலும், மற்றதனைக் கொய்யாது கையை வாங்கிக்கொண்டு சிந்திப்பானாயினான் :-

‘என்ன நறுவிரை ! என்ன பேரெழில் ! என்ன கட்டிளமை ! என்று எண்ணி எண்ணி விம்மிதமடைந்தவனாய் நறுமணத்துக்கும் ‘முருகு’ பெயர். பேரழகுக்கும் முருகு பெயர். கட்டிளமைக்கும் முருகு பெயர். ஆகவே இயற்கையானமைந்த தெய்வ மணமுங் கட்புலன் கதுவாப் பேரழகும் மூவாவிளமையும் உடைமையானன்றோ என்னை ஆண்ட பன்னிரு தடந்தோட்புண்ணிய முதல்வற்கும் ‘முருகன்’ என்னுந் திருப்பெயர் வருவதாயிற்று’, என்று சிந்தியா நிற்புழி, அத்திருமலர் அவனை வாய்விட்டுக் கூவிப் ‘புலவ ! நீ எண்ணியது ஒருவாறொக்கும் அதுகேள்’, என்று கூறுவான் தொடங்கியது.

பொருணூல் வல்ல புலவ! கேண்மதி
மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் விழையும்
பூவினிற் றோன்றிப் பொலிந்திடு நாற்றத்
தின்னியல் நாடி யிசைத்திடி னதுவே

மன்னுயிர்க் குயிராய் மலர்விழி மணியாய்த்
துன்னிய வெளியாய்த் துலங்கிய முருகன்
தன்னையொப் பாமெனச் சாற்றுவர் புலவர்
யாங்ஙன மோவெனி னாங்கது கூறுவல் ;

மணமே

இல்லது வாரா துள்ளது வருமெனச்
சொல்லிய மெய்ந்நூற் றுணிவினைக் காட்டி
வித்தினுட் கருவாய் மேவிய ஞான்றினும்
முளையா யிலையாய்க் கிளையா யரும்பி
மொட்டாய்க் கண்ணியாய் முளைத்திடு போழ்தினும்
காணா துள்ளே கரந்திருந் ததுவே
கதிரவ னொளிபட விரிதரு போழ்திற்
கதுமெனப் பூவினில் வெளியாய் வருமே ;

முருகனும்

உயிரினுட் கருவாய்ப் புலனினின் முளைத்துக்
கல்வி கேள்வியி லரும்பிக் கண்ணியாய்ச்
சிந்தை யறிவினிற் றிகழுமொட் டாகி
வந்துழி யுள்ளே மறைந்திருந் தொருகால்
அருளெனும் ஞாயிற் றவிரொளி தீண்டக்
கதுமென அறிவினில் வெளியா குவனே ;

அதுவே,

கூறுபன் மலரினும் வேறுவே நியல்புடன்
நண்ணும், மற்றவனு மெண்ணில்பல் கோடி
உயிரினிற் பலவாய் நிலவுவ னன்றே ;

அதுவே,

விரிதரு முயிரிடைப் பிரிவற நிற்பன்

அதுவே,

பூவினின் வேறெனப் புகலவும் படுமே

அவனும்,

உயிரினின் வேறென வோதவும் படுவன்

அதுவே,

பூவினி லருவாய்ப் பொருந்திடு மவனும்
 உயிரினி லருவாய் ஒன்றிநிற் பவனே ;
 கட்புலன் கதுவாக் காட்சித் தாயினும்
 மாசறு முயிர்ப்பின் மருவுவ ததுவே;
 ஆசறு முணர்வி னறிபவ னவனே ;
 உயிர்ப்பி னுட்கலந் துள்ளகங் குளிர
 இன்பினை யீருவ ததுவே, யவனே ,
 உணர்வி னுட்கலந் துயிரகங் குளிர
 அழியாப் பேரின்ப மருளுவ னதனைப்
 'பூவி னாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
 ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை' யென்
 றோதிய வருண்மொழி யுணர்த்திடு மாதலின்
 நற்கதி யுதவும் மெய்ப்பொருண் முருகனை
 ஒக்குமா யினுமவன் திப்பிய வடிவிற்
 றெய்வத் திருமணச் சீரினுக் கதுதான்
 மேருவு மணுவு மாமென விளம்புவர்.

அதனைக் கேட்ட கவிஞன் சிந்தனை மிக்குச் சிரித்துக் கொண்
 டிருப்பழி, மீட்டும் அந்நறும்பூ விளம்புவான் றொடங்கிற்று.

கண்டினு மினிய வொண்டமிழ்க் கவிஞ !
 வளைகட லுலகினின் விழுமிய தியாதெனின்
 அழகென வறிந்தோ ரறைந்திசி னோரே ;
 மலையிற் கடலினில் வானினில் நெருப்பினில்
 அலைமறித் தொழுகு மொலிகெழு நதியில்
 விலைமதிப் பறியா மேதகு மணியிற்
 றிருவளர் தாமரை வாவி யி னுருவளர்
 செந்நெல் வயலிற் கன்னலிற் கழுகிற்
 பொன்னிய லிளநீர் துன்னிய தென்னையில்
 வன்னப் பாசடை மலிந்திடு கதலியிற்
 காவினிற் பூவினிற் கனியினிற் றளிரினில்
 ஓவிய ரெழுது முருவினா வணத்தின்

மாடமா ளிகையிற் கூடகோ புரத்தில்
 நீரினு நிலத்தினுஞ் சேருயிர்த் திறத்திற்
 பறவையில் விலங்கில் நிறைமணப் பந்தரில்
 ஆடையி லணியில் ஆணினிற் பெண்ணிற்
 கோயிலில் விழவிற் குலவுபல் பொருளில்
 மன்னிவீற் றிருந்தே இன்னுயிர்க் குழுவைத்
 தன்னிடத் தன்பு தழைக்கச் செய்வதும்
 அன்பினா லவைதமைத் தன்பா லிழுப்பதும்
 ஐம்பொறி கட்கு மின்பினைத் தருவதும்
 விஞ்சிய துயரை விலக்கிவைப் பதுவும்
 அகத்தையும் முகத்தையும் மலர்த்தி யிகத்தினில்
 வாழ்க்கையின் பயனை யீவதும் பார்க்கில்
 அழகென யாவரு மறிந்ததை யன்றே !
 மாயையிற் றோன்றிய வரம்பில்பல் பொருள்கள்
 மேவிய வழகின் விலக்கரு மாற்றல்
 ஒழியா விறும்பு துதவுல தாயின்
 மாயை மூன்றுங் கடந்தவை வேலோன்
 அருளினி லெடுக்கு மற்புத வடிவின்
 யாண்டு நிறைந்த காண்டகு பேரெழில்
 ஆற்றலை யுரைக்க மாற்றமொன் றுண்டோ ?
 ஆயிரங் கோடிமன் மதரழ கொருங்கு
 மேயின தெனினும் மெய்ப்பொருள் கொண்ட
 மேதகு முருவிற் பாததா மரைக்கும்
 போதா தென்றும் பொருவுயர் விறந்த
 அண்ணலார் மேனி யடிமுதன் முடிவரை
 நண்ணிய பேரெழில் நலத்தினை நாடி
 எண்ணிலாக் கால மெத்திற நோக்கினும்
 கண்ணினாற் கருத்தா லடங்கா தென்றும்,
 சீர்க்கும ரேசன் றிருப்பெரு வடிவில்
 ஆர்க்குள வுலகினில் அற்புதத் தோடும்
 பார்க்கினுந் தெவிட்டில பார்வை யென்றும்,
 எண்டரு விழிகள் யாக்கையிற் படைத்தோர்

கண்டிட வழியிங் கடக்கு மென்றும்
 திருகிய வெகுளி தீர்ந்தன செருத்தொழில்
 அருகிய புளக மானது விழிநீர்
 பெருகிய தன்பு பிறந்ததென் னென்பும்
 உருகிய துலைமெழு காக வென்றும்
 வெல்வது கருதி வெஞ்சமர் புக்க
 தொல்வலிச் சூரன் சொல்லியழு தானெனின்
 அன்ப ராயினோ ரவ்வெழில் கண்டுழி
 என்படு வாரென வியம்புத லரிதே ; அதனால்,
 மன்னிய விருண்மல மயக்கினிற் றிளைக்கும்
 இன்னுயிர் யாவையுந் தன்னிடத் தென்றும்
 நீங்காப் பேரன் போங்கிடச் செய்வதும்
 அன்புமுன் னீடா யாங்கவை தம்மைத்
 தன்பா லிழுத்துச் சார்ந்திடு பிறவித்
 துன்பினை வேரொடுந் துடைப்பது மைம்பெரும்
 பொறியும் புலனும் புந்தியும் மயங்க
 வறிவுங் காணா வருட்பே ரின்ப
 வேலையுட் டிளைக்க விடுவதும் மூல
 முதற்பொருள் கொள்ளும் அருட்பெரு வடிவின்
 எழிற்பொலி வென்பதை மயக்கற வுணர்ந்தே
 வளமலி யழகெனும் பொருடரு கின்ற
 முருகெனு நாமம் முதல்வனுக் கிட்டனர் .
 சிவநெறிச் செந்தமிழ்ச் சீரி யோரே.

அதுகேட்ட நற்றமிழ் நாவலோன் நெஞ்சருக, நீர் மல்க.
 அஞ்சலி கூப்பி அமைந்து நிற்புழி, மீட்டும் அப்பொலம்பூ
 விளம்புதன்மேயது :-

முத்தமிழ் வல்ல வித்தக ! கேட்டே
 விரிகட லுலகிற் பொருணிலை யாவுங்
 காலையி னொன்றாய்க் கடும்பக லொன்றாய்
 மாலையி னொன்றாய் மாய்வது காண்டலின்
 நீர்மேற் குமிழியி னின்றிழி நில்லா

தழிதன் மாலைய திளமையென் றுணருதி
 யாங்ஙன மோவெனி னாங்கது கூறுவல் ;
 கண்ணினைக் கவருங் காம ரிளந்தளிர்
 வண்ண நாடொறு மாறிவே றாகிப்
 பச்சிலை மாறிப் பழுப்பாய்ச் சருகாய்
 மண்மிசை யுதிர்ந்து மடிதலுங் காண்டும்

அதா அன்று,

நீல மேனி நெடுமால் போல்க்
 கோலங் காட்டிக் குளிர்ந்திடு மிளம்புல்
 சாரம் வற்றித் தரைமிசைச் சாய்ந்து
 வைக்கோ லாகி மடிதலுங் காண்டும் ;

அதா அன்று,

பொன்னிற மேனியும் புதுமதி முகமும்
 வண்ணத் தாமரை மாமலர் வாயும்
 தேனும் பாலும் யாமுங் குழலும்
 ஆனா வின்சுவை மழலையஞ் சொல்லும்
 காந்தளங் கையும் மாந்தளிர்ப் பாதமும்
 பொருந்திய குழவி திரிந்துவெவ் வேறாய்ப்
 பாலனுங் குமரனுந் தருணனு மாகிக்
 குயிலெனுங் குஞ்சி கொக்கென மாற
 முத்தன வெண்ணகை வித்தென வுதிர
 அரவரி போலத் திரையுடல் பரவத்
 தட்டுற வாய்மொழி முட்டினி னிமிர்ந்து
 கிழவனாய்க் கழிதலு முலகிய னிலையே;

அதனாற்,

கனவும் மின்னுங் கானலும் பொய்யு
 மெனவே கழியு மிளமை யாயினும்
 கால வெல்லையைக் கடந்து நின்ற
 மூலப் பொருளின் முளைத்திடு மிளமை

என்று மழியா வியல்பினை யுடைத்தே
இளமையி னிளமை யெய்துவ ததுவே ;

அதுதான்,

ஆதியு நடுவு மந்தமு மென்ன
வோதிய மூன்று மொழிந்துநின் றதுவே ;
அப்பெரும் பொருளி னமைந்திடு மிளமையின்
கோடியிற் கோடி கூற்றிலொ ரணுவே
இப்புவிப் பொருளி னியைந்துள தறிகுதி ;
இப்புவிப் பொருளி னியைந்துநின் றொழியா
மெய்ப்பொருண் மேன்மை விளக்குதல் கண்டே
என்றும் மூவா விளமையை யுணர்த்தும்
முருகென வோது மொருதிரு நாமம்
பச்சை மாமயிற் பரமனுக் கிட்டனர்
இச்சையி னிருந்தமி றியலுணர்ந் தோரே

எனக்கூற, அதனைச் செவிமடுத்த தண்டமிழ்ப்புலவன், இஃது அற்புதம்! அற்புதம் ! எனத் தலையசைத்து அக நெகிழ முகமலர்ந் திருந்தானாக, முருகனை உணரும் மெய்யடியார் கண்களினின்றும் இன்பத்துளி விழுவது போல அந்நாண் மலரினின்றும் ஓர் செந்நிறத் தேன்றுளி வீழ்ந்தது.

அதுகண்ட பாவலன் சுட்டுவிரலை முக்கிலே சேர்த்து எருத்தத்தை ஓர்பாற் கோட்டிக் கண்ணிமையாது சிறிது போழ்து சிந்தித்துப் பின் கூறுவான் :-

தேனே ! தேனே ! மானவேன் முருகன்
தன்னையொப் பானெனச் சாற்றுவல் கேண்மதி
தூயமா மலரிடைத் தோன்றுவை நீயே !
மேயநல் லுயிரினில் விளங்குவ னவனே ;
இனிப்பினை யுடையை நீயே யவனும்
தனிப்பெரு மினிப்பினைத் தானுடை யானே
உண்டவர்க் கின்ப முதவுவை நீயே
உணர்ந்தவர்க் கின்ப முதவுவ னவனே ;

உறுபிணி நீக்குவை நீயே யவளே
 பிறவி யென்னும் பெரும்பிணி தன்னை
 வேரொடும் வீட்டுவ னாதலி னன்றே
 அரும்பெற்ற நேனெனப் பெரும்பொருள் பயக்கும்
 முருகென வோது மொருதிரு நாமம்
 பொருந்துவ தறிந்து புகன்றார்
 அருந்தமிழ் வல்ல அறிவுடை யோரே

என, அதுகேட்ட நறுமலர் 'நன்று ! நன்று !' என்று தலையசைத்து நறுமணமும் பேரெழிலும் கட்டிளமையும் கழிபேரினிப்பும ஆகிய இவையெல்லாம் குன்றெறி நெடுவேற் குமரநாயகனில் ஒன்றிய கடவுட்டன்மையை உரைக்கின்றன காணென, அஃதெங்ஙனமோ வென்று ஒண்டமிழ்க்கிழவன் வினாவ, மற்றதுகூறும் :-

பூமண வுவமையிற் பொருந்திய வருவமும்
 உடலுயிர் போல ஒன்றாய் நின்றலும்
 விழியொளி போல வேறாய் நின்றலும்
 உயிரறி வொளியென் வுடனாய் நின்றலும்
 உணர்ச்சியிற் படுதலும் ஓதிய விளமையின்
 மூலமு நடுவு முடிவு மின்றிக்
 காலங் கடந்து நிற்குங் காட்சியும்
 அழகினில் அன்புண் டாக்கலு மாக்கி
 வளமுறு முயிரை வசித்துக் கோடலும்
 இளமையு மழகு மியைந்த வாற்றால்
 அருளுரு வெய்தலு மருவரு வுடைமையும்
 தேனினி லறிவிற் றிகழ்ந்து நின்றே
 இனிப்பின் புதவி மலப்பிணி யறுத்தலும்
 ஆகிய கடவுட் டன்மை யனைத்தும்
 பெறப்பட நின்ற குறிப்பினை யுணர்ந்தே
 தேனே யழகே யிளமை' நாற்றம்
 ஆனா வினிமையென் றரும்பொருள் பயக்கும்
 முருகென வோது மொருதிருப் பெயரை
 இறைவனுக் கிட்டன ரென்ப

துறைமலி செந்தமிழ் முணர்ந்ததூ யவரே:

அதுகேட்ட செந்தமிழ்ச் செல்வன், 'அறிந்தேன் !

அறிந்தேன் !' கந்தபுராணத்திலே கச்சியப்ப சிவசாரியார் சரவணப் பூந்தடத்தில் அறுமுகப்பெருமான் அருட்டிருமேனி கொண்டு முந்தமை கூறுமிடத்து,

' அருவமு முருவமாகி யனாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கள்பன் னிரண்டுங்

கொண்டே

ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தன னுலகமுய்ய'

எனக்கூறிய திருப்பாட்டின் பொருள் அறிந்தேன் ! அறிந்தேன் !
என்று தன்னிருகையும் உயர்த்தித் தலை மீது குவித்து,
அத்தெய்வத் திருமலருக்கு மெய்வணக்கஞ் செய்து
தன்னில்லஞ் செல்வானாயினான்.

26. கலையரசி ஐம்பருவம்

புலவரவர்கள் வட்டுக்கிழக்குச் சைவாங்கில வித்தியா சாலையில் நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமேலாக ஆசிரியராயிருந்தார். ஆண்டுதோறும் 'பெற்றார் ஆசிரியர்விழா' நிகழ்வது வழக்கம். அவ்விழா நிகழ்ச்சிகளுள்ளே தமிழ் நிகழ்ச்சியுமொன்றாகும். புலவர் தம் பிள்ளைகளுக்குப் புதியநாடகங்களும் இனிய சல்லாபங்களும் எழுதிப் பழக்கி நடிப்பிப்பார்கள். அதனைப் பார்த்து மகிழ்தற்கு அறிஞர் பலர் வருவார்கள்.

தாங் கலாசாலையினின்றும் விலகி யிளைப்பாறுதற்கு விரும்பிய கி.பி. 1938-ஆம் ஆண்டிலே, அக்கலாசாலையைக் கலையரசியாக உருவகஞ்செய்து, 'ஐம்பருவக் காட்சி' என்ற இப்பகுதியைப் பிள்ளைகளைக்கொண்டு அழகுற நடிப்பித்தார்கள். கலையரசியாகச் சிறுமி யொருத்தி புனைவுகொள்ள, ஏனைச் சிறுமியர் சிலர் சேர்ந்து அவளுக் குரிய ஐம்பருவ நிகழ்ச்சிகளைப் பாடிப் பாராட்டுவது இது.

காப்புப்பருவம் (1)

விநாயகர்

சீரோங்கு வட்டுநகர் சேராங் கிலகழகத்
தேரோங்கு கல்வி யிளங்குழவி யின்னமுதைப்
பாரோங்கு சித்தபுரிப் பாரக் குடவயிற்றுக்
காரோங்கு மாணைமுகக் கற்பகமே காத்தருள்க

அம்மையப்பர்

சைவமலி வட்டுநகர்ச் சைவாங் கிலகழகத்
செய்யகலை வழங்குந் திருமழலைத் தேவிதனைத்
தெய்வமலி சித்தபுரித் தேவாதி தேவனுடன்
தையல்சிவ காமியம்மை சந்ததமுங் காத்தருள்க

முருகன்

ஏறுபுகழ் வட்டுநகர் இன்பத் திருக்கழகப்
பேறுதரு கல்விப் பெருமைப் பிராட்டிதனை
நாறுமலர்ப் பூஞ்சோலை நல்லடைக் கலந்தோட்டத்
தாறுமுகப் பெருமா னருள்சுரந்து காத்தருள்க

திருமகள்

இல்லம் நனிசிறக்க ஏற்ற பொருளுதவும்
நல்ல திருமடந்தை நாயகியைக் காத்தருள்க

திருநீறு

எண்ணி யணிபவருக் கெவ்வினையும் போக்குகின்ற
புண்ணியவெண் ணீரெங்கள் பூங்கொடியைக் காத்தருள்க

பஞ்சாயுதம்

வெய்யபிணி பேய்பூதம் வேறுமுள தோடமற
ஐயவியு நெய்யுமரி யாயுதமுங் காத்தருள்க

வேப்பிலை

காற்றுடனே தோற்றுபிணி காலநெடுங் கோளரிட்டம்
வேற்று விடங்கெடுக்கும் வேப்பிலைதான் காத்தருள்க

அறுகரிசி மஞ்சள் விளக்கு

நெல்லரிசி போலநிதம் நீண்டபெரு வாழ்வருளிப்
புல்லறகு போலநிதம் புடவியெங்குஞ் சீபரப்பி
நல்லதிரு மஞ்சளைப்போல் நன்மங் கலம்பயந்தே
இல்லம் மகிழ்சிறக்க வெங்கு மொளிவிரித்துப்
பல்லாண்டு கல்விப் பசங்குழவி வாழியரோ

தாலாட்டுப் பருவம் (2)

எல்லா வறிவுமுள்ள வெம்பெருமான் நல்லருளாற்
பல்லுயிர்க்குந் தாயாய்ப் படைத்த பசங்கொடியோ

- ஆராரோ ஆரிவரோ

சைவந் தழைக்கத் தமிழாங் கிலம்வளர
வையஞ் சிறக்கவந்த வானச் சுடர்மதியோ

- ஆராரோ ஆரிவரோ

ஞானப் பெருங்கடலில் நல்லோர் குளித்தெடுத்த
வானப் பெருமை வலம்புரியி னாணிமுத்தோ

- ஆராரோ ஆரிவரோ

நல்லவறம் பொருளு நாடுமின்ப வீடுமருள்
மல்லற் புடவிவரு வானகத்துக் கற்பகமோ

- ஆராரோ ஆரிவரோ

ஆயகலை நெய்விட் டறிவுத் திரிகொளுத்தித்
தூய வுளத்துவைத்த தூண்டாமணி விளக்கோ

- ஆராரோ ஆரிவரோ

தேனோ கரும்போ தெவிட்டாத தெள்ளமுதோ
மானோ சுரும்போ மடமயிலோ மாங்குயிலோ

- ஆராரோ ஆரிவரோ

தேனூற வின்பத் தெளிவூற நெஞ்சுகுளிர்ந்
தூனூற வுள்ளூறு மொண்குதலை நன்மொழியோ

- ஆராரோ ஆரிவரோ

ஆச்சி யழவேண்டாம் அம்மா அழவேண்டாம்
வாய்ச்சகலைப் பூம்பொழில்வாழ் மானே யழவேண்டாம்

- ஆராரோ ஆரிவரோ

மக்கள் குறைந்தனரோ மாளிகையின் சீரிலையோ
தொக்க வளனிலையோ தோகாய் அழவேண்டாம்

- ஆராரோ ஆரிவரோ

பொன்னான மாமி புழுங்கி யடித்தாளோ
மன்னு மயலார் வசைக ளுரைத்தனரோ

- ஆராரோ ஆரிவரோ

கண்பாதி மூடிமலர்க் கைவிரலை வாய்சுவைத்தே
ஒண்பா லமுதொழுக வுன்னி யழவேண்டாம்

- ஆராரோ ஆரிவரோ

எண்ணே யெழுத்தே யிசையே யிளங்குயிலே
கண்ணே கருத்தேயெங் கண்மணியே கண்வளராய்

- ஆராரோ ஆரிவரோ

புன்மை யுறங்கப் புலைகொலைக டாமுறங்க
இன்மை யுறங்கவெங்கள் ஏந்திழையே கண்ணுறங்காய்

- ஆராரோ ஆரிவரோ

சோம்ப லுறங்கவெமைச் சூழடிமை நாளுறங்க
ஏம்ப லுறங்க விருவிழிகள் கண்ணுறங்காய்

- ஆராரோ ஆரிவரோ

சப்பாணிப்பருவம் (3)

சீலத் திருவே செங்கைத் தருவே

தெய்வத் திருவுருவே

தேயா வொளியே மாயா வளியே

சிந்தைத் தெளிதேனே

கோலக் குயிலே குறையா நிதியே

கொட்டுக சப்பாணி

கொஞ்சங் கிளியே வஞ்சிக் கொடியே

கொட்டுக சப்பாணி

அன்னையர் கொட்டத் தந்தையர் கொட்டிட

அவையோர் கைகொட்ட

ஆர்வலர் கொட்டப் பாவலர் கொட்டிட

அதிபர்கள் கைகொட்டக்

கொன்னுனை வேல்விழி மானே தேனே

கொட்டுக சப்பாணி

குதலைப் பன்மொழி மதலைச் சின்மொழி

கொட்டுக சப்பாணி

அம்பொற் பாதக் கிண்கிணி யாடிட

அரைஞாண் மணியாட

அருளிற் பெருகுஞ் சிறுநகை யாடிட

வணிமணி வடமாடக்

கொம்பிற் குயிலிற் குதலைத் தீங்கனி
கொட்டுக சப்பாணி
கூழைக் குந்தள கோமள சுந்தரி
கொட்டுக சப்பாணி

செம்பொற் நாமரை மாமதி சேரிரு
சேலென விழியாடச்
சிந்தைக் கூரிருள் போயற வேமுகிழ்
சிறுநகை யழகாடக்
கொம்பிற் குலவிய கொடியே பிட்யே
கொட்டுக சப்பாணி
கூழைக் குந்தள கோமள சுந்தரி
கொட்டுக சப்பாணி

வருகைப்பருவம் (4)

அனமு மினமு மறைசெய் பிட்யு
மவைகொ ணடைக ளலவுல
கரிய வசன நடையு முரிய
வழகு தொடையி னடைகளும்
இனமு மறிய நெறிக ளருளு
யிறைவி வருக வருகவே
இரச மொழுகு மமுத குமுத
விதழி வருக வருகவே
பண்ணு மிசையு மொழுகு பவள
விதழ்கள் குதலை பறையவே
படியி லடிகள் படிய நடைகள்
பலவு மிடையி லிடறவே
எண்ணு மியலு மெழில்கொள் விழிக
ளிரவி நிகர வொளிரவே
இருகை தழுவ வருகு மருவி
யிறைவி வருக வருகவே

அரிய பெரிய பொருள்க டருவ
 ரமுது தருவ ரமர்வுற
 அழகு மலியி லிடமு மருள்வ
 ரம்மை யப்ப ரிங்குளர்
 இருகை குளிர வரசி வருக
 விறைவி வருக வழிவுறா
 எழிலி வருக வறிவு பெருகி
 யிளைஞர் மகிழ வருகவே

அம்மை வருக வரசி வருக
 வறிவி வருக பிறிவிலா
 அன்பி வருக விற்பி வருக
 வாதி வருக நீதிசேர்
 இம்மை வருக மறுமை வருக
 வெழுமை வருக வருடரும்
 எங்கை வருக நங்கை வருக
 விங்கு வருக வருகவே

அம்புலிப்பருவம் (5)

எண்ணிரண்டு கலையுடையாய் வெண்ணிலாவே - இவள்
 எண்ணெட்டுக் கலையுடையாள் வெண்ணிலாவே
 நண்ணுமொரு மறுவுடையாய் வெண்ணிலாவே - இவள்
 நாளுமொரு மறுவடையாள் வெண்ணிலாவே
 காந்தண்மலர்க் கைகவிழ்த்து வெண்ணிலாவே - உனைக்
 கண்டழைக் கிறாள்வருவாய் வெண்ணிலாவே
 ஏந்துபுகழ் ஞானவல்லி வெண்ணிலாவே - இவள்
 இன்பமுற நீவருவாய் வெண்ணிலாவே

அன்னைமார்கள் தந்தைமார்கள் வெண்ணிலாவே - இங்கு
 அன்புடையோர் வந்துவிட்டார் வெண்ணிலாவே
 கன்னிவிளை யாடுதற்கு வெண்ணிலாவே - இங்குக்
 கடுகவர வேண்டுமினி வெண்ணிலாவே

27. தனிப்பாடல்கள்

புலவரவர்கள் காலந்தோறும் விளையாட்டாகப் பல தனிப் பாடல்கள் செய்துள்ளார். அவைகள் ஒரு தனி நூலாக வெளியிடப்படும். சிறுவர்க்கு வேண்டப்படும் ஒரு சிலவற்றை யிங்கே தருகின்றேம்.

1. புலவரின் கடைசிப்புதல்வர், சண்முக பாரதியென வழங்கும் வேலாயுதபிள்ளை. கி.பி. 1926-ஆம் ஆண்டில், அவர் குழந்தைப் பருவத்தினர். அவருக்கு விளையாட்டுப் பண்டமாக மரத்திற்செய்த நாயொன்றை அவரின் சிறியதந்தையார் திருவாளர் வேலுப்பிள்ளை யவர்கள் அனுப்பியிருந்தார்கள். அந்த நாயைப் பற்றிப் பாரதிக்குந் தமக்கும் உரையாடலாக வெழுதிய பாடல்களே இவை :

சீனியப்பு தந்தருளுஞ் சின்னநாய் என்னநாய்
நானினைந்து சொல்வேன் நயந்துகேள் - ஈனுகின்ற
தாயில்லா நாய்மேலுந் தந்தையில்லா நாயுண்ணி
ஈயில்லா நாயிந்த நாய்

மன்னுபே ரன்பினாற் சீனியப்பு தந்தநாய்
என்ன பிடிக்கும் இயம்புவாய் - தன்னுடம்பில்
ஈப்பிடிக்க மாட்டாத இந்தநாய் வேறென்ன
போய்ப்பிடிக்க மாட்டும் புகல்

உண்ணா துறுமா துருள்வால் குழைத்திரண்டு
கண்ணாலும் பாராத காரியமென் - கண்ணேநீ
வாழி யிதுமரநா யானால் மரமேறிக்
கோழி பிடிக்குமோ கூறு

இல்லுவந்து காத்திட்ட வெச்சின்மிசைந் திட்டவர்மேல்
நல்லன்பு கொண்டு நடந்தாலும் - தொல்லுலகம்
நாயென்று நன்றியின்றிக் கூறமிக நாணியன்றோ
வாயொன்றும் பேசாத வாறு

வலித்தோடிக் கஞ்சன் மணித்தலையைக் கொய்து
பலித்தானங் கொண்டகா பாலி - புலித்தோல்
அரைவடுக னேறி யடிப்பானென் றஞ்சி
உரையாடா துண்ணா துது

2. 1908-ஆம் ஆண்டிலே, சைவன் ஒருவனிடம் உணவு
கொண்ட போது, புலவருடைய அன்பகலா நண்பன், மூளாய்ப்
பண்டிதர் சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும் புலவருக்கும்
அவ்வுணவு சீரணமாகாது வயிற்றிலே பெருங்கோளாறு செய்தது.
பண்டிதர், அவ்வுணவைப் பற்றி யொருபாடல் ஆக்கும்படி
வேண்டப் பாடப்பட்டது இது :-

வள்ளிப் பழங்கிழங்கே வாழைக்காய்ப் பச்சடியே
கிள்ளித் தெளித்தபச்சைக் கீரையே - வெள்ளப்
புளிக்குழம்பே கட்டரிசிப் பொங்கலே மெள்ள
வெளிப்படுங்கள் எம்வயிற்றை விட்டு

3. 1915-ஆம் ஆண்டிலே புலவர் புதுவீட்டிற் குடி
புகுந்தபோது, புலவருடைய அரும்பெற்றுணைவரும்,
மாணாக்கரும், புலவருடைய அருமைப் பாடல்களையெல்லாம்
பொன்போற்பேணிப் பதிப்பித்து வருகின்ற தமிழ்ப் புரவலரும்
ஆகிய திருவாளர் வேலுப்பிள்ளையவர்கள் சில பொருள்களைக்
கையுறையாக அனுப்பினார்கள். அவற்றை ஏற்றுமகிழ்ந்த புலவர்,
தந்துணைவர்க்குச் சில சிலேடை வெண்பாக்களை யெழுதி
யனுப்பினார்கள். அவற்றுட் சில இவை :-

குடம் - சடாமகுடம்

கங்கை பொருந்துதலாற் காசின்மதிக் கீற்றலால்
பொங்கு மலர்கொண்டு பொலிதலால் - மங்கை
இடம்போற்றுந் தில்லை யிறைவன் சடாம
குடம்போலும் எம்பி குடம்

மதிக் கீறு - இறைவற்கு - கீற்றுச்சந்திரன்; குடத்துக்கு - எண்ணிக்
கீறியவரைகள்
எம்பி-என்றம்பி. மங்கை - உமாதேவி.

கடாரம் - அண்டம்

அஞ்சி லொருபொருளா லாகி நிலவுதலால்
விஞ்சுவெளி மேலாய் விலங்குதலால் - நெஞ்சின்
இடமாகும் வேலா யுதவிளவல் வெற்பிற்
கடமாகு மண்டமெனக் காண்

தட்டம் - தவமுனி

ஒருகாலில் நின்றலா லோங்கிலை காய்நீறு
வருவாருக் கீயும் வழக்கால் - குருநாதன்
இட்டமிகு வேலா யுதவிளவ லின்சிலம்பிற்
றட்டந் தவமுனிவன் றான்

இலை - வெற்றிலை ; உணவுக்காம்இலை.

காய் - பாக்கு ; உணவுக்காங்காய்கள்.

நீறு - சுண்ணாம்பு, திருநீறு.

வருவார் - இல்லம்புகுவார் ; ஆச்சிரமம் புகுவார்.

குருநாதன் - சுப்பிரமணியசுவாமிகள்

என்றது, பெங்களூரிலிருந்து நவாலியூர்ப் போந்து

புலவர்க்கும் அவர் துணைவர்க்கும் பிறர்க்கும் அருள்

செய்து ஆட்கொண்ட திறங்கூறியவாறு. இட்டம்-கருணை.

இருப்புச்சட்டி - குரு

எரியிட்டவிதரலா லிட்டத்தைச் சுட்டுப்
புரிதீக்கை செய்யும் புணர்ப்பால் - பெரிய
நயச்சுட் றுறுகருணை நம்பிதிரு நாட்டில்
அயச்சட்டி யாசிரிய னாம்

அவி-அவிக்கப்பட்டது ; கடவுட்பலி.
இட்டத்தை - இட்டபொருளை, அவாவினை.
தீக்கை - தீத்தல் ; ஆசிரியன் செய்யும் தீட்சை.
அயம் - இரும்பு ; நம்பி - ஆடவர் திலகம்

கிண்ணம் - வேசை

பவளவிதழ் வாய்வைத்துப் பாளஞ் செயலால்
தவளநிறஞ் சாருந் தகையால் - துவளுமிடை
வேசைக்கொப் பாகுமே வேலாயு தன்சிலம்பில்
ஆசைக் கரபாத் திரம்

மிளகு - வள்ளிநாயகி

குன்றிற் பிறந்து கொடியிடையுண் டாகிமுரு
கொன்றி மலச்சிக் கொழித்தலால் - என்றும்
அழகுவளர் வேலா யுதச்செம்மல் வெற்பில்
மிளகுவள்ளி நாயகியென் போம்

கொடியிடை-கொடியில்; கொடிபோலுமிடை
முருகொன்றி - வாசனைகொண்டு; முருகனை மணந்து
மலச்சிக்கு-மலந்தடைப்படுதல் ; ஆணவமுதலிய
ம்லக்கட்டு.

தேயிலை - வாணிகள்

கிளைகள் செறிதலாற் கிள்ளிநிறுத் தேற்றி
வளைகடல்போ யீட்டி வரலால்-விழைவார்க்கு
வாயிலையே மூடாத வேலாயு தன்வரையில்
தேயிலையே செட்டியெனத் தேர்

கிளை - சுற்றம் ; கொம்புகள்.
விழைவார் - இரப்போர், வாயில் - வீட்டுவாயில்.

செம்பு - கங்கை

அங்கை தனிலுறலால் ஆரமுத மீதலால்
தங்குமுடன் மாசு தவிர்த்தலாற் - சங்கரனை
நம்பும்வே லாயுதனார் நன்னாட்டி லொப்பாகும்
செம்பும் வரநதியுந் தேர்

அங்கையறுதல் - உமையம்மை செங்கரத்தினின்றும் உண்டாதல் ;
வேண்டுவார் கரத்திற்சேர்தல்.

அமுதம் - தூயதண்ணீர்.

உடன்மாசு - உடலாகிய குற்றம் ; அழுக்கு. வரநதி - கங்கை.

பயன்படு

பயன்படுதல் உடனடியாகவே உடனடியாகவே பின்பற்றல்
பயன்படு - பயன்படுதல் உடனடியாகவே பின்பற்றல்
பயன்படுதல் பயன்படுதல் பயன்படுதல் பயன்படுதல்
பயன்படுதல் பயன்படுதல் பயன்படுதல் பயன்படுதல்

28. தாரமாய்த் தாயானாள் கை

புலவருக்கு 1929-ஆம் ஆண்டிலே சன்னி நோய் கண்டது. அஃது இரண்டு திங்கள்வரை நீடித்தது. அக்காலத்திலும், தொய்வு முதலிய நோயுற்ற ஏனைக்காலங்களிலும் தம்மைப் பெரிதும் பேணி நலப்படுத்தி வாராநின்ற நன்றியைப் பாராட்டும் முகமாகத் தமது வாழ்க்கைத் துணைவி திருவாட்டி சின்னம்மையின் கையைக் குறித்து எழுதியது இப்பாட்டு.

பண்டிதமணி, சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் புலவருடைய பாடல்களிலே பெரிதும் ஈடுபாடு உடையவர்கள். இக்கலிவெண் பாவைப் படித்த பண்டிதமணிக்கு வாசகியம்மையாரின் நினைப்பும், வள்ளுவரின் மனை வாழ்க்கை மாண்பும் உள்ளத்தில் விம்பிக்கச் 'சின்னம்மையின் கை இத்தனையுஞ் செய்யக் கண்ணயரா திருக்க வேண்டுமன்றோ? அதற்குமன்றோ கவிவேண்டும்! 'பின் றூங்கி முன்னெழுஉம்' வாசகிக்கு இத்தனை கடமையில்லையே!' என்ற பொருளமைத்துப் பாடிப் புலவருக்கனுப்பினார்கள்.

வெண்பா

பின்றுாங்கி முன்னெழுஉம் பெற்றியுரைத் தார்தேவர்
உன்றாரத் துக்குறக்க முண்டுகொலோ - குன்றாமே
தன்னெண் தமிழ்ப்புலவோய் தாயானாள் கையிருக்கக்
கண்ணுக்கே வேண்டுங் கவி.

இதனைப் படித்து உவகையுடைய புலவர், பிள்ளையவர்களுக்கு வாழ்த்தும் விடையுமாகப் பின்வரும் பாட்டுக்களை விடுத்தார்.

அகவல்

அண்டர்கள் விழைவு மமுதினு மினிக்குந்
 தண்டமி முணர்ந்த பண்டித மணியே !
 இலக்கியக் கலைக்கடன் முழுகி நிலைப்படு
 நால்வகைச் செஞ்சொல் வால்வளை யீன்ற
 மாமணிக் குவைகள் வாரித் தூநகை
 இன்புடன் கேட்குந ரன்பொடு மகிழத்
 தூக்கிவிலை யுரைக்கும் வாக்கினில் வல்லோய்
 எல்லாம் வல்ல இறையவ னருளாற்
 பல்லாண்டு வாழ்வும் உடனலப் பாடும்
 எண்ணிய வெய்தலும் ஞானமுங் கல்வியும்
 திருவுஞ் சிறப்பு மருவியெஞ் ஞான்றும்
 ஐம்முக னருளிய கைம்முகன் ரெய்வப்
 பெரும்பெயர் கொண்ட வரும்புகழ்க் குரிசில் !!
 கைக்கவி யிருக்கக் கட்கவி வேண்டிய
 அற்புத நுண்மதிப் பொற்புயர் செல்வ !!
 வாழிய பெரும் நீயே
 ஆழிசூ முலகி லடைவன வடைந்தே.

வெண்பா

துன்பிற் கடர்முத்தந் தூக்கலாற் றொண்டுசெயும்
 அன்பி லிரவு மலர்தலால் - நண்பகேள்
 விண்ணுக்கும் விண்ணவர்க்கு மொக்குமென
 வேறுரைப்பேன்
 கண்ணுக்கு வேண்டுங் கவி.

மானன்று வேலன்று வாளன்று கோலன்று
 மீனன் றெனவுரைத்தல் விட்டுரைப்பேன் - ஊனொன்று
 நன்மைக் கலர்ந்து நலிவிற்குக் கூம்பியிடாப்
 புன்மைக்கு முத்துதிர்க்கும் பூ.

உள்ளத்துணர்வு அழகியதோர் வடிவமுற்றுக் கற்போரையும்
 உணர்ச்சிவயப்படுத்துமாயின், அதுவே பாட்டெனப்படும்.
 புலவரும் நரும் அகிய மேலைப் பாடல்கள் அத்

திறத்தனவாம். இவர்தம் வித்தகத் தொடர்பு சங்காலத்துக் கபில பரணர் தம் முறவினை நினைவூட்டுகின்றது. 'பாம்பறியும் பாம்பின் கால்'.

கலிவெண்பா

சீராரு மன்றற் நிருநாளிற் செந்தீயை
 நேராகச் சூழ்ந்துவரு நேரத்தி - லாராநல்
 லன்புடனே என்கை விரலோ டணையவந்த
 பொன்புணையுஞ் செல்வப் புதுமலர்க்கை - யின்புடனே
 ஆக்கும் புதுக்கலத்தி லானநறுஞ் சோற்றையந்நாட்
 டூக்கிப் படைத்த சுடர்த்தொடிக்கை - நாக்குளிர
 உண்டமிச்சி லெச்சிலென வுன்னாது தெள்ளமுதாய்க்
 கொண்டுபிசைந் துண்ணக் குழைக்குங்கை - அண்டிவரும்
 ஆண்டெழுமூன் நின்றுவரை யன்புநிலை மாறாமல்
 வேண்டுவவெ லாம்புரியு மென்மலர்க்கை - மூண்டுவரும்
 பண்டைப் பழவினையாற் பாயோ டெனைக்கிடத்திக்
 கொண்டுவருத் துங்கொடுநோய் கூடுங்கால் - உண்டாகுஞ்
 சாத்திக்கு நெஞ்சைத் தடவுங்கை சாத்தியின்மேற்
 சுத்திக்கு வெண்மணலைத் தூவுங்கை - சுத்திசெய
 வெந்நீரைக் கொண்டு கழுவுங்கை விட்டுமிழ்ந்த
 அந்நீரை யப்பா லகற்றுங்கை - பின்னீர்
 மாற்றுங்கை மாற்றி வருங்களைப்புத் தீரவங்கே
 ஆற்றுஞ் சிவிறிகொண்டே யாற்றுங்கை யாற்றியபின்
 தூசு துடைக்குங்கை தூப மெடுக்குங்கை
 தேசுதிகழ் நீறுநுதற் றீட்டுங்கை - யாசையுடன்
 பக்கத் திருந்து பழந்துணியி னாலொற்றித்
 தொக்க வியர்வை துடைக்குங்கை - மிக்க
 குடலைச் சுருட்டிக் குமட்டிப் புரட்டி
 யுடலை வருத்தும்வலி யுற்றால் - உடலடையும்
 பொல்லாத துன்பத்தைப் போக்கவெகு புத்தியுடன்
 மெல்லமெல்ல வேதடவும் வித்தகக்கை - யல்லன்மிகச்
 சீழுஞ்செந் நீரு மலமுஞ் சிறுநீரும்
 நாளொன்றுக் குப்பலவாய் நண்ணுங்கா - லாளொன்று
 வாராமல் வாசல் வழியடைத்து மற்றென்னைச்

சோராமற் றூக்கியிருத் துங்கை - நேரா
 யொருவர் துணையின்றி யொழித்தமல நெஞ்சில்
 அருவருப்பி லாதகற்று மங்கை - அருகுளைந்து
 நாரி வலிக்குதென்றால் நாடியுரு விப்பிடித்து
 வேரித் தயிலமிடு மெல்லியகை - சேரிலையான்
 கூட்டுகின்ற வேம்பின் குழைக்குஞ்சத் தாலகல
 வோட்டுகின்ற காந்தண்மல ரொண்டொடிக்கை -
 ஊட்டுகின்ற
 காய்ந்த குளிகையெல்லாங் காலந் தொறுமுரைத்துத்
 தேய்ந்த விரலுடைய செம்பொற்கை - யாய்ந்தளவு
 மேன்மறந்து போகாது மிக்க கருத்துடனே
 பால்கறந்து காய்ச்சிப் பருக்குங்கை - சீலையமுக
 கானவைக ளெல்லா மலம்பியடித் துப்பிழிந்து
 வான வெயின்முகத்து வைக்குங்கை - யானபின்பு
 சுத்தப் படுத்தித் துடைத்துதறி நான்படுக்கு
 மெத்தைதட்டிக் கொட்டி விரிக்குங்கை - யுத்தருணம்
 வந்த வுறவினார்க்கு மற்றவர்க்குந் தாம்பூலந்
 தந்துதவத் தட்ட மெடுக்குங்கை - வந்தோர்
 மருவாத சொல்லி மனங்கலக்கும் வேளை
 குருநாத னுண்டென்று கூறி - யுருகிவருங்
 கண்ணீர் துடைக்குங்கை கந்தவனத் தான்மருந்தை
 யுண்ணீர்மை யோடுமெனக் கூட்டுங்கை -
 யொண்ணுதலை
 நீவுங்கை நீவி நிறைநீறும் பொட்டுமிட
 மேவுங்கை வண்ண விரைமலர்க்கை - தாவிலாப்
 பத்தியங்கள் வைக்குங்கை பாங்கா யருத்துங்கை
 எத்திசையும் பாண்மருந்துக் கேற்குங்கை - குத்தி
 யரிசி புடைக்குங்கை யாக்குங்கை மாவை
 யுரிசியுள கூழா யுதவி - வரிசையுடன்
 வன்னப் பலாவிலையில் வார்த்துப் பருக்குங்கை
 அன்னம் பசித்தோர்க் களிக்குங்கை - யின்னுமின்னும்
 எந்தன் பணியன்றி யெந்தைபணி யும்புரியச்
 சிந்தை யுவந்து செலுத்துங்கை - வந்துபுகு
 நோயா ளருக்கு நுவலுபணி யெப்போதும்

தேயாத வன்பினுடன் செய்யுங்கை - நேயமுடன்
 வந்த குருநாதன் மண்டபத்தைக் கூட்டுங்கை
 சந்தம் படமெழுகுந் தாமரைக்கை - கந்தமலர்
 கொய்யுங்கை தட்டத்திற் கொண்டுபோய்ப் பூசனைகள்
 செய்யுங்கை செய்யா ளுறையுங்கை - நெய்விளக்கை
 ஏற்றுங்கை யெந்த னிருங்கவலை யைத்தடவி
 மாற்றுங்கை மாறிலா மாமழைக்கை - சாற்றுமிலை
 வாங்கி யிடித்து வடித்தெண் பதுநாழி
 ஆங்குமருத் தெண்ணெய்க் கநுப்புங்கை - பாங்காக
 ஊறுகாய் போடுங்கை யோதுவட கம்புரிகை
 வேறுகாய் வர்க்கங்கள் வெட்டுங்கை - மாறியபின்
 எண்ணெய்தலைக் கேற்றுங்கை யேற்றிச்சிகைக் காய்
 கொண்டு
 வெந்நீர் முழுக்காட்டு மேதகுகை - பின்னீரம்
 போக்குங்கை குஞ்சிப் புரிபிரித்துக் கொண்டசிக்கு
 நீக்குங்கை யெல்லா நிறைசெங்கை - மேக்குயருஞ்
 சங்கக் குறியுடைய தாமரைக்கை - யெந்நாளும்
 பங்கப் படாதுயரும் பாக்கியக்கை - தங்கக்கை
 வாரமா யெம்மை வளர்க்கவருஞ் சின்னம்மை
 தாரமாய்த் தாயானாள் கை

29. நாவலர்பெருமான்

ஆறுமுகநாவலர், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே, கார் காத்த வேளாளர் குலத்திலே ஞானப்பிரகாசர் மரபிலே கி.பி. 1822-ஆம் ஆண்டிலே பிறந்து, கல்வி கேள்விகளிலே தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கி, யாழ்ப்பாணத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் வைதிக சைவத் திருநெறியைப் பண்டுபோல நிலை நாட்டி, விழுமிய உரைநடை யிலக்கியங்களாற் செந்தமிழ் மொழியை வளம்படுத்தி, நைட்டிகப் பிரமசாரியாயிருந்து சிவபத மெய்தியவர். நாவலர் பெருமானுடைய மெய்ப் புலமையிலும் சைவாசாரத்திலும் புலவருக்கு எல்லை கடந்த பற்றுண்டு. அதனால், அவர்மேலதாகப் பல்வேறு வணக்கச் செய்யுங்கள் எழுதிக் காலந்தோறும் வெளியிட்டார்கள். அவற்றுள் இப்பன்னிரண்டுமே இப்போது கிடைத்தவை.

திருவளர் தெய்வத் தமிழ்வள நாடு

செய்த தவப்பயனே !

செந்தமிழ் மக்கள் புந்தியி னிக்குந்

தெள்ளமு தேதேனே !

வரமருள் சைவத் திருநெறி யுய்ய

வந்தருள் தேசிகனே

வாடிய பழைய தமிழ்மொழி தழைய

மழைபொழி கலைமுகிலே

பரமத திமிரக் குரைகடல் சுவரப்

பருகிடு தவமுனியே

பரனருள் நீறுஞ் சிவமொழி வீறும்

பரவிட வருள்குருவே

அருவளர் மதுரத் தமிழரை நடைசெய்
 ஐயா அடிபோற்றி
 ஆறுமுகப் பெரு நாவலனாமத்
 தரசே யடிபோற்றி

(1)

தருமறை முறையுஞ் சிவமத நெறியுந்
 தாய்மொழி யும்வேறாய்த்
 தவவழி மாறிப் பவவழி மீறித்
 தலைதடு மாறுங்கால்
 இருவரு முணரா வொருவன தருளால்
 யாழ்ப்பா ணந்தழைய
 இகபர முதவுந் திருநலை யூரில்
 எழுதரு குரியனே !
 பரவரு பிரமச் சரியநன் னிலையிற்
 பயிறரு சீரியனே
 பலபல தமிழ்நூல் பிழையற வுலகம்
 பயனுற வருள்குரவா !
 அருவளர் மதுரத் தமிழரை நடைசெய்
 ஐயா அடிபோற்றி
 ஆறுமுகப் பெரு நாவல னாமத்
 தரசே அடிபோற்றி

(2)

வஞ்ச மனத்தர்க் கஞ்சக வுரனும்
 மாறா மனநிலையும்
 வைதிக சைவ நன்னெறி தழைய
 வைத்திடு பேரன்பும்
 செஞ்சொ லரங்கின் மஞ்சின் முழங்கிச்
 சேரா ருளங்கூர்ச்
 செப்பிடு மதுரச் சற்பிர சங்கத்
 திப்பிய நாவலமும்
 விஞ்ச மதிப்பும் நெஞ்சி னினைக்கின்
 வேறெவ ருக்குண்டோ
 மேவல ருட்குந் தூய்மை யொழுக்கம்
 மேவிய பாவலனே

அஞ்ச வளர்த்துச் செஞ்சொல் வளர்த்த
 ஐயா அடிபோற்றி
 ஆறு முகப்பெரு நாவல னாமத்
 தரசே யடிபோற்றி

மந்திர ஞானப் புண்டர நீறு
 மருவிய திருநுதலும்
 மாசறு கண்ணின் மணியணி வடமும்
 மலர்தரு மதிமுகமும்
 தந்திர மெய்நூல் வந்துறை கரமும்
 தற்பர னருள்நாமந்
 தருமறை யோதுந் திருமணி வாயுந்
 தவசிவ வழுகொழுஞ்
 சுந்தர வடிவுங் கண்டுள மகிமுந்
 தூய வரந்தருவாய்
 சொற்பயில் கழகம் பற்பல நிறுவுந்
 தொண்டர்க ளனுகூலா
 அந்தமில் பெருமைக் கந்தபுராணத்
 தன்பா வடிபோற்றி
 ஆறுமுகப் பெரு நாவல னாமத்
 தரசே யடிபோற்றி (4)

சொற்பெறு கடவுண் மெய்ப்பொரு ளென்பார்
 சுத்தப் பொய்யென்பார்
 துயருறு முயிரே பரசிவ மென்பார்
 தொன்மைகள் பிழையென்பார்
 நற்றமி ழிகழ்வா ராரிய மிகழ்வார்
 நல்லருண் மருளென்பார்
 நலமிகு தொண்ட ரவரிலு முண்டே
 நவையென வசைபுகல்வார்
 பற்பல விதமாய் மற்பொரு கின்றார்
 பாரிலுள் ளோர்களுலாம்
 பவமற விருமைப் பயனுற வொருநற்
 பாதை தெரித்தருளும்

அற்புத மதுரச் சொற்பயில் வுதவும்
 ஐயா அடிபோற்றி
 ஆறு முகப்பெரு நாவல னாமத்
 தரசே அடிபோற்றி (5)

வேறு

தெண்ணிலவு மலர்ந்தசடைச் சிவபெருமா
 னருள்சைவச் சேவல் கூவ
 எண்ணிலவு பரசமய விருள்விடிய
 நீற்றினொளி யெங்கு மேவப்
 பண்ணிலவு முத்தமிழ்ப்பங் கயமலர
 வைந்தெழுத்துப் பணில மார்ப்ப
 மண்ணிலவு நல்லைவரு நாவலனாஞ்
 செழுஞ்சுடரை வணக்கச் செய்வாம் (6)

சீர்செய்த வாகமநூற் சிவநெறிசெய்
 தவப்பயனுந் திருவார் நல்லை
 ஊர்செய்த தவப்பயனு மொண்டமிழ்செய்
 தவப்பயனு மோத வேலிப்
 பார்செய்த தவப்பயனு மொன்றாகி
 நல்லறிஞர் பரவி யேத்தும்
 பேர்செய்த நாவலனா யவதரித்த
 தெனும்பெருமை பேணி வாழ்வாம் (7)

அன்னநடை பிடியினடை யழகுநடை
 யல்லவென வகற்றி யந்நாட்
 பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுணடை
 பயின்றதமிழ்ப் பாவை யாட்கு
 வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
 யெனப்பயிற்றி வைத்த வாசான்
 மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
 லொழுக்கநடை வாழி வாழி (8)

சீர்தட்டும் புறச்சமயஞ் சேர்ந்தார்க
 ளழுக்காறு செற்ற முள்ளோர்
 ஆர்தட்டிப் பேசினு மொருசிறிது
 மஞ்சாது முகில்போ லார்த்து
 நேர்த்தட்டி விடையிறுத்துச் சபைநடுவே
 யரியேறு நிகர்ப்ப நின்று
 மார்த்தட்டிப் பிரசங்க மழைபொழியு
 நாவலன்றாள் வாழி வாழி (9)

மண்ணினாற் பெண்ணினாற் பொண்ணினால்
 வருகின்ற மாசு மூன்றுட்
 பெண்ணினால் வருமாசு பெருகவருள்
 புரிவேனிற் பெம்மான் றன்னை
 வெண்ணிலா மலர்ந்தகொன்றை வேணியான்
 முன்னாளில் வென்ற வாறு
 கண்ணினா லன்றியுள்ளக் கருத்தினால்
 வென்றவன்றாட் கமலம் வாழி (10)

பார்மதித்த செந்தமிழ்நூ லேடுகளை
 யாராய்ந்து பதிப்பித் தோர்கள்
 ஆர்பதிப்பித் தாலுமங்கே பிழைநுழைத
 லுண்டாகு மவைக ளின்றிச்
 சீர்பதித்த நற்பதிப்பு நாவலர்தம்
 பதிப்பென்று செப்பு மேன்மைப்
 பேர்பதித்த பெருங்கல்விச் செல்வனிரு
 சேவடிகள் பெரிதும் வாழி (11)

தன்னவரும் பிறருமென்று சாராமே
 நடுவுநிலை சார்ந்து நின்றே
 அன்னவர்கள் வழுவியவை யஞ்சாது
 வெளிப்படுத்தி யறிவை யூட்டு
 முன்னவனே தமிழ்மக்கள் முதுநிதியே
 கற்பகமே முடியாக் கல்வி
 மன்னவனே யெனவாழ்த்த வந்துதித்த
 நாவலன்றாள் வாழி வாழி (12)

நூன்முற்றும்
 திருச்சிற்றம்பலம்

விவரணி நிரையாற்று கடுமையி
 ளாவினது நடுவல் ஐயாநிலை
 ஓர்நிலைவாய் ஓர்நிலை வடிவமுத
 ஓர்நிலை வடிவியல் ஓர்நிலை
 மயிற்சுவலை ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத

[10]

வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத

வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத

இலங்கை வளம்

வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத

[11]

வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத
 வடிவியல் ஓர்நிலை வடிவமுத

பதிப்புரை

செந்தமிழ்த்தொண்டு செய்தலையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளாக அமுதனைய பாடல்களை அள்ளிச் சொரிந்து வரும் செந்தமிழ்ப் பாவலராகிய நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவரவர்களை எல்லாரும் அறிவர். தென்னிந்தியப் புலவர்கள், அப்பாடல்களின் சிறப்புக்களைப் பலமுகத்தாற் பாராட்டி வருகின்றனர். 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' - 'கலாநிலையம்' முதலிய செந்தமிழ் ஏடுகளில் முன்னர் வெளிவந்த புலவர் பாடல்களையெல்லாம் நூல் வடிவில் வெளிப்படுத்தியும் வருகின்றனர்.

இலங்கையிலுள்ள புலவர்தம் மாணாக்கரும் நண்பரும் அருங்கலை விநோதரும், "புலவருடைய நூல்கள் எல்லாம் விரைவில் அச்சிடப்படுதல் வேண்டும்". என்று பல்லாண்டாக விரும்புவாராயினர். அவர்தம் விருப்பத்தை யொல்லும்வகை நிறைவேற்றக் கருதி, 'இலங்கை வளமுந் தால விலாசமும்' என்னும் இரு நூலையும் முதலில் வெளியிடுகின்றோம்.

எல்லாமாகப் பதினையாயிரம் பாடல்களை யெழுதிய ஒரு செந்தமிழ்ப் புலவனைச் சிறப்பித்தற்குத் தமிழரசு இல்லாமை வருந்தத் தக்கது. மூவேந்தர் தனியரசு புரிந்தனான்று பிறக்கும் பேறு எங்கள் புலவருக்கிருப்பின், எத்தனையோ காவியங்கள் வெளிவந்திருக்கு மன்றே! சொல்வளமும் பொருள்வளமுமின்றி,

இது இலங்கை வளமுந் தாலவிலாசமும் என்ற புத்தகத்தில் இருப்பது எடுக்கப்பட்டது.

வறிய சொற்கோப்புக்களாற் கட்டியெழுப்பும் வெறும் பாட்டுக் களுக்கே இந்நாளில் மதிப்புண்டு.

‘புரட்சிக்கவி’ என்னும் ஓரரக்கன் புதுமையாகப் புகுந்து, தமிழிலக்கண வரம்பினையும் செந்தமிழ் மரபு நெறியையும் மெய்ப்புலமையையும் அழித்து வருதலை யாம் எல்லேமும் உணர்கின்றோம். தமிழ்ப் புலமைக் குறைவே இதற்குக் காரணமென்பது புனைவன்று. புது நாகரிக வாழ்வும் ஆங்கிலக் கல்வியும் தமிழ்ப் புலமையை அழித்து விட்டன. அது நிற்க. புலவருடைய எல்லா நூல்களையும் தனித்தும் சேர்த்தும் வெளியிடு தற்கு மூவாயிரம் ரூபா வேண்டும் என்ப.

தமிழன்பர்களும் புலவருடைய மாணாக்கரும் இத்தொண்டிற் புகுந்து உதவி செய்வார்களென்று பெரிதும் நம்புகின்றோம். சென்ற முப்பது ஆண்டாகப் புலவருடைய அருமைத் தம்பியும் மாணாக்கருமாகிய, சைவத்திருவாளர் **க. வேலுப்பிள்ளையவர்கள்**, புலவருடைய பாடல்கள் அனைத்தையும் பொன்போற் பேணி நூல்களாக வெளியிட்டும், “கலாநிலையம்” – “செந்தமிழ்ச் செல்வி” முதலிய தமிழேடுகளில் வெளியிட்டும் வந்தார்கள். கம்பருக்குச் சடையப்ப வள்ளல் வாய்த்தமை போலவே, புலவருக்கு அவர் துணைவர் வாய்த்தார். காலந்தோறும் புலவருக்கு வேண்டிய இடம் பொருள் ஏவல் முதலிய எல்லா வசதிகளையும் மனமுவந்து செய்து அவற்றுக்குக் கைம்மாறாக அமுதனைய பாடல்களையே பெற்றுக் கொள்ளுவார்.

இத்தனையாயிரம் இனிய பாடல்களும் எழுதற்குக் காரணம், புலவர் தந்த துணைவரின் இடையறா ஓக்கப்பாடேயா மென்பது மிகையாகாது. அவருக்குத் தமிழார்வ முடையார் நன்றி யுரியதாக! **அவர் திருப்பெயர் பல்லாண்டு நிலவுக!!**

புலவர் அவர்களிலே நன்மதிப்புக் கொண்டோருள் முதன்மை யானவர், திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கல்லூரி விரிவுரையாளரும்

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய திருவாளர் சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள் ஆவர். பண்டிதர் அவர்கள் இன்றைய இலக்கிய வுலகத்திலே திகழும் ஒரு குன்றாத் திருமணி விளக்கம். அவர்கள், தமது நுண்மானுழைபுலத்தால், இலக்கியச் சுரங்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் பொருணலச் செழுமணிகளையெல்லாம் ஆய்ந்தெடுத்துக் காட்டி எல்லாரையும் இன்புறுத்தி வருகின்றார்கள். அவர்கள் இலங்கை வளத்திற்கு ஓர் அணிந்துரை யெழுதி யுதவினார்கள். அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியும் அன்பும் என்றும் உரியன.

இந்நூல்களைச் செம்மையாகவும் அழகாகவும் அச்சிற் பதித்துதவிய திருச்சண்முகநாதன் புத்தகசாலை அதிபர், திருவாளர் ச. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், நூல் வெளிவருதலில் ஊக்கங் காட்டி வந்த அருமை நண்பர் சு. இராசநாயகம் அவர்களுக்கும், தினகரன் ஆசிரியர், பண்டிதர் வே. க. ப. நாதன் அவர்களுக்கும் எங்கள் மன முவந்த நன்றி யுரியதாகுக.

இன்னும், புலவருடைய நூல்கள் எல்லாம் உடனே வெளிவரு வதற்கும், தமிழ்நாடு முழுமையும் அவர் அருமை பெருமைகளை யறிதற்கும், மறைமுகத்திற்குத் துணைபுரிந்து ஒருள்ளக் கிளர்ச்சியைத் தமிழ்நாட்டில் எழுப்பிய மும்மூர்த்திகளுக்கும் எங்கள் வணக்க முரியதாமன்!

நவாலியூர்

செ. இளையதம்பி
சோ. இளமுருகனார்

யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலிச்
சைவாசிரிய கலாசாலைத்

தமிழ்ப்பண்டிதரும் விரிவுரையாளரும் ஆகிய
பண்டிதர், சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் நல்கிய

அணிந்துரை

மாகாரின் மின்கொடி மடக்கினர் அடக்கி
மீகாரம் எங்கணும் நறுந்துகள் விளக்கி
ஆகாய கங்கையினை அங்கையினின் றள்ளிப்
பாகாய செஞ்சொலவர் வீசபடு காரம்.

கம்பராமாயணம். சுந்தர காண்டம். ஊர்தேடு படலம். மூன்றாம் செய்யுள்.

காரம் – கிருகம்; மீகாரம், மீக்கிருகம் – மேல்வீடு ; பாகு அய செஞ்சொலவர் – சரக்கரை விளைகின்ற இனிய வசனங்களை வசனிக்கின்ற மகளிர்கள் ; மாகாரின் மின்கொடி மடக்கினர் அடக்கி – கரிய மேகங்களிற் படர்ந்த மின்கொடிகளை வலித்து மடக்கிக் கட்டி ; (அவைகளினாலே) மீகாரம் எங்கணும் நறுந்துகள் விளக்கி – உப்பரிகைகளிற் பரவி இருக்கின்ற மகரந்தம் முதலிய வாசனைத் துகள்களைப் போக்கி விளக்கஞ் செய்து பெருக்கி ; ஆகாய கங்கையினை அங்கையினின்று அள்ளி பக்கத்தே ஓடுகின்ற அருவிகளை அகங்கைகளில் முகந்து; வீசபடுகாரம் ; நீர் தெளிக்கின்ற மாளிகைகள்; இலங்கை மாநகரில் மலிந்துள்ளன; என்று கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் ஆஞ்சநேயரின் கண்கொண்டு வருணிக்கின்றார்.

இது இலங்கை வளமும் தாலவீலாசமும் என்ற புத்தகத்தில் இருப்பது எடுக்கப்பட்டது.

அப்புத்தளை வீதிகளில் உலாவி, நாவலப்பிட்டி வழியாகக், குயின்ஸ்பெரித் தோட்டத்துக்குப் போய்ப், பிறகு கண்டிக்கு வந்து, சில தினந்தங்கி, மலைவளங் கண்டு களிக்கின்றவர்கள்- ஐயாயிரம் அடிகளுக்கு மேலே, மலை உச்சிகளில் உள்ள மாளிகைகளிலே, பட்டப் பகலிலே, முகில்கள் கடை திறப்புப் பாடக், கண்ணாடிக் கதவுகளை அடைத்து, மின்சார தீபங்களை ஏற்றிச், 'சாளரந்தோறும் தோன்றும் சந்திர உதயங்கள்' முகிற் படலங்களின் ஊடே ஊடே தோன்றி மறைவதைக்-கண்கொட்டாது கண்டவர்கள்-கண் நிறையக் கண்டவர்கள் - நமது மலைநாட்டு மாளிகைகளைக் கம்பர் வருணித்தது போதாதென்று குறை சொல்லுவதற்கு முன்வரலாம்.

சீதை இலங்கையிலே பிறந்தவள், இங்கே சிறைவந்தவள், ஆஞ்சநேயர் அவளைத் தேடி வந்தவர், ஸ்ரீ ராமன் அணைபோட்டு வந்தவன். இவர்கள் இலங்கைக்கு வரும்போது, இவர்கள் சார்பிற், கம்பரும் இலங்கையை இடையிடையே நோக்கியதுண்டு. கம்பருக்கு இலங்கைக்கு வருதற்கும், வந்து மலைநாட்டு மாளிகைகளைத் தரிசிப்பதற்கும் நல்ல சந்தர்ப்பம் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இந்த நிலையிற் கம்பரைக் குறைசொல்லாமல், இவ்வளவு சொன்னதற்கு நிறைசொல்ல வேண்டும்.

நமது நாட்டுக் கவிஞர்பிரான் சின்னத்தம்பிப்புலவர் மலை நாட்டு வளங்களை -மேகமண்டலத்தை அளாவுகின்ற மாடமாளிகை களை - நேரிற்கண்டு களித்தவர். நாம் அவரிடம் போனால்,

மஞ்சளாவிய மாடங்கள் தோறும்

மயில்கள் போல்மட வாரகணஞ் சூழும்

அஞ்ச ரோருகப் பள்ளியின் மீமிசை

அன்ன வன்னக் குழாம்விளை யாடும்

துஞ்ச மேதி சுறாக்களைச் சிறச்

சுறாக்க ளோடிப் பலாக்கனி கீறி

இஞ்சி வேலியின் மஞ்சளிற் போய்விழும்

ஈழ மண்டல நாடெங்கள் நாடே

என்று, தமது பறாளாய் விநாயகர் பள்ளியில் எடுத்துப் படித்து நமக்குத் திரும்பி விடப்பார்.

நாங்கள் மலைகளில் மெல்ல மெல்ல ஏறிச், சின்னத் தம்பிப் புலவருடைய மஞ்சளாவிய மாடங்களிலே, மாகாரின் மின்கொடிகளை மடக்கி அடக்கிய மிக்கிருகங்களிலே பாகாய செஞ் சொலவர்களாகிய மயில்கள்போல் மடவார்களுக்கு மத்தியிலே வீற்றிருந்து கொண்டு, நாற்புறமும் நோக்கி இலங்கை வளம் கண்டு, எட்டியமட்டில் ஒரு சிறிது நுகருவோம், அநுபவிப்போம்.

அதோ மகாவலிகங்கை பிரவாகிக்கின்றது. பேராதனைத் தோட்டத்தை நோக்குங்கள். அதன் அருகிலே மகாவலி கங்கைக் கரையிலே, தன்னந்தனியே ஒருவர் நிற்கின்றார். இல்லை, அந்தப் பிரவாகத்தோடு பிரவாகமாய் ஒன்று கலக்கின்றார். அவர் யாரோ!

தங்கமயமான தோற்றம்; களங்கமில்லாத மனம்; அகத்தின் அழகு முகத்திற்குப் பிரகாசிக்கின்றது; தங்கத் தகட்டில் வெள்ளிக் கம்பிகளைப் பதித்தாற் போல, அவருடைய தாடி மெல்லிய காற்றுக்கு அசைந்து சோபிக்கின்றது. செந்தாமரை மலர் வெள்ளை அன்னத்தைத் தேடி அடைவது போல, அவருடைய சிவந்த கை - தளிர் போன்ற விரல்கள் - இடையிடையே தாடியைத் தேடி உள்ளந்து கொடுக்கின்றன. அவர் காவி தரிக்கவில்லை. தூய வெண்குகில் போர்த்தி இருக்கின்றார். கையில் தண்டு கமண்டலம் இல்லை; காகிதம் எழுதுகோல் அழகு செய்கின்றன. அவர் ஆரோ!

சற்றே அணுகுவோம். ஓகோ! அறிமுகமானவர்கள்; நமது நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவரவர்கள்.

புலவர் அவர்கள் காட்டுவதைக் காண்போம். சொல்லுவதைக் கேட்போம்; கங்கை பிரவாகிக்கின்றது; கவியும் பிரவாகிக்கின்றது.

சீரான எந்நாடு மெப்பதிவு மூரும்

சேர்வான தாவரமும் மாமரமுங் காவும்

பேரான கனிமரமும் பெருமரமுந் தாவில்

பெட்பாரும் பெண்ணைகளும் வாழையொடுமேவி

நேராக ஓரிடத்து நிலையாகக் காண

நிலமடந்தை வைத்ததென நின்றுபய னுவவும்

பேராத னைப்புதிய நந்தவன மகவைப்

பேணியமு தூட்டிமகா வலிகங்கை பெருகும்.

புலவரவர்கள் மாணிக்க கங்கையை நோக்கிச் செல்லு கின்றார்கள்.

அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதனில் மூழ்கி
அன்பொடு சிவாயன அருணீறு பூசி
முதிருமன் பால்நெஞ்ச முருகவிழி யரவி
முத்துதிர மெய்ப்புளக மூரவுரை குறாப்
புதியசெந் தமிழ்மாலை புகழ்மாலை சூடிப்
பொருவில்சந் தாசுகந் தாவென்று பாடிக்
கதிரைமலை காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
காப்பூர வொளிகாணாக் கண்ணென்ன கண்ணே.

இப்பொழுது வாய்க்குள்ளே 'பெரியவனை மாயவனை' என்ற சிலப்பதிகாரப் பாட்டு வரலாம். அது மாமன் பாட்டு, இது மருகன் பாட்டு. அதற்கு இது; இதற்கு அது. இதரவிதரம்.

உண்ட செந்தமிழ்ச் சைவ நூலமு
தோங்க நல்லைவந் தருளு நாவலன்
கண்ட னப்பிர சங்க மாமெனக்
கதிரை மாமலை அருவி காலுமே

இனி, அப்புத்தளைப் பாதையாலே போய்க் கண்டி நகரைத் தரிசிப்போம்.

மலைவளத்தைக் காண்பதற்கு மனங்கொண்ட விலங்கை
மாதேவிக் காகமல ரயனிதனை வகுத்தான்
நிலைவளரு மிந்நகரை யெடுத்துரைக்க வென்றால்
நெடுமுடியா யிரமுடைய படவரவு வேண்டும்.

அதோ கொழும்பு மா நகர் தோன்றுகின்றது.

கலைப்பட்டினம் கரைப்பட்டினம்
கலப்பட்டினம் பெருமை
தலைப்பட்டினம் வரைப்பட்டினத்
தலைப்பட்டினம் கொழும்பு.

இனி,

யாழ்ப்பாணம் புறப்படுவோம், பஸ்வண்டியிற் புறப்படு
வோம்; காடுகளிற் பல காட்சிகளைக் கண்டுகளிக்கலாம்.

சரிந்த வேங்கை முரிந்த கோங்கு
தகர்ந்த சாந்து விழுந்த வேய்
இரிந்த மிருகம் எழுந்த பறவை
இழிந்த அருவி கழிந்தவே.

மங்கலந் திகழ் மாப்பிள்ளை மார்வர
மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல்போற்
பொங்கும் வெள்ளப் புதுமண நீர்வரப்
புருளு மீனிரை போயெதிர் கொள்ளுமே.

இவைகள் கலிங்கத்துப் பரணிகள் அல்ல. கலிங்கக் கூழட்ட
சயங்கொண்டான் வேறு; “கூடிப் பனங் கட்டிக் கூழ்குடி”த்த
சயங்கொண்டான் வேறு. இருவர் சயங்கொண்டார்.

அநுராசபுரக் காடு தவருகிறது. பெண்கள் கவனம்!

வண்ணானின் மொழிகேட்டு
வனம் விடுத்த சீதைதனை
இந்நாளந் தேடுதல்போல்
இருங்குரங்கு நெருங்கிடுமே.

மான்சுளத்திலே ஒரு சிறு புதினம்! இல்லை! இல்லை!

காமர்நெடுங் காட்டினிலே
காணுமொரு மாபுதினம்
மாமரைகள் ஒலிகேட்டுத்
தாமரைகள் ஆயினவே.
நிறுத்துங்கள் பஸ்வண்டியை.
முன்னவன் செங்கைத் தனுவிற்
பாரதத்தைப் பொறித்த
முறிகண்டி வாரணத்தின் முளரியடி பணிவாம்.

அஸ்தமனத்துக்குமுன் யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்து விடுவோம். அப்பாலே உங்களைச் சந்திக்க முடியாது. இடையிலே சொல்லி வைக்கிறேன். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்கள் உங்கள் கிராமங்களில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்,

இலங்கைவளம் கேளாத
செவியென்ன செவியே
இரும்பாலே செம்பாலே
செய்திட்ட செவியே.

என்று தாளம் பிசகாமற் பாடவேண்டும்; மறந்து போகக் கூடாது. பனை தெரிகிறது!

கோணிலைகள் மாறிமழை வாரிவறந் தாலும்
கொடியமிடி வந்துமிக வேவருத்தி னாலும்
தாணிழ லளித்துயர் கலாநிலைய மேபோல்
தந்துபல வேறுபொருள் தாங்குபனை யோங்கும்.
என்சா ணுடம்புக்குச் சென்னி சிறந்திடும்
என்றே யுரைப்ப ரதுபோலப்
பொன்சே ரிலங்கைச் சிரமென வேவரும்
புண்ணிய மோங்கிடும் யாழ்ப்பாணம்.

வாருங்கள் நல்லைக் கந்தசுவாமி கோயிலுக்குப் போவோம்.

முன்னம் புவனேக வாகு மணிநல்லை
முன்னி வகுத்திடும் வேற்கோட்டம்
மன்னு முயிர்கட் கிருவகை நோய்கட்கும்
மருந்து கொடுக்கும் அருட்கோட்டம்

எங்கள் பிரயாணத்தில் ஒரு பெருந்தவறு செய்துவிட்டோம். இலங்கைமா தேவிக்கு இரு விழிகள் திருக்கேதீச்சரம், திருக்கோண மலை. அந்த இரு திவ்விய சேத்திரங்களையும் தரிசித்தன்றி வீடு சேர்வதில்லையென்று சங்கற்பஞ் செய்யுங்கள்.

மூன்று வயசிலே மந்திரவாசகம்
முன்னம் மொழிந்தவன் சொன்னபதி
தோன்றுமுக் கோண மலையுட னேகேது
குழ்ந்து வலஞ்செய்கே தீச்சரமே.

திருக்கோணமலையை வலஞ்செய்ய முடியாது. கடல் திரை மோதுகின்ற ஆழத்தில் உள்ள கற்பாறைமீது தேங்காயை வீசுங்கள்.

பிரயாணத்தினால் உங்கள் சரீரம் அலுத்துப்போய்விட்டது. இலங்காதேவி - எங்கள் இயற்கை அன்னை - ஏழுகிணறுகளில் வெந்நீர் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். ஏழு கிணறுகளிலும் முழுகுங்கள்; முழுகிக்களியுங்கள்; அலுப்புத் தீருங்கள்.

காதலனைப் பிரிந்தவளின் மனம்போல ஒன்று
கவிபாடிப் பரிசுபெறான் மனம்போல ஒன்று
தீதுபழி கேட்டவன்தன் மனம்போல ஒன்று
செய்தபிழைக் கழுங்குமவன் மனம்போல ஒன்று
நீதிபெறா வேழைதுயர் மனம்போல ஒன்று
நிறைபழித்த கற்புடையாள் மனம்போல ஒன்று
காதுமழுக் காறுடையான் மனம்போல ஒன்று
கனலேறு மெழுநீர்கள் உண்டுகன்னி யாயில்.

வெந்நீர் ஸ்நானம் ஆயிற்று. சப்த தாதுக்களும் சுகம் பேசுகின்றன. உடல் பூரிக்கின்றது.

இனி,

நமது உள்ளமும் உணர்ச்சியும் தெவிட்டாது தித்திக்க,

ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமும்
ஆக்கி அளித்த புலவாப்பிரான்
தேடக் கிடையாத தென்னிலங்கை வளன்
தேன்சொரி யுந்தமிழ் மாந்துதுமே.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இலங்கை வளம்

காப்பு

பூவுலகிற் பொன்னுலகம் போன்றதெனப் புலவர்
புகழ்ந்துரைக்குந் தென்னிலங்கை வளம்பலவும் புகல
மூவுலகுங் கைகுவிக்கு மானிமரு தடியில்
முளைத்தெழுந்த வோங்கார முதல்வனடி பணிவாம். 1

மன்னுமணித் தீவமென மேகலையி லுரைத்த
வற்றாத வீழ்வள மண்டலச்சீர் வழுத்த
முன்னவன்செங் கைத்தனுவிற் பாரதத்தைப் பொறித்த
முறிகண்டி வாரணத்தின் முளரியடி பணிவாம். 2

வட்டநெடுங் கடனடுவே மாங்கனியி னுருவாய்
மன்னுமுயர் தென்னிலங்கை மாண்புதமிழ் பாட
அட்டகிரித் திருத்தளியி லெமக்கருளத் தோன்றும்
ஆறுமுக வேலனிரு சீறடிகள் பணிவாம். 3

வையமெனு மாமடந்தை வாள்விழியென் றோத
மன்னிவளர் பொன்னிலங்கை மாண்புதமிழ் பாடப்
பொய்யா்புரை நாவெறுக்குஞ் செய்யதமிழ்ச் செல்வி
பூங்கமலச் சேவடிகள் போற்றிசெய்கு வோமே. 4

வாசலிலே கண்டவுடன் வருகவென வழைத்தே
மதுரமொழி யளவளவி வந்திருந்து கலந்து
பேசரிய ஞானவழி பேசியெமை யாண்ட
பெரியவனை யுரியமுறை பேணியுரைப் போமே. 5

அவையடக்கம்

செந்திருநாய கன்வளரும் பாற்கடலை யுறிஞ்சச்
 சிற்றெறும்பே யுற்றெழுந்த செய்தியெனச் சிறியேன்
 வந்துமணி சிந்துகடல் இலங்கைவளம் புகல
 வலித்தபிழை பொறுத்தருள்வீர் வண்டமிழ்ப்பா வலரே. 6

நூல்

இலங்கையின் தோற்றம்

மாமேவு மிந்துமா வாரிதியென் றோதும்
 வலம்புரிசு லுளைந்தீன்ற வண்டரள மாகும்
 பூமேவு மடமாது தோழியரோ டாடும்
 பூங்காவு மாகுமெங்கள் பொன்னிலங்கை நாடு. 7

கடகரியின் முத்திலங்குங் கடன்முத்து மிலங்குங்
 கழைவெடித்த முத்திலங்கும் கதிர்மணிக ளிலங்கும்
 இடுமரவின் மணியிலங்கு மெழிற்பசும்பொ னிலங்கும்
 ஏரிலங்குஞ் சீரிலங்கு மெழிலிலங்கை நாடு. 8

செந்நாவ லர்புகழுந் தென்குமரி கண்டம்
 சிந்துபெரு கிக்குமரி யாற்றினொட ழித்த
 அந்நாளி லந்நாட்டில் மிஞ்சிநிறை திந்த
 அலங்கார விலங்கையென வறைவர்பழம் புலவர். 9

இலங்கையின் வடிவம்

செந்தார்ப் பசங்கிளியின் நாசியென வளைந்த
 தேமாவின கனிபோலத் திருவுருவ மிலங்கும்
 பைந்தாதும் கருந்தாதும் பசந்தாதும் நிறைந்து
 பரந்தாதி நாளிலயன் படைத்தவெங்கள் நாடு. 10

இலங்கைப் பெயர்கள் வேறு

செம்மை சேர்திருத் தாமிர வர்ணியே
சீதை தங்குத போவனச் சூழலே
மும்மை யுந்தரு மாணிக்க தீவமே
முடிவி லாதுறை சிங்கள தேசமே. 11

வெம்மை விற்கொடிச் சேரந்து வீபமே
வேதங் கூறி விடுமிடை நாடியே
இம்மை யேவரு மிந்திர லோகமே
ஈழ மேயெம் மிலங்கையி னாமமே. 12

இலங்கையின் எல்லை

பார்வ டக்கினிற் பாக்கெனு நீரிணை
பகர்கிழக்கில் வங்காள விரிகுடா
நேர்குடக்கினுந் தெற்கினு மோதைநீர்
நீல வாரிதி யிந்துச முத்திரம். 13

இயற்கையமைவு

நீர்மி குத்தந டுப்புறம் வானளாய்
நிமிர்ந்து நீடு மணிமுடி போலுறச்
சேர்பு டைப்புறந் தாழ்தலிற் புட்பகத்
தேரெ னத்தனி செப்பிட நிற்குமே. 14

இலங்கையின் முன்னரசு

வேறு

சீரள காபுரி மாநகர் காவல்செய்
செல்வக் குபேரனி னன்னாடு
போர்புரி ராவணன் வீரியத் தாற்கொண்டு
போற்றிய மாற்றரும் பொன்னாடு. 15

தந்தைசொற் காத்திட வந்த ரகுராமன்
தையலை மீட்டிடத் தம்பியுடன்
வந்தணை கோலியே வெந்திற லிராவண
மன்னனை வென்றிடுந் தென்னாடு. 16

பின்னாள் விபீடண னாண்டு பிரிந்தபின்
 பேசு மியக்கரு நாகருமாய்ப்
 பன்னா ளரசுபு ரிந்திட நின்றது
 பாப்புக ழீழ்ப் பழநாடு. 17

இலங்கையின் சின்னரசு

வங்கத்துச் சிங்கன் மரபினில் வந்திடு
 வாள்விச யன்தன தோழருடன்
 அங்குப் புகுந்துகு வேனியைக் கூடியே
 ஆட்சி புரிந்தது மிந்நாடு. 18

பொங்குபு கழ்தங்கு வாள்விச யன்வழி
 போந்திடு சிங்கள வேந்தர்களும்
 தங்குசெ முந்தமிழ் மண்டல மன்னரும்
 தாமுறை யாண்ட தனிநாடு. 19

சீருறு சிங்களர் வீரத் தமிழரைச்
 சீறியெ திர்த்த பறங்கியரும்
 போருறு மொல்லாந்த மன்னரும் போய்விடப்
 புண்ணிய வாங்கில ராள்நாடு. 20

இலங்கையைப் பாடிய பழைய புலவர்கள்

வேறு

மன்னுபுக ழீழ்த்துப் பூதன் றேவன்
 மாநகரப் பாலைதரு கண்ண னாரும்
 பன்னுவஞ்சி யிளங்கோவுஞ் சாத்த னாரும்
 பரஞான முண்டருளும் பாவ லோரும்
 அன்னவயற் கச்சியப்ப முனியும் கம்பன்
 ஆகுமருட் கவியரசும் அறுமு கன்மேற்
 சொன்னபுக முருணகிரிப் பெருமான் தானும்
 துதித்தபெரும் புகழ்கதித்த தொன்மை நாடு. 21

இலங்கை நீர்வளம்

வேறு

எஃகிய பஞ்சினைப் போலத் - தமிழ்
எல்லாள் மன்ன னிருதயம் போல
வெஃகிய வெண்முகிற் கூட்டம் - இந்து
வெண்டிரை மேயவெ முந்திடு மன்றே. 22

ஈயாத வற்சரின் வெளவி - நல்ல
இரவலர்க் கீகின்ற புரவலர் போல
ஓயா வுவர்க்கட லள்ளி - மிக
வுண்டு திரண்டு புரண்டெழு மேகம். 23

கல்லா தவர்மனம் போல - அன்றிக்
கடுகனைக் குகைவரு கனையிருள் போல
அல்லா தமுக்காறு கொண்டோர் - மனம்
ஆமென வேயிருண் டங்குசூல் கொண்டே. 24

செங்கதி ரோன்தனை யெள்ளி - நின்று
சிரிப்பது போல விடையிடை மின்னி
அங்கவ னோடறை கூவி - எதிர்த்
தார்ப்பது போல விடித்துமு ழங்கும். 25

கைம்மலை கன்மலை போலப் - பெருங்
காண்டா மிருக நிரைகளைப் போல
மைம்ம லிராவண னேவும் - மூல
மாபல மென்னவும் வந்து குவிந்து, 26
வேறு

பாத பங்கய மலையின் மீதினும்
பகரு பேதுரு மலையின் மீதினும்
ஓது கதிரைமா மலையின் மீதினும்
உயர்த்த வன்னியா ரணிய மீதினும் 27

பார்த்தி டாதகட் டோகை யாலிடப்
 பாம்பொ டுங்கிடக் காந்தள் வாய்விட
 வேர்த்த வெம்மைபோய் வளிகு ளிர்ந்திட
 வேறு வேறுபோய்க் கால்க ளுன்றியே. 28

கொடைம டம்படுங் குமண மன்னவன்
 கூறு சித்திரப் புலவ னுக்கருள்
 மடைத் திறந்திடுங் கொடைவி தங்கள்போல்
 வயிறு ளைந்துமா மழைசொ ரிந்தவே. 29

அருவீ வீழ்ச்சி

அரசு நீழலிற் புத்த மாமுனி
 ஆறு வற்சரம் பெற்ற யோகினைப்
 பரவு பாரினுக் கருளு மாறுபோற்
 பாத பங்கயத் தருவி பாயுமே. 30

ஏசு வென்றிடும் ஞான பண்டிதன்
 ஏறி மாமலைக் கூறு நீதிபோற்
 பேசு மாமுகில் சொரிய வாங்கியே
 பேசு ருமலை யருவி பாயுமே. 31

உண்ட செந்தமிழ்ச் சைவ நூலமு
 தோங்க நல்லைவந் தருளு நாவலன்
 கண்ட னப்பிர சங்க மாமெனக்
 கதிரை மாமலை யருவி காலுமே. 32

குக்கி புக்கவை யருவ ரூப்பினாற்
 கொட்டி விட்டிடுங் கொள்கை போலவே
 மைக்கண் மாமழை வழங்கு வாரிநீர்
 மலைக்க ணின்றிழு மென்னப் பாயுமே. 33

வேறு

ஒடுமா தங்கமே உருளுமா தங்கமே
வீடுமா நாகமே வீழுமா நாகமே 34

அழியுமா மாவினம் அறையுமா மாவினம்
கழியுமா வாரமே கனகமா வாரமே 35

பாயுமே வேங்கைகள் பறியுமே வேங்கைகள்
சாயுமே பலவுமே தள்ளுமே பலவுமே. 36

வேறு

சரிந்த வேங்கை முரிந்த கோங்கு
தகர்ந்த சாந்து விழுந்தவே
யிரிந்த மிருக மெழுந்த பறவை
இழிந்த அருவி கழிந்தவே. 37

உருண்ட சிலைகள் ஒழிந்த வவல்கள்
உயர்ந்த மேடு பதிந்தவே
வெருண்ட கரடி விளிந்த வரவு
மிகுந்த வருவி பாயவே. 38

வேறு

பூங்கு நிஞ்சிமு கட்டினி லேறிப்
பொழிந்த தெள்ளமு தாகிய வெள்ளம்
பாங்கி லாதப ரத்தையை நாடிப்
படரு வோரிற் படர்ந்தது பள்ளம். 39

முன்னை பூத்திடும் முல்லையிற் போன
முளரி பூத்திடும் மருதத்திற் போன
புன்னை பூத்திடும் நெய்தலிற் போன
போகும் போகுந் துறைதொறும் போன. 40

செப்பு மத்தளம் கொட்டுங் கரம்போற்
 சிறையசைத்துச் சிரலினம் மேவும்
 கொக்கு நாரையும் மீனிளங் கொத்திக்
 கொண்டெ முந்துவி முங்கிவிக் கும்மே. 41

மங்க லந்திகழ் மாப்பிள்ளை மார்வர
 மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல்போற்
 பொங்கு வெள்ளப் புதுமண நீர்வரப்
 புரளு மீனிரை போயெதிர் கொள்ளுமே. 42

வேறு

ஒருபாலுங் கோடாம லறப்பால்வந்
 துயிர்முக்கு மொருவன் போல
 இருபாலும் நுரைபுரட்டி யெப்பாலும்
 மாவலிநீ ரிழிவு மன்றே. 43

அத்தியிலத் தியுஞ்சாந்து மாரமுந்தா
 ரமுமள்ளி யகன்று துள்ளித்
 தத்தியிரு கரைபுரண்டு தாய்நாடி
 மாவலிநீர் சரிந்த தன்றே. 44

வேறு

சீரான வெந்நாடு மெப்பதியு மூருஞ்
 சேர்வான தாவரமு மாமரமுங் காவும்
 பேரான பழமரமும் பெருமரமும் பூவும்
 பெரிதான பனைமரமும் வாழையொடு தாழை
 நேராக வோரிடத்தில் நிலையாகக் காண
 நிலமடந்தை வைத்ததென நின்றுபய னுதவும்
 பேராத னைப்புதிய நந்தவன மகவைப்
 பேணியமு தூட்டிமகா வலிகங்கை பெருகும். 45

வேறு

கண்டாலுங் கேட்டாலுங் கழுவி னாலுங்
கைதொட்டுத் தெளித்தாலுங் காதலாக
உண்டாலு முரைத்தாலும் வினைகள் யாவும்
ஒருக்காலும் நெருக்காம லோட்டித் தேவர்

கொண்டாடும் படியோடும் புனல்சேர் சோதி
குலவுமணி மாணிக்க கங்கை குன்றஞ்
செண்டாடி வென்றவயிற் குமரன் மேவுந்
திருக்கோயில் வலஞ்செய்து சேரு மன்றே. 46

மன்னுமா வலிகங்கை காலு கங்கை
வளர்கழனி கங்கைமா ணிக்க கங்கை
இன்னுமுள பலந்திகள் வழியா யோடி
யெங்கெங்கு மணக்கோல மியையக் காட்டிக்

கன்னியிள வாழைதெங்கு பலவு பூகங்
கன்னலொடு செந்நெல்வளங் கலிக்க வீந்தே
அன்னைதனை யுன்னிவினை முடித்து மீளும்
அடல்மைந்தன் போற்கடலை யடையு மாதோ. 47

வெற்றிவேற் பராக்கிரம வாகு வென்னும்
வேந்தனுடன் போர்புரிந்து வெருவி யோடும்
பற்றலரிற் பன்மடங்கு வேக மாகப்
பனியருவி சலசலெனப் பாய்ந்தே யோடி

மற்றவர்க ளொளித்தவிடந் துருவு மாபோல்
வனமெங்கும் வயலெங்கும் வளைந்து கால்போய்க்
குற்றமிலா யாழ்ப்பாணப் பனைபோல் யாண்டும்
குலவயத்திற் பலபயனைக் கொடுக்கு மாதோ. 48

மலை

வேறு

முன்னமய னுலகத்தைப் படைக்க வெண்ணி
முதற்படைத்த விடமிதென மொழிய நின்ற
தென்னிலங்கை முழுவதுமே திருமா லானாற்
சிரமாகும் யாழ்ப்பாணஞ் சேரு முந்தி

பன்னுபுகழ்ச் செங்கடக நகரி யாகும்
பாதமலை யுந்தியந்தா மரைய தாகும்
நன்னர்மலைக் குவடுகளோ நளினந் தோன்றும்
நான்முகனென் றேபுலவர் நவிலு வாரே.

49

வேறு

பொன்னக ரிந்நக ரொக்கும் - என்று
புலவர்கள் சொன்னது பொய்ம்மையோ மெய்யோ
அன்னது காண்குவ மென்றே - உயர்ந்
தந்தர மீதி லெழுந்த மலைகள்.

50

வேறு

கூடு துன்பினா லழுது வாடிடும்
கோதை மாரெனக் குந்த ளம்விரித்
தாடு மெல்லிலைத் தித்தி வான்பனை
அமுது கட்டியு முதவு மங்ஙனே.

51

ஏல மோடில வங்கஞ் சாதிமே
லேறு வெற்றிலைக் கொடிக றிக்கொடி
மேலெ முஞ்சுர நாய கன்னொடு
வேறு கொக்குமா மரமும் மேவுமே.

52

வேறு

கூரியவெங் கணைப்புட்டில் முதுகிற் கோக்கும்
குலவீர ரெனமுதுகிற் கூடை வீக்கிச்
சீரியமங் கையர்கூடி மலைமே லேறித்
தேயிலையின் தலைமேவு மிலைகொய் வாரே.

53

வேறு

வான ளாவிய மலைமு கட்டிலே
வந்து மாமழை யமுது வார்த்திடத்
தேன ளாவிய மலர்ம ணக்குமே
சிலையெ னப்பல நிறம ணக்குமே. 54

தாயெ னச்செழும் பால்சு ரந்திடும்
தருவ ளர்ந்திடும் முடிய ரிந்திட
மீயெ முந்தலை யிராவ ணன்னென
மேவு தேயிலை தாவி யோங்குமே. 55

வேறு

காந்தளெனுங் கரத்தினிலே கத்தி யேந்திக்
கலனேந்திச் சிலமடவார் கதைத்துச் சென்று
பாய்ந்திடுபான் மரங்களரிந் திழிந்த வெண்பால்
பாகஞ்செய் திடவெடுத்துப் படர்வ ரன்றே. 56

வேறு

கான வாழையின் கவிழ்மு கக்குலை
கவைகொள் தீம்பலா முட்பு றக்கனி
ஆன வண்டியிற் காவி னிற்சுமந்
தவைகள் சந்தையிற் கூறி விற்பரே. 57

வயல்

உலகி லேவரு முயிர்க ளுக்குயிர்
உண்ணு நீருட னுணவு மென்பரால்
அலகி லாவுயிர்க் கமுத ளித்திடும்
அஞ்சொற் கழனிக ளாற்றுப் பாங்கெலாம். 58

மாமழைப்பெருகு நீர்மி குத்திட
வயலில் மள்ளர்கள் வந்து கூடியே
ஆமு டைப்படைத் துமுது பசளையிட்
டகல்ப ரம்படிப் பவர்கள் கம்பலை. 59

களைப றிக்குநர் முளைவி தைக்குநர்
கால்வி டுக்குநர் சால டிக்குநர்
விளைவெ டுக்குந ரருவி வெட்டுநர்
விண்ண ளாவிய போர டுக்குநர். 60

புதிதெ டுக்குநர் உணவு கொள்ளுநர்
பொங்கல் செய்குநர் பூசை செய்குநர்
அதிதி கட்குமா துலர்க ளுக்குமுண்
அருளு கின்றவ ரமலை யோங்குமே. 61

தீர னாகிய துட்ட கைமுனு
செய்த போரிலே சிந்து ரக்குலம்
வீர ரைத்துவைத் தென்ன மேதியால்
மேவு போரினம் விட்டு ழக்குவர். 62

வேறு

போரி னைப்பெரும் போத்தினிற் கொன்றுநெல்
பொலிபொ லியெனப் போற்றித் தொகுப்பரே
ஏரின் மங்கலம் பாடி யுவப்பரே
ஏழை யார்க்குள் மேழிவே ளாளரே. 63

வேறு

ஆனை யின்பமுப் போல வேவளைந்
தணிய ரம்பைகள் கனிக ளீனுமே
தேனை யுந்திடு மதுர மாங்கனி
சித்தி ரக்கிளிச் சொண்டு மானுமே. 64

மணம்வி ரித்திடுங் கவரி வாங்கிடும்
மாம ணித்திரட் குலைகள் தூங்கிடும்
பணம்வி ரித்தெனப் பாளை தாங்கிடும் .
பவள மாமணிக் கமுகு தேங்கிடும். 65

வேறு

தேமாவி னிளந்தளிரை யலகினாற் கோதித்
 தீங்குயில்க னிசைபாட மயிற்குலங்க ளாடும்
 இராமாய ணக்கதைகள் பூவையினம் படிக்க
 இனியமகா வமிசகதை யிளங்கிளிகள் நொடிக்கும். 66

மாமருதி னீழலிலே மந்தியினங் குந்தி
 மாதவரெ னப்பெரிய காவடியெ டுத்துத்
 தாதிமிதி மித்தியென வாடிவர வரிகள்
 சங்கினொடு காகளமி சைத்துவரு மன்றே 67

வயலும் சிறுகாடும்

வேறு

மருதநில வயலடுத்து மணிப்புறவச் சிறுகாடே
 உரியநிரை வெளிவயல்கள் ஊருறைவார் கோவலரே. 68

வருங்கோட்டுப் பிறையரிந்து மாறோட்டி விட்டதென
 இருங்கோட்டு மேதிநிரை ண்கோட்டில் மேய்ந்திடுமே. 69

புலவழியும் புல்வழியும் போய்மேய்ந்து புனலுண்டு
 நிலவெளியிற் பசுநிரைகள் நிழலாறி யொதுங்கிடுமே. 70

நயந்தடிக்குங் கைம்மணியின் நாக்குப்போ லதழ்தூங்க
 வியந்தெடுக்கும் பலநிறத்து வெள்ளாடு வெறியாடும். 71

பாலுடைய மேதியினம் பசும்புல்லை மேய்ந்துபோய்ச்
 சேலுடைய குளச்சேற்றிற் சேதாம்பல் குதட்டிடுமே. 72

வேறு

பொன்சொரியுங் கொன்றைநெடும் பழமெடுத்துத் துளைத்துப்
 புன்மயிர்நெய்த் தலைச்சிறுவர் பாடியிசை விளைப்பர்
 வன்மையில் குஞ்சினொடு புறவுகுளக் கோழி
 வாத்துமுதற் பலபறவை மனையினிலே வளர்ப்பார். 73

வேறு

போது கைத்தலங் கலகலத்திடப்
 புலிகொ லென்றயல் விலவி லத்திட
 மாதர் மத்தினிற் றயிர்க டைந்திடும்
 மாமு முக்கமே மழைமு முக்கமே. 74

வன்ன மட்கலம் பால்நி ரப்பியே
 வைக்கோல் வட்டணை யிற்சு மந்துகொண்
 டநநன் னாட்டினில் விற்கு நாரிமார்
 அன்ன நன்னடை யன்ன நன்னடை. 75

சேனை வித்துவார் வரகு வித்துவார்
 செந்நெல் ஈத்துவார் பன்னம் பொத்துவார்
 ஆனெய் விற்றுவா லரிசி பெற்றுமே
 லாசை யற்றுவா ழாயர் முற்றுவார். 76

வேறு

பாறை போலவே சேற்றிற் கிடக்கின்ற
 பகட்டி னங்களிற் கொக்கினம் மேவியே
 கூற தாகிய மூக்கினிற் குத்தியே
 கொல்லு மீக்களை மெல்ல விழுங்குமே. 77

காடு

இருவினையின் தொடர்புதனா லினியவுயிர்த் தொகையடைய
 வருபிறவிக் காட்டினிலும் வன்னிவருங் காடதிகம் 78

மும்மதத்து நால்வாயும் முளையெயிற்றுப் பேழ்வாயும்
 வெம்மதத்த கொடுவரியும் மிகவடுத்து நரிதிரியும். 79

கலைமதியிற் குடியிருக்கிற் கரும்பாம்பு தீண்டுமெனத்
 தலமதனிற் குடிபுகுந்த சசியினங்கள் தாவிடுமே. 80

தேன்போலும் பணிமொழியார் திருவிழிக்கு நனிதோற்று
 மான்போகி மறைந்திருந்து மருண்டுருண்டுநோக்கிடுமே. 81

வண்ணானின் மொழிகேட்டு வனம்விடுத்த சீதைதனை
இந்நாளந் தேடுதல்போ லிருங்குரங்கு நெருங்கிடுமே. 82

காமர்நெடுங் காட்டினிலே காணுமொரு மாபுதினம்
மாமரைக ளொலிகேட்டுத் தாமரைக ளாயினவே. 83

வேறு

கண்டி யாண்ட கடைசி யரசனின்
கருணை தீர்ந்த மனமென வேகறுத்
தண்டி யோங்கு மருங்கருங் காலியே
அலரி லோங்கு மறுகருங் காலியே. 84

வேறு

தரைப்பாலைப் பகுக்கவரும் தழற்பாலை யிலையெனினும்
நிரைப்பாலை மரப்பாலை நெறிப்பாலே நின்றிடுமே. 85

வேறு

காவந் தீசன் மகன்தமிழ் மன்னரிற்
காட்டு கைப்பெனக் காணினுங் கைத்திடும்
பூவில் வற்சரைப் போலப்பொ லிந்திடும்
பூத்துக் காய்த்திடும் எட்டி மரங்களே. 86

தூக்கு விந்தனை வார்சிலை வேடர்கள்
தொன்னை தைக்க விலைகள் பறித்திடும்
தேக்கு மாமரம் ஆதி மரமெலாம்
செறிந்தி ருக்குமச் செந்நெலின் வன்னியே. 87

காவிரிக்குமுன் னாளாண வீந்திடுங்
கழனி சூழ்ந்த வளமிகு மிப்பதி
பூவி ரித்திருள் பொங்கு மடவியாய்ப்
போன தேயெங்கள் பொல்லாத காலமே. 88

வேறு

தங்கும் புகழ்நாகை தீவு - சூழுஞ்
 சமுத்திர மத்தியிற் குளித்தெடுத்த திட்ட
 சங்கு புரைமுடி கொண்ட - நல்ல
 தவயோகரு மெங்குஞ் சார்ந்திடு வாரே. 89

வேறு

தேனி றாலைச் சசியென வெண்ணியே
 சீறி நாகம் படமெடுத்த தாடிட
 வானு லாவுங் கலுழன் விழுந்ததை
 வாரித் தூக்கி வயிற்றுண வாக்குமே. 90

வைக்கோல் வேய்ந்திட்ட மண்செய் குடிசையும்
 மரத்தில் வேய்ந்திடு வன்னப் பரண்களும்
 ஒக்க லோடுற வாடிடும் வாழ்க்கையும்
 உள்ள முல்லைப் புறவத்தி னூர்களே 91

சீறி யாழ்நகர்ச் சிற்றம் பலவனார்
 செய்த துய வடிசினன் னூலிலே
 கூறு பல்சுவை யுண்டிகள் போலவே
 குலவு பலபழங் கொம்பினிற் கூடுமே 92

வயிறு வீங்கிய மந்திக் கருத்திட
 மதுரப் பாலைப் பழம்பறிக் கின்றுழி
 முயிறு குத்த முசுக்கலை யாடிடும்
 முந்தை யாடிய சக்கர மாநடம் 93

மாலைக் காலம் வனத்தைக்கண் காணிக்க
 வந்த வாவல் பறக்க வதன்பினே
 வேலைக்கார ரெனவிளக் கேந்தியே
 மின்மி னிக்குல மோடும் விரைவிலே 94

வேறு

கட்டிவிட்ட கருங்குழுவிக் கூட்டையொரு கடுவன்
கல்லாலே யெறிந்துடைக்கக் கலைந்தகடுங் குளவி
கொட்டிவிட வக்கடுவன் கூனிநடு நடுங்கல்
குளிர்சுரத்து முன்னர்வரு குலைப்பனது நடுங்கல் 95

புதர்மலர்ந்த காந்தளினை விடப்பாம்பென் றஞ்சிப்
புனினியின மெச்சரிக்க அணில்தந்தி புகல
வதியுமிளம் பூவையினம் கேட்டுவாய் பொத்த
மலர்கின்ற பனிமுசுண்டை மடமைகண்டு சிரிக்கும் 96

கடல்

இலங்கைமகா நாடென்னும் பசங்குழவி தன்னை
இனியமதி யகடுபொதிந் தீன்றெடுத்த தந்தை
கலங்கலிலாப் பொன்னருணா சலந்துரைதான் கற்ற
கல்வியென வாழ்ந்தகன்ற கடல்குழு நெய்தல் 97

வேறு

வாங்குசிலை யிராமனனை கட்டவரு நாளில்
வானரமு ழக்கியவ ருத்தமினுமாறா
தேங்கியலை வீங்கிவிழுந் தேறிநுரை சீறி
இன்னுமழு கின்றதென மன்னுமுயர் வாரி 98

அன்ன மென மன்னுநடை யம்பிகளி லேறி
ஆடவர்கள் மாமகர மாமைபல மீனம்
வன்னமட மாதர்விழி வீசுவலை போல
மாயும்வலை வீசியவை வாரிவரு வாரே 99

துப்புரவு செய்யுமவர் கட்கவைப காந்து
தொலையா திருந்தவைத மைச்சரிபி ளந்தே
உப்புதறி வெப்புறவு டற்றியவு ணங்கல்
ஊர்தொ றுமெ டுத்துவிலை யோதிவரு வாரே. 100

வேறு

மான வேல்விழி மங்கையர் கொங்கைபோல்
வளருந் தெங்கி னிளங்குலை தூங்குமே
ஆன விராவணன் மூலப லச்சிரம்
அற்ற தென்ன வரும்பழ மீண்டுமே. 101

மன்னர் போற்று மிராமநன் னாதனின்
வாத தோரணி வாய்மொழி யென்னவே
தென்னை நேர்நிரை யாகநி வந்துகாய்ச்
சீரும் மேவிவெண் செய்யுளை நேருமே. 102

வேறு

தென்னைதரு மட்டையினி லேகயிறு செய்வார்
தேங்காயி னெய்யொடுபிண் ணாக்குவரு விப்பார்
மன்னுமிள நீரன்றி மதுவுமருந் திடுவார்
வாரிபுடை மேவவரு காலிநகர் மாக்கள். 103

உண்ணமுடி யாதகட னீரினிலி ருந்தே
உப்புவரு விப்பரதை யொத்தசுவை யுண்டோ
வண்ணமிகு வேறுபல கைவினைகள் செய்வார்
வாரிபுடை மேவவரு நெய்தல்நில மாக்கள். 104

நதி கடலுடன் கலத்தல்

வேறு

அடுக்கு னெண்டு குடைகள் பிடிக்க
ஆல வட்டந் திருக்கை யெடுக்க
நடுக்குஞ் சுறவு நாந்தக மேந்த
நல்ல கணவாய் கவரி யிரட்ட. 105

முன்னே யாமை பரியஞ் சுமக்க
முரல்கள் சின்ன மூதி நிற்க
மன்னு திரைகள் முழுவ மியம்ப
வாரி மணக்கும் நதியையே. 106

யாழ்ப்பாணநகரம்

வேறு

எண்ணா ணுடம்புக்குச் சென்னி சிறந்திடு
மென்றே யுரைப்ப ரதுபோலப்
பொன்சே ரிலங்கைச் சிரமென வேவரும்
புண்ணிய மோங்கிடும் யாழ்ப்பாணம். 107

வேறு

மன்னுவட பாலினிலே நகுலமெனு மலையு
மாசழிக்கும் வரந்தியும் வங்காளக் கடலும்
சொன்னவொரு மூன்றுமடுத் தடுத்தொரிடத் துடனாய்த்
தொடுத்திருக்குந் தொன்னகர மெந்நகரஞ் சொலவே. 108

ஈடிலாப்ப சக்கொலைக்கு நேராது பயந்தே
ஞானகலை மாமுனிவ னோடியது போல
ஆடியவர் தீவினைக ளோடவருள் கூரும்
அலைவாயிற் புண்ணியநீ ரமைந்ததெங்கள் நகரம். 109

அஞ்சவித்த மாமுனிவன் கீரிமுகந் தீர்க்கும்
ஆசுகப்ர வாகவல்லி வாசிமுகம் போக்கும்
பஞ்சவர்க்குள் வாள்விசயன் பாவவினை நீக்கும்
பண்புடைய கீரிமலை யூறிவரு தீர்த்தம். 110

அந்நாளி லயன்படைத்த மலைநதிகள் போக
ஆறுமுக நாவலனா ரறிவுதுணை யாக
இந்நாளி லேபடைத்த தமிழ்மலையு மெங்கும்
இழுமெனவே யொழுகுசைவப் பேராறு மெங்கும். 111

வேறு

பொல்லாப் பறங்கிய ரொல்லாந்த ராமாலைப்
பொறியி னெரிந்த தமிழ் மக்கள்
மெல்லத் தழைத்திட வாங்கில ராட்சியால்
மேன்மை தழைக்குந் தமிழ்நாடு. 112

முன்னம் புவனேக வாகு மணிநல்லை
முன்னி வகுத்திடு வேற்கோட்டம்
மன்னு முயிர்கட் கிருவகை நோய்கட்கு
மருந்து கொடுக்கு மருட்கோட்டம். 113

நூறு கடம்பணி யாறுமுக வேலன்
நல்லையு மாவையுங் கந்தவன
மேறு திருத்தளி யோடு பலபல
இன்பத் தளிகொண்ட நன்னாடு. 114

வேறு

கோணிலைகள் மாறிமழை வாரிவறந் தாலுங்
கொடியமிடி வந்துமிக வேவருத்தி னாலுந்
தாணிழல ளித்துயர்க லாநிலைய மேபோற்
றந்துபல வேறுபொருள் தாங்குபனை யோங்கும். 115

வேறு

காகக் கருப்பச்சி தோரை - நல்ல
கருங்குந்தி செங்குந்தி கடும்பூ மணத்தி
ஆகப் பலபல சொல்லும் - சுவை
ஆன பனம்பழம் அகற்றிவிட் டோமே. 116

காடி தெளித்தெடுத்த தேனும் - சிறு
கனலிலே சுட்டுப் பிரித்தெடுத்த தேனும்
நாடி யிருந்துண்ணு வோர்க்குச் - சுவை
நல்ல திரட்சிப்பால் சீனியொவ் வாவே. 117

நூங்கின் சுவைதனைக் கூறின் - முன்னம்
நொந்தே வருந்தக் கடல்நடை வாரோ
இங்கிவை யாயிர மீயும் - பனை
எங்கள்நன் னாட்டினிற் கற்பக தாரு. 118

ஆரமு தைக்கையில் வைத்துக் - கொண்டே
அலமந்து கூழக் கிரப்பவர்போல
ஏருடை யிப்பழம் பெற்றும் - வரும்
ஈச்சம் பழத்துக் கிரந்திடு வோமே. 119

நெற்றியில் வேர்வை நிலத்தில் - வீழ்
நின்று வருந்தியு மோர்பய னில்லை
சற்றுமுன் னேற்றமு மில்லை - நல்ல
தலைவர்கள் வேண்டு மகன்றிடத் தொல்லை. 120

வேறு

எங்கெங்குங் கல்விநிலை யெங்கெங்குஞ் சங்கம்
எங்கெங்கும் வாலிபர்கள் திரட்சியிருந் தாலும்
அங்கங்கு மொற்றுமையு மன்புபொறை யில்லை
அழகான சொற்குவிய லுண்டுசெய லரிதே. 121

சைவமுதல் நாலுசம யங்களுள் வெணினும்
தங்கள்சம யத்தினைய றிந்துநட வாமல்
நையவுரை கூறியொரு வர்க்கொருவர் சீறி
நையாண்டி செய்தல்தமிழ் நாகரிக மாமோ. 122

காளியொடு கூளிமக மாரியிவை முன்னே
கற்பனையி லாதவர்கள் வெட்டவழி கின்ற
கோழியுட னாடுகுடி யோடுமலி வான
கொள்கையென நாடுபல குற்றமலி வான. 123

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கு மறிவுவிழி திறக்க
ஆடகக்கி ழார்முத லறத்தலைவர் கழகம்
தேன்கடுக்கை யாரிருக்க வைத்தி லிங்கச்செட்டி
செய்தசிவன் கோயில்முதற் பலகோயில் திகழும் 124

வரராசர் மெச்சுபர ராசசே கரனு
மருகனா கியவரச கேசரியு மந்நாள்
ஒருவாத முத்தமிழ்ச் சங்கமது நிறுவி
ஓதுபல நூல்களருள் நாடெமது நாடே 125

அந்நாளிற் பரராச சேகரன் போலிந்நாள்
 ஆரியத்தை யருந்தமிழை வளர்க்குமொரு சங்கம்
 நன்னாவ லர்புகழும் ஐம்முகனா ரருளால்
 நாலாறு வற்சரமாய் நடந்துவரு மன்றே. 126

கொழும்பு

அந்நாளிற் றலைநக ரான - அனு
 ராத புரிமுத லவையெலாம் போன
 இந்நாளிற் றலைநக ராகி - யுல
 கெங்கணு மிளிர்வது மெங்கள் கொழும்பே. 127

வேறு

கலைப்பட்டினம் கரைப்பட்டினம் கலப்பட்டினம் பெருமை
 தலைப்பட்டினம் வரைப்பட்டினத் தலைப்பட்டினம்கொழும்பு 128

கண்ணாகினால் மற்றன்னது கதிராகுமே கழகம்
 எண்ணாகிய வுயிராகுமே யிறைமந்திர சபையே. 129

விண்ணூர்திகள் நிலவூர்திகள் மின்னூர்திகள் பரிகள்
 மின்னூர்திகள் எருதூர்திகள் மனுவூர்திகள் மிகுமே. 130

வேறு

கால டித்ததோ கடலெ முந்ததோ
 கடலு டன்பெருங் காலெ முந்ததோ
 போலெ முந்திரைந் தேமி குஞ்சனம்
 பொழுது போம்வரை பூசல் பூசலே. 131

வானெ முந்திடும் பரிதி வானவன்
 மறைந்த பின்னரு மொளிசெ யும்படி
 தான னந்தமாய் வந்த தாலெனச்
 சாருங் காந்தமின் சார தீபமே. 132

திணைம யக்கமும் பால்ம யக்கமும்
 திசைம யக்கமு முரைம யக்கமுங்
 குணம யக்கமும் குடிம யக்கமும்
 கொழும்பு மாநகர் குமில் திமிலமே. 133

கைதொ டவெழுஞ் சிறிய கந்துகம்
 கால்தொ டவெழும் பெரிய கந்துகம்
 மெய்தொ டவெழும் விரைவு கந்துகம்
 மேவு மேவிளை யாடி டந்தொறும். 134

மன்னு மங்கையர் கணவ ரோடுபோய்
 மாலை மாலையா யுலவு வாரலாற்
 கன்னி மாரொடு காளை மாருலாங்
 காலி மாமுகங் கவினு மாமுகம். 135

காலிமாமுகம்

வேறு

மன்னார்க் குடாக்கடலில்
 மறிச்சக் கட்டித் துறையதனிற்
 பொன்னாரச லாபமதிற்
 போய்க்குளித்த முத்தெனவே 136

போய்க்குளித்த முத்தெனவே
 புதுநகையுங் கயல்விழியும்
 வாய்த்தவிள மங்கையரும்
 ஆடவரு மாடுமிடம் 137

வேறு

கலைசேர்ந்த புத்தகங்கள் சித்திரவோ வியங்கள்
 கதிர்மணிக ளணிநகைகள் கத்திமுதற் படைகள்
 மலைசேர்ந்த பொருளரசர் வன்னமுடி கட்டில்
 வணங்குபல தெய்வவுரு வங்கள்சிலை மரங்கள்

அலைசேர்ந்த கடற்பொருள்க ளிறந்தபல மிருகம்
அலங்கார பூதங்க ளளவிறந்த தொகுத்த
நிலைசேர்ந்த கொழும்புநகர் நூதன சாலையினை
நினைக்கவுரைத் திடமனமு நாவுநிமி ராவே. 138

வேறு

ஆர்த்தகடற் புடவியிடத் துள்ளமிரு கங்கள்
அரும்பறவை யூர்வனநீர் வாழ்வனவ வற்றைப்
பார்த்தவுடன் சூவெனவே சனம்புகன்ற வாற்றற்
பகருமதன் பெயர்கூவென் றானதென்பர் பலரும் 139

பல தேசம் பலசாதி பலதொழிலி லுள்ளோர்
பலர்வந்து சேர்ந்ததனா லுடைநடைபா வனைகள்
பலவாகி யாசாரம் பழியாகிப் போன
பலகலைகல் விகளங்கே பயின்றிடுமென்றாலும். 140

கண்டவுடன் புரிவார்கள் கறுத்தவுடன் பிரிவார்
கற்புநெறி திரிவார்கள் காதலை வேரரிவார்
கொண்டபல சமயநிலை குலையாமற் காக்குங்
கொழும்புமலி சபைகளுடன் கோயில்களு முளவே. 141

அருள்ஞானப் பெருவள்ளல் புத்தர்பிரான் தொண்டர்
அறம்வளர்க்கும் பெரியோரா யங்கங்கே யிருந்து
மருளாலே வன்கொலையுங் குற்றங்கள் பலவும்
வளர்வதுவும் கலிகால மதமயக்க மாமே. 142

எவ்விடத்து மெவ்விதத்து மியற்றியபல் பொருள்கள்
யாவையுமொன் றாய்த்திரட்டி யினமினமாய்க் கூட்டி
அவ்விடத்துப் பார்வைக்கு வைத்திட்ட வகைபோல்
ஆவணவீ திகள்பலவா லங்காடி பலவால். 143

எங்கெங்கு நடக்கிற புதினங்க ளறிய
 எறிதந்தி தொலைபேச விசைதந்தி மேலும்
 அங்கங்கு நடப்பதனை யுடன்பேசந் தந்தி
 அணிதபா லாகாயம் போக்குவர வாமே. 144

வேறு

பூதியணி வேதியர்கள் ஆதியடி யர்கள்
 போற்றிவர மங்கல வியம்பல முழங்கச்
 சோதிவிரி வெள்ளிமணித் தேரின்மிசைத் தோன்றிச்
 சூரனூர மோடுகடல் வாரிதொலை வாக

மோதியெழு மாயமலை யாறுதுகள் போக
 முன்னுமுரு கேசனூயர் முத்துமணி வைவேல்
 வீதிவழி யாகவரு மாதியுலாக் காணும்
 விழிகள்கதிர் விழிகள்மணி விழிகளொளி விழிகள் 145

வேறு

மனுராசி யீடேற வருபுத்தன் பிறந்த
 வைகாசிப் பூரணையி லவனடியார் கூடி
 அனூராத புரத்தினிலே யன்புடனே நிகழ்த்தும்
 அணிவிழவு காண்பார்கள் அருந்தவமே தவமே 146

கண்டி மாநகர்

கண்டவுட னிலங்கையிலே யுயர்ந்தபதி யிதுவே
 காண்டியெனக் கூறுதற்குக் கடவுள்படைத் திட்ட
 மண்டுபல வளஞ்சிறந்த கண்டிநக ருயர்வு
 மறுப்பவரார் மறுத்திடினோ மலரயனார் முனிவர் 147

மலைவளத்தைக் காண்பதற்கு மனங்கொண்ட விலங்கை
 மாதேவிக் காகமல ரயனிதனை வகுத்தான்
 நிலைவளரு மிந்நகரை யெடுத்துரைக்க வென்றால்
 நெடுமுடியா யிரமுடைய படவரவு வேண்டும் 148

வேறு

புகழ்சிறந்த கபிலைநகர்ப் புண்ணியத்தாற் றோன்றிப்
பூதலத்தோர் நனிவாழப் போகங்கள் வெறுத்தே
இகழ்வுடைய பொருள்நோக்கி யுண்மைதனை நாடி
இனியவுயிர்த் துக்கமறுப் பேனென்று தேடி

மகிழ்வுடனே போதிநிலல் வீற்றிருந்து கண்ட
மாஞான முயிர்க்கருளி நிருவாண மான
தகவுடைய புத்தபிரான் தந்தமனை யுண்டு
சாற்றுபல மாடமொடு மாளிகைக ளுண்டே

149

வேறு

இந்நாளி லாளுகின்ற வாங்கிலரை யொழிய
எவரும்வெற்றி கொள்ளாத வெங்கள்நகர் கண்டி.
அந்நாளி னரசாண்ட மன்னர்மணி முடிவை
அரசர்பிரான் தரப்பெற்ற தணியிலங்கை கண்டி

150

வேறு

ஆனைநிரை துவசநிரை ஆடல்நிரை பாடல்
அடியார்நிரை யிரைதிரையி னதிகமென ஞான
மானவன ணிந்தமணித் தந்தவிழாக் காண
வானவரும் வந்திடுவர் மற்றெவர்வ ராரே.

151

விசேட தலங்கள்

மூன்று வயதினிலே மந்திர வாசக
முன்ன மொழிந்தவன் சொன்னபதி
தோன்று முக்கோண மலையுட னேகேது
சூழ்ந்து வலஞ்செய் கேதீச்சரமே

152

சூரனை வென்றரு ளாறு முககுகன்
சோதி மலைகதிர் காமமலை
பாரி லரகர வோசை மலிந்திடும்
பாவப் பிறப்பை யறுக்குமலை.

153

வேறு

அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதனில் மூழ்கி
 யன்பொடுசி வாயவென வருணீறு பூசி
 முதிருமன் பால்நெஞ்ச முருகவிழி யருவி
 முத்துதிர மெய்ப்புளக மூரவுரை குளறப்
 புதியசெந் தமிழ்மாலை புகழ்மாலை சூடிப்
 பொருவில்கந் தாசுகந் தாவென்று பாடிக்
 கதிரைமலை காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
 கர்ப்பூர வொளிகாணாக் கண்ணென்ன கண்ணே. 154

வேறு

விதிவரைந் திடுபழைய வினையோடி மாயு
 மிடிகொடும் பிண்சோக விதமான தேயு
 மதியொடங் காரகன் முதலான கோளு
 மருவிடும் பகையோடு மாறான நாளும்
 அதிகககந் தருளுன வழியான கூறும்
 அளவிலன் பூலுமல மணுகாம லோடுங்
 கதிரையென் றோதுமலை கண்டகண் கண்ணே
 கர்ப்பூர மெய்ச்சோதி கண்டகண் கண்ணே. 155

வேறு

கடல்புடைசூழ் மணியிலங்கைக் கயவாகு வயவேந்தன்
 கண்டுவந்து கண்ணகிக்குக் கோயிலெடுப் பித்தபின்னர்
 இடமிடந்தோ றவள்கோயி லெங்கெங்கு நிறைந்தனவே
 எழிலாருங் கழையோடை யிரும்பதியு மொன்றாமே 156

வேறு

இனமினமா யெவ்வெவரு மீண்டிவழி பாடுசெய
 வனமதனிற் கதலிகர்க்கு மடுக்கோயில் மருவிடுமே. 157

வேறு

போற்று கின்ற சைவ சமயம் - வரும்
 புத்தசமயம் மகம தத்தசமயஞ்
 சாற்று கின்ற முச்சமயமும் - உரிமை
 தங்க விளங்குஞ் சரண பங்கயமலை. 158

- பாதிமதி யணிந்திடும் - சிவன்
பாதமலர் என்றுபணிந் தோதுவர் சைவர்
தீதிலாப் புத்தபெருமான் - அருட்
சேவடிகள் தங்குமென்று புத்தர்பணிவார். 159
- ஓதுமக மதியரும் - தங்கள்
உரிமைசொல்லிக் கும்பிடுவார் நம்பிமனமே
யாதினும் யாதாகியே - முதல்
இறைவனைப்போல் நிற்குமந்தச் சரணபங்கயம் 160

வெந்நீர்க் கேணிகள்

- காதலனைப் பிரிந்தவளின் மனம்போல வொன்று
கவிபாடிப் பரிசுபெறான் மனம்போல வொன்று
தீதுபழி கேட்டவன்தன் மனம்போல வொன்று
செய்தபிழைக் கழுங்குமவன் மனம்போல வொன்று
நீதிபெறா வேழைதுயர் மனம்போல வொன்று
நிறைபழுத்த கற்புடையாள் மனம்போல வொன்று
காதுமழுக் காறுடையான் மனம்போல வொன்று
கனலேறு மெழுநீர்க் ஞாண்டுகன்னி யாயில். 161

வற்றாக் கேணிகள்

வேறு

- வஞ்சகமார் பரத்தையரின் மனம்போல நிலைகாணா
வற்றாத நவக்கீரி வாவிக்கொண்ட நாடு
கஞ்சமலர் விரிகின்ற யமுனைநதி யேரி
காகுத்தன் வில்லூன்றி கவினுமெங்கள் நாடு. 162

வெள்ளரசு

- பண்ணோங்கு தத்தைமொழிப் பசங்குமுலாள் மித்தை
பாரோங்கப் புத்தபிரான் பதமலர்க ளோங்கும்
விண்ணோங்கு மனுராத புரத்தினிலே வைத்த
வெள்ளரசு மரமோங்கு நாடெங்கள் நாடே 163

கைத்தொழில்

- வினையும் பருத்தி வெண்ணூலாற் - பல
வேடைகள் கொண்டிடு மாடைகள் நெய்வார்
நுழையுஞ் சரிகை நுண்வேலை - பெரு
நூதன மாகிய சாயங்கள் செய்வார். 164
- நான்முகன் பத்திர மென்று - பலர்
நாட்டும் புகையிலை நாட்டிலே கொண்டு
மேன்முக விலைபுறங் கூட்டிப் - பல
விதமான சுருட்டுகள் செய்வாரிந் நாட்டில். 165
- கல்லாத கயவருக் கொப்பாய்ப் - புதர்க்
காட்டிலே வளர்கின்ற ஈந்தி னிலைப்பாய்
அல்லாது பலவிதப் புற்பாய் - பின்னி
அளிப்பாரே வேண்டிய வளவான பொற்பாய். 166
- கொட்டுப் பெட்டிவகை யோடு - நல்ல
கூடை பறிகள் குறுஞ்சீனிப் பாய்கள்
கட்டுப்பெட்டி சாயப்பெட்டி - மிகு
கற்பனை யாகவே பற்பல செய்வார். 167
- பூலோக கற்பக மென்று - தமிழ்ப்
புலவர்கள் பலபடி புகழ்ந்திட நின்ற
மேலான பனையோலை கொண்டு - செய்யும்
வேலைகள் முடியுமோ வுரைக்கவாய் விண்டு. 168
- படுக்கும் பாயுலர்த்தும் பாய் கதிர்ப்பாய் - நெல்லுப்
பத்தாயக் கூடைகள் குட்டித் தடுக்கே
எடுக்கும் வாய்ப்பெட்டி கடகம் - நீரை
இறைக்கு மிடாக்க ளியைந்த பிழாக்கள். 169
- கொழிக்கின்ற சுளகொடு தட்டு - பூங்
கூடைகள் மாவரிப் பெட்டிகள் மட்டு
இழைக்கின்ற வீர்வாணி வட்டு - கலம்
ஏறியசைவு முறிபல பட்டு 170

வெட்டிய பன்மரங் கொண்டு - செய்யும்
வேலைகளோ விங்குப் பலபல வுண்டு
கட்டி லரியணை பீடம் - நல்ல
கதவுகள் சாளரங் கடலோடு மோடம் 171

செம்பொனில் வெண்பொ னிழைகள் - ஒளி
செய்கின்ற சங்கிலி செங்கை வளைகள்
பைம்பொற் சிலம்பொடு தாலி - இன்னும்
பழையன புதியன புரிவரே கோலி 172

விரும்பினர் குடியைக் கெடுக்குங் - கொடு
வெறியுள்ள சாராயம் பனங்கட்டி சீனி
பெரும்புரி சிறுபுரிக் கயிறு - வேறு
பின்னல் வகைகளு மன்னிடச் செய்வார் 173

வேறு

அறுசுவைக்கு முயிரான வுப்புவிளை விப்பார்
அழுக்காமை யோட்டிலே சீப்புவரு விப்பார்
மறுபுலத்தி னெந்திரத்துஞ் செக்கினிலு மாட்டி
வாய்ப்பான வெண்ணெய்வகை வடித்தெடுப்ப ராட்டி 174

கடையாது நெருப்புதவுந் தீப்பெட்டி செய்வார்
கல்லரிந்து சுட்டிடுவர் காற்செருப்புச் செய்வார்
வடிவான மட்பாண்ட வகைபலவும் வனைவார்
மாவினங்கை நகர்வயிறு வாய்த்தவரிற் சிலரே 175

என்னதொழில் செய்தாலு மெப்பாடு படினும்
எங்கள்கலி யிரவுமிடி யிரவும்விடி யாவே
அந்நியர்க ளாளுகையு மவர்பொருளும் போகு
மவ்வளவு மெங்கள்துய ரவ்வளவிவ் வளவோ 176

ஏற்றுமதி யிறக்குமதிப் பண்டங்கள்

ஏலேலோ ஏலவல்லி - தத்தெய்யா
ஏலேலோ ஏலவல்லி.

சுந்தரஞ்சேர் கொழும்புநகர்த்
துறை முதலாந் துறைகளிலே
வந்திறங்குஞ் சரக்குவகை
வகுத்தெடுத்துத் தொகுத்துரைப்பேன்

ஆருயிர்க் கமுதாகு மரிசிவகை நெல்லு
அமுதுக்குக் கறியாகு சரக்குவகை சீனி
சீர்பெருகு தேனுவரு ஞந்திரட் சிப்பால்
செய்யுநவ நீதவகை காயமொடு முட்டை
ஊர்விளைவு முருளைக் கிழங்குதக ரப்பால்
உப்பிட்ட மீன்பனிக் கட்டியிடு மீன்கள்
வேறுபல தீவில்வரு நாறுபல மீனு
மென்சிறார் உண்கின்ற மதுரவகை யோடு

177

கோதுமையின் வெண்மாவுங்
கூறுவிசுக் கோத்துகளும்
தீதில் பல வெள்ளாடுஞ்
செம்மறிவான் கோழிகளுஞ்

கட்டிடுமு ரொட்டியொடு தொட்டுமிசை கின்ற
தூமதுர மேவிரச பாகுவகை யோடு
கட்டிய சுருட்டுவகை வெட்டிய விறைச்சி
காணவா யூறிடுங் கனிவகைகள் மேலும்
உட்டெளி வழித்திடு மதுவகை பிராந்தி
உவப்பாக வுண்கின்ற காப்பிநீர்க் கொட்டை
இட்டமுள மட்கலங் கண்ணாடி கத்தி
இருப்பாயு தங்களொ டுருக்குவகைப் பண்டம்.

178

நாழிகையின் கணக்குரைக்கு
நல்லமணிக் கூட்டுவகை
கேழ்கிளர்மின் சாரவகை
கிளந்தபுகைப் படவகைகள்

ஏர்கொண்ட எரிவாயு மாமணி விளக்கம்
இருசுக்க ரப்பிடிவகை தூமவிர தங்கள்

போர்கொண்ட எமனென்னு நிலவூர்தி வகைகள்
 பேசியது பின்சொல்லு மிசைக்கருவிப் பெட்டி
 பார்பொண்ட வருவப் புகைப்படக் கருவி
 படிக்கின்ற புத்தகம் காகித மைக்கோல்
 நீர்கொண் டிறைக்கின்ற சூத்திரக் குழல்கள்
 நிலையான அச்சியந் திரசாலை துன்னம். 179

போலிவெள்ளி தனிற்சமைத்த
 புதியபல பாண்டவகை
 சீலமிகு பட்டுவகை
 சிறுவர்விளை யாடுபொருள்

பொறைநில மகழ்ந்தெடுத்திடுமெண்ணெய் வகைகள்
 பூம்பஞ்சில் நெய்திட்ட ஆடைவகை பலவும்
 உறைகின்ற குளிர்நாங்கு கம்பலப் போர்வை
 உயர்வீடு வேய்கின்ற வோடுவகை சாந்து
 நறைதங்கு வாசனை சுண்ணமுட னெண்ணெய்
 நாரிமார் விழைகின்ற சவர்க்காரக் கட்டி
 அறைகின்ற நறுமணப் பூச்சுமா வடிகட்
 கணிகின்ற தொடுதோல்கள் தொப்பிகுடை பந்து 180

சொன்னவகை கரும்பிறவு - மூன்று
 துறைகளிலுங் கொண்டுவந்து
 வன்னமணிக் கப்பல்தர
 வளஞ்சிறக்கு மிலங்கைநகர்
 எங்கெங் கிருந்திங் கிறங்குவது கேண்மின்
 இமயமால் வரைகொண்ட இந்தியா தேசம்
 பொங்குங் கடாரஞ் சயஞ்சீன தேசம்
 பொற்றேரி விரவிமுற் காண்கின்ற யப்பான் 180

அங்கிலர் வசிக்கும் பிரித்தானிய தேசம்
 அமெரிக்கர் வாழ்கின்ற பாதாள பூமி
 சங்கையுறு சருமனியொ டிற்றலி பிராஞ்சு
 சாருந் துவீபங்கள் தந்த பொருளியைவே. 181

இங்கிருந்து பிறநாட்டுக்
கேற்றுமதி யாயெடுக்கு
மங்கலஞ்சேர் பொருள்வகைகள்
வகுத்துரைக்கக் கேட்டமோ

விரிதலைத் தெங்கின்வரு முடிகொண்ட தேங்காய்
வேறான சொட்டுடன் காய்ந்திட்ட துருவல்
எரிகின்ற எண்ணெயொடு லர்ந்தபிண் ணாக்கும்
ஏலரிசி கறுவா மரப்பட்டை பாக்கு
கரியொன்று காரீயந் தேயிலை புலெண்ணெய்
காய்ச்சிய மரப்பயன் கொக்குமாக் கொட்டை
சொரிகின்ற சோதிவிடு மாணிக்க வகைகள்
தூரதே சங்களுக் கேற்றுமதி யாமே.

182

பொது

சீரான வோவியமோ சிற்பமோ வேறுசெய் வினையோ
கம்மியமோ சித்திர வேலைகளோ
சேராத கைத்தொழில்கள் வல்லவரா யிருந்தார்
தொல்லிலங்கை நகருறைந்த பழையகுடி மாந்தர்
ஓராயிர வருட முன்னான செய்தி
யுருவழிந்து கிடக்கின்ற கட்டிடங்கள் சாட்சி
வாராதோ வெமக்கது போலின்று மொருகாலம்
வருகால மெம்முடைய வறுமைதொலை காலம்.

183

பொய்யுரையா மாந்தர்பல ரந்நாளில் வாழ்ந்தார்
போற்றுபல புலவர்களு மந்நாளில் வாழ்ந்தார்
கையினிலே மழுவெடுத்த கற்புடையார் வாழ்ந்தார்
கடித்தவிடந் துண்டெழுதிக் கடத்துபவர் வாழ்ந்தார்
மெய்வலியா லெள்ளினெய் பிழிந்தவரும் வாழ்ந்தார்
மேலான செல்வர்களும் யோகியரும் வாழ்ந்தார்
ஐயையோ வக்கால மெக்கால மதுபோல்
ஆங்கால மக்காம் நாம்சுகிக்குங் காலம்.

184

இலங்கைவளம் முற்றிற்று

தால விலாசம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தால விலாசம்

காப்பு

மன்னுநீர் ஞாலத்து வான்பனையின் மேன்மையெலாம்
பன்னுகலி வெண்பாவாற் பாடவே - முன்னவர்வரு
போதனே விக்கினங்கள் போக்குகின்ற பூதகண
நாதனே முன்னே நட

நூல்

ஓங்கார மூலத் தொருவனிரு தாடொழுது
பாங்கார் தமிழ்க்கலிவெண் பாட்டினால் - வீங்குபுகழ்த்
தால விலாசத் தனையுரைப்பேன் தெண்டிரைகூழ்
ஞால முணர்க நயந்து

பனை பூமியில் உண்டான வரலாறு

சீர்பூத்த செங்கமலத் தேவியே தேசமலி
வார்பூத்த கொங்கை மடமயிலே - பார்பூத்த
கற்பகமே யன்ன கடவுட் பனையருளு
நற்பயன்கள் நான்கிரட்டி நூற்றொன்றா - மற்றவற்றை
வேறுவே றாகப் பிரித்து விரித்தெடுத்துக்
கூறமுடி யாது குவலயத்தில் - நாறுமலர்ப்
பூவா ழயன்படைத்த போகப் பொருள்களுள்ளே
ஓவாப் பசியை யொழிப்பதற்கு - மேவுமனைத்
தட்டுமுட்டுக் கூட்டுதற்குந் தாவுபிணி யோட்டுதற்கு
முட்டெளிவி லார்க்குமுண வூட்டுதற்கு - முட்டாது
தந்துதவ வல்ல தனிப்பொருளொன் றின்மையினால்
இந்த வுலகத் தவிரங்கிக் - கந்தமலர்
முட்டாண் முளரி முழுநீலப் பாசடைமே
லொட்டாப் புனல்போ லுளமறுகி - யெட்டாகி

யொன்றா யிரண்டா யுலகா யுடனாகி
 யன்றாகி நின்ற வரனடிகள் - நன்றாகப்
 பூசைமுடித் தெம்மையாள் புண்ணியனே யெங்களுள்ளத்
 தாசை முடிய வருளென்றே - நேசமுடன்
 வேண்டி வரங்கிடப்ப வேண்டியவெல் லாமீயு
 மாண்டகையு முள்ளத் தருள்சுரந்து - நீண்டபுவி
 காக்குந் திருமாலை யுள்ளக் கசப்புடனே
 நோக்கிநீ யிவ்வுயிர்கள் நோவாது - காக்கும்
 வினையிற் றவறும் விதமென்கொ லென்னப்
 புனைமலர்க் கைகட்டி வாய்பொத்தி - விநயமுடன்
 என்றன் றொழிலி லிறையுங் குறையில்லை
 மன்றன் மலரோன் வகுத்தவற்று - ளொன்றாகி
 மாந்தர் மனக்குறையை மாற்றும் பொருளில்லை
 யேந்தலே யென்றுநெடு மாலிசைக்கக் - கூர்ந்தயனைக்
 கண்சிவந்து நோக்கியென்ன காரியஞ்செய் தாயென்று
 பெண்கமந்த மேனிப் பிரான்வினைவ - வெண்கமந்த
 நாற்றலையா னாற்ற நடுநடுங்கி நாக்குளறி
 வேர்த்துப் பணிந்து விளம்புவான் - ஏற்றுக்கைக்கும்
 அண்டர் பிரானே யடியே னறிந்தவற்றை
 யுண்டுபண்ணி வைத்தே னுலகிலென - வண்டங்
 கருவுயிர்க்கு மங்கயற் கண்ணிசின மாற்றி
 இருவரிலுங் குற்றமில்லை யென்னக் - கருணைமிகு
 மெம்பெருமா னாறி யிருந்து பிரமனைக்கூஉய்
 அம்புவியின் மாந்த ரஞரகல - வும்பருறுங்
 கற்பகத்தை யிப்பொழுதே யாக்கக் கடவையெனப்
 பொற்பதுமத் தானு முளம்புரிந்தே - யற்புதஞ்சேர்
 புற்பதி தாலம் புகழ்பெண்ணை பொந்தியெனப்
 பற்பல கூறும் பனைமரத்தை - யிப்புவிவி
 லான்ற பனையூ ரழகார் பனங்காட்டுர்
 ஏன்ற பனந்தரையூ ரென்றுரைக்கு - மூன்றுபெருந்
 தேயங் களிற்படைத்தான் தெய்வப் பனையுலகுக்
 கீயும் பொருளு மிசைபயனு - மாயிழையே
 யான்றிந்த வண்ண மெடுத்துத் தொடுத்தியம்பத்
 தானமர்ந்து கேட்டுட் டரித்திடுவாய் - மாநிலத்திற்

பனை உண்டாக்கும் வகை.

கொத்திவெட்டி வேலிகுட்டிக் கொட்டையெழு சாணொன்றாய்ப்
பத்திபத்தி யாகப் பதித்திடுகில் - வைத்தவிதை
பாவாய் முளைகிளம்பிப் பாம்பா டிடும்பருவத்
தாவா டெருமைதின்னா தேவளர்த்தா - லோவிலருள்
முப்பாசந் தீர்த்த முனிவர்மொழி வாய்மைபோ
லெப்போது நின்றுபய னீயுமே - தப்பா
வலியொன்றி யோங்கி வடலியாய்ப் பொல்லாக்
கலிகொன்று காமர் குடைக்கீழ்ப் - பொலியும்
உருக்குவாள் வேந்தன்போ லோரிருசாற் கூருங்
கருக்குவாள் கொண்டுலகைக் காக்கு - நெருக்கிருவில்
தங்குமட்டாய் நீண்டு சருகா யதிற்செறிந்த

கங்குமட்டை

கங்குமட்டை தானே கழன்றுதிரு - மங்கொருவர்க்
கீயான் கரம்போ லிறுகு மிளவடலி
காயாத கங்குமட்டைத் தும்பினால் - மேய
துடைப்ப முதலாகச் சொல்லுபொருள் செய்வார்
அடுப்பெரிக்கக் காய்ந்தமட்டை யாகு - மடுத்துவரும்
பன்னாடை தீயெளிதாய்ப் பற்றுபொரு ளாங்கள்ளுத்
தன்னை வடித்திடவுந் தானுதவு - மன்னுலகிற்
பெண்பிளையுந் தண்பனையும் பேணிவளர்த் தால்வருடம்
பண்பிலொரு பத்திற் பயன்கொடுக்குந் - தண்பனைகள்

பாளை

காத்திகை மார்கழியிற் காகதுண்டம் போற்பாளை
சேர்த்தொதுக்கி வைத்த திரவியம்போல் - வாய்த்த
மகரமதி மாசி மதியில் வெளியாய்

குரும்பை

பகரு மிளங்குரும்பை பற்றும் - புகுதிவினை
பம்பு மவமிருத்தாற் பைங்குழவி சாவதுபோல்

வெம்பு குரும்பைசில வீழுமெடுத் - தம்புவியி
லாவின் பசிதீர வன்பா யரிந்துவைத்தாற்
பாவம்போ மாவினமும் பால்சுரக்கு - மேவுங்

நுங்கு

குரும்பையது முற்றிக் குடிக்குநுங் காங்கால்
விரும்பிவெட்டி மேன்முகிழை நீக்கி - யரிந்துகட்டை
சுட்டு விரல்களினாற் றோண்டி யறுஞ்சியுண்ணக்
கட்டிகனி பாகுசுவை காணாவா - மிட்டமுட
னுங்கமுதங் கண்டா லுடனொந்து வானவர்கள்
அங்கமுத முங்கடைய மாட்டார்கள் - நுங்குணவு
வேர்க்குருவைத் தாகத்தை மேவும் பசியதனைத்
தீர்க்குமே சீதக் கழிச்சலையும் - ஏற்கும்

பணுவீல்

பணுவிலென்று நாட்டில் வழங்கும் பனங்காய்
அணியு முடைத்தமுகி ழாங்கே - பணிவாகக்
கஞ்சியுங் கூழுங் கரைத்த பழுஞ்சோறுங்
கொஞ்சியுண்ணும் பாத்திரமாய்க் கூடுமே - யெஞ்சாக்
குறியெதிர்ப்பை யுப்பளந்து கொள்வருடை யாத
திருகுமுகிழ் தீயெரிக்கச் சேரு - மருவுகாய்

சார்வாய்

நீங்கிப் பழுக்கு நிலையிற் சிலபழத்தை
வாங்கி வெயின்முகத்து வாடவைத்துப் பாங்காகக்
கோலுந் தசையரிந்து கூறுபழந் தேங்காயின்
பாலும் பருப்புங் கலந்தவித்துச் - சாலவே
நீர்வா யொழுக நினைவாகத் தேடியுண்ணுஞ்
சார்வா யுணவென்று தானுண்பார் - சீராகக்

பழம்

காய்முற்றி நன்றாய்க் கனிந்து பரிமளித்து
வேய்முற்று தோளி விழுமெடுத்துத் - தீமுற்றுஞ்

செந்தழலி லப்பழத்தைத் திட்டமுடன் சுட்டெடுத்துச்
சந்தநீ ரிற்கழுவித் தோல்தள்ளி - வந்திருந்து
கையாற் பிசைந்து கறந்துகுடிப் பாரதற்குச்
செய்தேன் திரட்சிப்பால் சீனியொவ்வா - செய்துவைத்த
காடிபுளி நீர்தெளித்துக் காதலுட னுண்பதுவு
நாடி யுரைப்பர் நலமென்றே - தேடிக்

பணிகாரம்

கறந்தெடுத்த நல்லபனங் காய்க்களியைக் காய்ச்சிச்
சிறந்தமா சீனியுடன் சேர்த்து - நிறந்திகழும்
எண்ணெயில் நெய்யி லியைந்ததொன்றி லேயிட்டுப்
பண்ணிகாரஞ் சுட்டுப் பாத்துண்பார் - திண்ணமாய்
அல்லற் பசிக்கு மரும்பிணிக்கு மாரமுதாஞ்

பனாட்டு

செல்வப் பனாட்டின் திறமுரைப்பேன் - மெல்லியலே
சுத்தத் தலத்திற் றொடையுயரப் பந்தரிட்டு
மெத்தச் சசியாய் மெழுகியே - யத்திமுகத்
தைங்கரணைப் பூசனைசெய்தையா பனைப்படைப்பை
யிங்கிதமாய்க் காப்பா யெனத்தொழுது - பங்கமின்றி
வெட்டிப் பழுத்தகனி வீழ்கனிக ளைக்கழுவித்
தட்டி நெகிழ்த்துரித்துத் தானடுக்கி - வட்டக்
கடகங் களிலிட்டுக் காடிவடித் தூற்றித்
திடமாகச் சேர்த்துப் பிசைந்து - கொடுமிடிமை
துன்று நலத்தைத் துருவி யுறப்பதுபோல்
ஒன்று களியை யுறந்தெடுத்து - நன்றாகப்
பின்னுமொரு கால்வேறு பெட்டியிலிட் டுப்பிசைந்து
மன்னுங் களிபிழிந்து வார்த்தொன்றாய்ச் - சொன்னபடி
கிஞ்ஞாச் செடியின் கிளைக்கூட்டி னாற்றுழிவி
யெஞ்சாது குந்தை யெடுத்தெறிந்து - செஞ்செவே
முன்னஞ்செய் பந்தர் முழமா றிரண்டுடைய
பன்னஞ்செய் பாய்மேற் பரவியே - நன்னயமாய்
மாலை மடித்து வழிநாட் சுடர்தோன்றுங்

காலை விரித்துக் களிபரவி - மேலைவித
மெட்டு நாளெட்டுக் களிவிட் டிறுகியிறை
மட்டதா கத்தடித்து வந்ததற்பின் - னிட்டமுடன்

கூடையில அடைத்தல்

உப்புப் பிரண்டையிரண் டொக்கவதன் மேற்றுவித்
தப்பாமற் சாணுக்குச் சாண்கீறிச் - செப்பயிலாய்
புல்லாபா லிச்சகம் பேசிய் பொருள்பெறல்போல்
மெல்லமெல்லப் பாயிதழை வெட்டாமல் - நல்லகூர்த்
தட்டகப்பை யாற்புல்லுச் சத்தகத்தாற் றண்ணீர்
றொட்டெடுத்துச் சூரிய வெப்பத்தில் - வட்டக்
குடிலின்மேற் காயவைத்துக் கொண்டவிதழ் போக்கி
வடிவாக நூல்போல் மடித்து - மிடிபோகப்
பின்னாக வுண்பதற்குப் பெய்துபொத்திக் கூடைதனிற்
பொன்னாக வேபரணிற் போற்றிவைப்பார் - மின்னுசுடர்

பாணிப்பனாட்டு - 1

மாணிழையாய் செல்வர் மனமாக வுண்கின்ற
பாணிப் பனாட்டின் பரிசுரைப்பேன் - பேணுபளங்
கட்டியு நெய்யுங் கலந்துகளி பாதியிறை
மட்டுந் தடித்திறுக வார்த்ததற்பின் - கெட்டியாய்
முன்போ லெடுத்து மடித்துமுடை கூடையிலிட்
டன்பாக வுண்ப ரதுநிற்கப் - பின்புமொரு

பாணிப்பனாட்டு - 2

பாக முரைத்திடுவேன் பக்குவமாய்க் கேள்சிறுதுண்
டாகப் பனாட்டை யரிந்துகொண்டு - வேகவறுத்
திட்டடித்த வெள்ளு மிளகரிசி சீரகமும்
அட்டெடுத்த பாணி யுடனளவி - மூட்டியிலே
பெய்துவைத்துப் பின்பு பெருவிருந்தா யுண்பார்கள்

தோற் பனாட்டு

செய்தோற் பனாட்டின் திறமுரைப்பே - னெய்தும்
 அமளிபோய் மாறி யருந்தலாய் வீழுவ்
 கமழுவ் கணியின் களியைய - யமைவுபெற
 மூன்றிரண்டு நாளவார்த்து முற்றாகக் காய்ந்ததற்பின்
 ஒன்றதாள் போல வரித்தெடுத்துத் - தோன்றுஞ்
 சுருளாக்கிய் யச்சடியுந் தொட்டுண்பார் மேலும்

யடைப்பு

அருளாரு அமைங்கரனை யுன்னி - மருவொடியல்
 மாப்பிட்டு வாயை வருக்கைதே மாங்கனிகள்
 வாய்ப்புற்ற புத்தமுதும் வைத்தேத்திக் - காப்பிட்டால்
 வைத்த பனாட்டின் மருவு முழுப்புமுதல்
 எத்தனையு ஈன மியையாவாம் - வைத்தெடுத்து

பனாட்டின் நன்மைகள்

மாரிகா லத்தின் மருவுமுண வோடுண்ண
 வீரியமாய் நோய்கள் விலகுவகேள்- செரு
 மலச்சிக்கல் போக்கு வயிற்றுளைவு மீன்முட்
 குடாச்சிக்கல் கூட்டோடு போக்கு - நிலத்திலே

பாத்தி போடுதல்

தின்ற பனங்கொட்டை சேர்த்துப் பிசைந்தகொட்டை
 ஒன்று கருக்குப் பொறுக்குக் கொட்டை - யென்றென்று
 கொத்தாக நாலான கூறாகக் கூறுகின்ற
 வித்தை யெடுத்துவெவ் வேறாகப் - பத்தியாய்
 நலைந்தா நெட்டடுக்கு நன்றாக வேயடுக்கி
 மேலேமண் ணிட்டருகு மேவியே - சால
 வெயிலெறிக்கு மாவணிக்கு மேவுபுரட்டாதி
 யிருமதிக்கு நீரிறைத்து விட்டாற் - பருவத்திற்
 கையில் விரல்போலும் காளான் முளைபோலும்
 பையக்கீழ் நோக்கிப் பயிராக்குந் - தைமாசி

கிழங்கு

மாதங் களிர்கிழங்காம் மப்புமழை யில்லாத
 தீதற்ற நல்ல திருநாளி - லோதும்
 அருகக் கடவு ளடியார் தலைபோல்
 மருவு மயிர்முழுது மற்ற - கருவூமல்
 தன்னை வடுகள் சதுர்முகனைச் செய்ததுபோல்
 முன்னம் பறித்து முடித்ததற்பின் - அன்னமே
 கிண்டி யெடுத்துக் கிழங்கின்மேற் றோலுரித்துக்
 கொண்டுதலை சீவிக் குறிப்பாக - நன்றவற்றைப்
 பப்பாதி யாய்க்கிழித்துப் பற்றுநுனி வாலொடித்துத்
 தப்பாது வெய்யிலிலே தான்பரவி - யப்பாலும்
 வான்முறித்து வார்ந்து மறுவின்றி நன்றாகப்
 பானிறத்துக் காய்ச்சிப் பதமாக்கித் - தானத்
 துமலிலிட்டுப் பொத்தி யொடியலென வைப்ப
 ரெமதுதன மிஃதென்றே யெண்ணி - நவைதீ

சீட்டு - 1

ரொடியறனிற் செய்யு முணவுவகை கேளாய்
 துடியனுக்கு மென்மருங்கிற் றோகா - யொடியறனை
 வல்லுரலி லிட்டிடித்து மாவாக்கி மற்றதனைத்
 தெள்ளிநீர் விட்டுத் தெளித்தாற்றி - மெல்லவே
 சீலையி லிட்டுத் திருகிப் பிழிந்துதறி
 வாலிய வுப்புநீர் வார்த்தளவி - மேலுங்கேள்
 வாய்ப்பான கீரைகளை மாறன் கொடிப்பொடியுஞ்
 சேர்ப்பார்கள் சேர்த்துத் திரட்டியே - பூப்பரவு
 மன்னர் முடிபோல் வனைந்தநீற் றுப்பெட்டி
 தன்னிலிட்டு வேகவைத்துத் தானுண்ப - ரன்னதுதான்
 ஈட்டுபொரு ளில்லாத வேழைகட்கு நல்லுணவாம்
 வாட்டு பசிநீக்கும் வன்மைதரு - மீட்டுமொன்று

சீட்டு - 2

பன்னுமா தேங்காயின் பாலுப்பு நீலநிற
மன்னுமால் பத்து வடிவிலொன்றுஞ் - சொன்னபடி
சேர்த்துமுன் போலவித்துத் தின்னலாம் யாவருக்கும்
நேர்த்தி யுணவு நிறைவலியாம் - நேர்த்தியாய்

சீட்டு - 3

வார்ந்த நடுவொடியல் மன்னுசலத் தூறவைத்துக்
காய்ந்த பிறகு கடுகவிடித் - தாய்ந்தரித்துத்
தெள்ளி யெடுத்த திகழிடியுந் தேங்காயிற்
கொள்ளு நறிய கொழும்பாலுந் - தள்ளரிய
உப்புநீர் கீரை யுரைத்தபழ மும்பிறவுந்
தப்பாமற் சேர்த்தவித்துத் தானிறக்கி - யெப்பொழுதும்
ஆவின்று நெய்யு மளவி யருந்திடலாம்
நாவி னுருசிமிக நன்றாகும் - ஆவலுடன்

சீட்டு - 4

செப்புவேன் வேறுமொன்று தேங்காய்த் துருவல்மிள
குப்பரிசி மாமிளகாய் சீரகமுந் - தப்பாமற்
கூட்டி யவித்தபிட்டுக் கூறுபல நாட்செலினும்
வாட்டமின்றி வைத்து வழங்கலாம் - நாட்டுநறு
நெய்யைத் தயிரை நிறைபாலைச் சேர்த்துண்ணில்
மெய்யிளைப்பு நீங்கும் விறலுமுண்டாம் - வையத்து
வாழு மவரொடியல் மாவினாற் செய்கின்ற

கூழ் - 1

கூழின் வகைகள்சில கூறுவேன் - நீளுலையில்
நீர்வார்த்து நெல்லரிசி நொய்புலவு மிட்டவித்துக்
கூரும் புளிமிளகாய் கூட்டியே - யோரளவாய்
மாவைக் கரைத்ததனில் வார்த்தகப்பை யாற்றுளவி
மேவும் பதங்கண்டு விட்டிறக்கி - யாவலுடன்
உண்ணவுண் ணத்தெவிட்டா துண்ணலாம் வேண்டுமேல்
வண்ணப் பழங்கொண்டு மாந்தலாம் - இன்னுமொன்று

கூழ் - 2

செந்நெல் லரிசி சிறுபுலவு காரையிலை
 பன்னு பலாக்காய்ப் பருஉச்சளைகள் - இன்னும்
 வறுத்த பயறுமுந்து கீரைவகை யிட்டுக்
 குறித்த புளிமிளகாய் கூட்டிப் - பொருத்தமா
 யுப்பிட்டு மாவைக் கரைத்தூற்றி முன்போலச்
 செப்பு சுவைபாகந் தெரிந்திறக்கி - யெப்பொழுதும்
 ஓதும் பனங்காய் முகிழிற் பலாவிலையில்
 ஆதரவாய்ச் சூடாற வூதியே - பூதலத்தில்
 ஏவரு முண்ண விளகு மலம் பசிக்கும்
 மேவும் பலகிருமி வீடுமே - பூவையே

சுட்ட கிழங்கு

கிண்டியெடுத்த கிழங்கிற் சிலவற்றை
 மண்டு நெருப்பிலிட்டு வாட்டியே - நன்றாக
 இட்டமிள குப்புள்ளி யேற்றமிள காயரைத்துத்
 தொட்டுத் தொட்டுண்ணச் சுவைகூரும் - மற்றதனை
 மாலையிற் சுட்டு மனைக்கூரை மேலிட்டுக்
 காலையெடுத்த துண்ணக் கடுப்பகலுங் - கோலமலர்ப்

புழுக்கொடியல் - 1

பூங்குழலாய் கேளாய் கிழங்குபுழுக் கிக்கிழித்துப்
 பாங்காகக் காயவிட்டுப் பக்குவமா - யாங்கதனைத்
 தேங்காயின் சொட்டுடனே சேர்த்துக் கடித்துண்பர்

புழுக்கொடியல் - 2

ஓங்கிய பல்லுள்ளோ ருறுகிழவர் - தேங்காய்த்
 துருவலுடன் சர்க்கரையுங் கூட்டியிடித் துண்பர்
 மருவுபல காரமும் வைத்துண்பர் - பிரியமாய்
 வித்து முளைத்து வெளிவரும்போ தம்முளையைத்

முளைக்கறி

துய்க்கலாம் மற்றதனைத் தூய்தாக்கி - வைக்குங்
கறியாய்க் குழம்பாகக் காய்ச்சியுண்ண வின்பம்
செறியுமதற் கில்லையொப்புச் செப்ப - மறுவின்றிச்

பூரான்

சீராய் முளைத்தபனங் கொட்டைதனைச் சுட்டுவெட்டிப்
பூராணை யுண்பரது புத்தமுதாம் - ஆரெரியில்
வேகவையா துண்ணலாம் வேண்டுநறும் பிட்டுக்கும்

ஊமல்

ஆகு முலர்ந்தகொட்டை யூமலால் - பாகமாய்ப்
புல்லு நெருப்பிட்டுப் புறமகற்றிப் பொன்னிருப்புக்
கொல்லருக்குத் தூராக் குணக்கரியாம் - செல்வருக்கு
மூக்கிடுதூள் வைக்க மொழியு மருத்துவர்கட்
காக்குங் குளிகை யடைத்து வைக்கத் - தாக்கியே
பஞ்சுவைத்துச் சக்கிமுக்கி யால்நெருப்புப் பண்ணுதற்கு
மஞ்சிகையு மாகு மதுரமொழி - வஞ்சியே

கள்ளு

ஏழைகட்குஞ் செல்வருக்கு மேற்ற பனைமரத்திற்
பாளைவருங் காற்பருவம் பார்த்ததனைத் - தாழா
திடுக்குத் தடிகொண் டிடுக்கிப் பிட்யால்
அடித்து நுனியை யரிந்து - மடக்கியே
முட்டிவாய் வைத்து முடிந்துவிடின் மெல்லவே
மட்டுலாங் கள்ளுறி வந்திருக்கும் - இட்டமுடன்
வாமமதத் தாரதனை வாயிக்கு வைத்துண்டு
காமியம் வேண்டிக் களிப்பார்கள் - ஏமமிகு
கள்ளைக் குடித்துக் களியாடல் நல்லறிஞர்
எள்ளி விடுத்த விழிதொழிலாம் - உள்ளறிவைப்
போக்குங்கள் ஞண்ணிற் பொருந்து முடல் வலிமை
நீக்குஞ் சிரங்குமுத னோபிணிகள் - ஆக்குகின்ற

ஏரா

ஏரா முறையை யியம்புகிறேன் நீயதனை
நேராகக் கேட்டிடுவாய் நேரிழையே - சேரும்
அரபொடியூ சிக்காந்த மாங்கீச்சுக் கிட்டம்
உரமுடனே முட்டியிலிட் றூ - மருவுதினம்
ஏழுமுடன் சென்றா லிறக்கியதி காலையுண்ண
ஈழைகா மாலையிவை யேகுங்காண் - பாளைதனிற்

கருப்ப நீர்

சண்ணமிட்ட முட்டிகட்டித் தூக்கியெடுக் கும்பதனீர்
நண்ணுபசி தாக நலிக்குங்காண் - பெண்ணணங்கே
சோம்பல் திமிரகலுஞ் சூடுடம்பை விட்டேகும்
ஆம்பலமுந் தண்ணென் றகங்குளிரும் - ஆம்பிரத்தின்
காய்சீவி யிட்டுக் கருப்பனீர் காசினியோர்
வாயுருசி யாகவே மாந்திடுவர் - தூய
பயறிட்டுக் காய்ச்சிப் பருகுதலு முண்டு
நயமாகு நன்மிளகிட் டுண்ணச் - செயிர்தீர்

கற்கண்டு

கருப்பநீ ரைச்சுண்டக் காய்ச்சிவேப் பெண்ணெய்
உருப்போலு மோர்பதத்தி லுற்றால் - விருப்புடனே
ஓதுபுது முட்டியன்றி யோலைக்குட் டானிவற்றிற்
றீதகல விட்டு வைத்துச் செம்மியே - ஆதரவாய்ப்
பூவிற் புதைத்தெனினும் பொங்குபுகை யிட்டெனினுஞ்
சேமித்து வைக்கிற் றினவடையிற் - றூமலியுங்
கற்கண்டாம் மற்றிதனைக் கைக்கொண்டு வாய்க்கொண்டால்
மற்கொண்ட வீழைசளி மாறுங்காண் - விற்கொண்ட

பனை வெல்லம்

வாணுதலாய் கேட்டி மருவும் பனைவெல்லங்
காணும் வகையுங் கழறுவேன் - பாணிதனை
இன்னும் நெருப்பிட் டெரிக்கவிறு கிக்குமிழி
கொள்ளுமொட்டு மப்பதத்திற் கொண்டுகக்கிற் - சொல்லுகின்ற
வெல்லமா மேலு மெரித்து வியனகப்பை

பனங்கட்டி

புல்ல முறியும்ப் போதிறக்கி - மெல்லவே
முட்டியி லோலை முடையுங்குட் டானிலிடக்
கட்டியா மோதுபனங் கட்டியாந் - திட்டமாய்

கருப்ப நீர்ப் பொடி

எள்ளு மிளகு மெழிற்சீ ரகப்பொடியுங்
கொள்ளுமந்தப் பாணியுடன் கூட்டியே - மெள்ள
இறுகத் துழாவி யெரிக்க வெரிக்கச்
சிறுநுண் பொடியாகச் சேரும் - பெறுமதனை
உண்ணக் கொடுந்தாக மோடிவிடு மாண்பனையின்
பண்ணுமது வானாற் பலநோய்போம் - உண்ண
இதந்தா யிலாக்குழவிக் கேற்றவுண வாகும்
பதந்தவறிற் கட்டி படுமாம் - மதந்தரும்
வஞ்சமதுப் பங்குனியாம் மாதத் தொடுதொலைய
அஞ்சமா தங்கட் கதன்பழமா - மெஞ்சிய
திங்களுக்குச் செல்வப் பனாட்டாகுஞ் சீருணவு
மங்காப் பனையீயு மாண்டு முற்றுந் - தங்குபுகழ்ப்
பாரிபோல் யார்க்கும் பயனருளித் தன்னையுமே
நேருங் கொடையாக நின்றுதவுஞ் - சீரியநற்
கற்பக மன்ன கடவுட் பனையுணவை
அற்புடனே யெந்நாளு மாதரித்தால் - முப்பொழுதும்
உண்ணவொரு நாளுக் கொருபொழுதுண் டேநோற்கும்
அன்னவர்போல் நல்லபய னங்கடைவார் - மன்னுபனை

பனை யோலை

யோலைதனை யொன்றுவிட் டோர்வருடம் வெட்டிவெயில்
மேலுலர விட்டு மிதித்தடுக்கிச் - சாலவும்
வேலி யடைக்கலாம் வீடுகளும் வேயலாம்
கோலக் குடில்கட்டிக் கொள்ளலாம் - மேலுந்தான்
வாரி விளையா வயற்கெருவாய்ப் போட்டுவிட்டால்
வீரியாய்ச் செந்நெல் விளையுங்காண் - சேருமட்டை

நூர்

கொள்ளுமிரு பாற்கருக்கும் சீவிக் குலவியநா
 ருள்ளும் புறமு முரித்தெடுப்பா - ருண்ணாரால்
 வேலிகட்ட வுங்கயிறு வெவ்வேறு பின்னவுங்கோ
 பாலர்தயிர் முட்டியுறி பண்ணவுமா - மேலுங்கேள்
 மட்டை விறகாம் வரிச்சாஞ் சுவடிகட்டுக்
 கட்டி யிறுக்குங் கடைகாப்பாந் - துட்டர்
 எலிப்பிடிக்க வேற்று மிடாராகு நெய்ய
 வலிப்புடைய பாவாற்றி யாகும் - பலிப்பான

பன்னவகை

வன்னக் குருத்தில் வடிவாகச் செய்கின்ற
 பன்னவகை யின்னவெனப் பன்னரிதா - லன்னவை
 புத்தகப் பெட்டி புகல்கட்டுப் பெட்டிபல
 வித்தகப் பெட்டி மிகுகுட்டான் - வைத்த
 கடகம் பத்தாயங் கதிர்ப்பாய் கிடைபாய்
 திடமா முமலளவு சேர்கள் - கடவுட்டிரு
 நீறிடுங் குட்டான்கள் நீரிறைக்கும் பட்டைவகை
 கூறுபல வுஞ்செய்து கொள்ளலா - மாறங்க
 வேதநூ லாகமநூல் வேறுமுள மெய்க்கலைகள்
 போத மிகுந்த புராணநூ - லோதுகின்ற
 மந்திரநூல் சிற்பநூல் வாகடநூல் வாய்மைமிகு
 செந்தமிழ்நூல் பற்பலவுந் தீட்டலாஞ் - சுந்தராஞ்சேர்
 மங்கல நாளோலை மங்கையர்க்குக் காதோலை
 துங்கமிகு நண்பருக்குத் தூதோலை - தங்குபல
 பற்று வரவு பதியுங் கணக்கோலை
 மற்று முறுதி வரையோலை - சுற்றவர்கள்
 எந்திரங்கள் கீறி யெழுத்தடைத்துக் கட்டுகின்ற
 மந்திர வோலைகட்கு வாய்ப்பாகும் - பைந்தொடியே
 சீராங் குருத்தைத் திகழ்வட்ட மாயரிந்து
 நாராசங் கோத்திறுக்க நற்பொல்லாஞ் - சேரும்
 வியர்வைகளை நீக்கும் விசிறியாம் வெய்யிற
 புயன்மழையும் போக்கும் குடையாம் - வயன்மேவு
 மள்ளர் தலைக்கணியும் வள்ளத் தலைப்பாவாம்
 பிள்ளைவிளை யாடுபொருட் பேதமாங் - கொள்ளுஞ்

கரையுண் பிழாவுமாஞ் சோறுண் கலமாம்
 நிரையூனு மாகவே நேர்வ - நுரையோலை
 ஈர்க்கினூறி யீர்வாணி யேற்றசட்டி பாணைகளைச்
 சேர்க்குமணை தட்டுமுறஞ் செய்யலாம் - ஆக்குபெயர்

பனைப் பெயர்

காகக் கருப்பயை கருங்குந்தி செங்குந்தி
 மாக மளவும் வளர்நெடுமி - ஆகவுங்
 கட்டைச்சி பூமணத்தி கங்கிநுங்கி யோர்நாலு
 கொட்டைச்சி யென்றனந்தங் கூறுவர் - இட்டமுடன்

வேறுபயன்

தாவும் பனங்குருத்தைத் தாரணியோர் நல்லதென
 ஆவலுட னுண்டிடுவா ராரணங்கே - மேவுமரம்
 இல்லங்கள் கோல விசையுமறச் சாலைசெய
 நல்லமடம் பூம்பந்தர் நாட்டிவைக்கச் - சொல்லுகின்ற
 தூணாம் சலாகை கதவுமாம் - பேணியே
 யுப்பிட்டு வைக்க வுகந்த கலமாகும்
 பொற்புடைய வேர்க்காலும் பொல்லுமாந் - தப்பாமல்
 நட்பா யிரவருட நானிலத்திற் காய்த்துநிற்கும்
 பட்டா யிரவருடம் பாழ்போகா - கட்டியுல
 காண்டதுரி யோதனராற் காடடைந்து வெம்பசிக்குப்
 பாண்டவரு முண்டு பயனடந்தார் - நீண்டபுகழ்
 வீடுமன்பொற் றேரிலணி வெற்றிக் கொடியாகும்
 பாடுபுகழ்ச் சேரனுக்கும் பைந்தொடையாம் - நாடுபுகழ்
 திங்கட் குடையுடைய சேரனுஞ் செம்பியனுஞ்
 சங்கத் தமிழறிந்த பாண்டியனும் - அங்கொருநாட்
 பட்டபனந் துண்டமெளவை பாட்டுக் குகந்தளிக்க
 இட்டமுட னுண்டதுவு மிப்பழங்காண் - சுட்டாலும்
 வித்து முளைக்கும் வியனற் புதப்பனையைப்
 புத்தியாய்ப் பேணிப் பொருளடைவர் - தொற்றுபல
 நோய்போம் மிடிபோகு நூறாண்டு வாழ்வதற்குக்
 காய்சித்தி யாகுங் களிப்புண்டா - நேயமுடன்
 கற்பகமே யென்றதனைக் கைதொழுது வேண்டினா
 லெப்பொழுது மெப்பொருளு மீயுங்காண் - இப்பனையின்

நூல் வரலாறு

மெய்ப்புகழை யாதியிலே தால விலாசமெனச்
 செப்பினார் நற்றமிழ்ச்செந் நாப்புலவர் - மற்றதனை
 ஆங்கிலத்தில் வேக்குசென்ன் றோரறிஞ னாக்கி வைத்தான்
 பாங்கா யதனைப் படியெடுத்து - மீங்கெனது
 தந்தையார் சுற்று மொழிந்தவற் றிஞ்ஞான்று
 சிந்தையி னின்ற சிலகுறிப்பும் - வந்த
 உலக வழக்கு முணர்ந்துரைத்தே னோது
 கலிவெண்பாட் டாற்கல்வி யில்லேன் - குலவிவரு
 குற்றங் களைந்து குணமளைந்து கோதாட்டல்
 கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.

வாழ்த்து

பொன்னின் மழைவாழி பூமி நலம்வாழி
 மன்னுயிர்கள் வாழி யறம்வாழி - எந்நாளும்
 கற்பகம்போ லீயுங் கடவுட் பனைவாழி
 நற்றமிழும் வாழி நயந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

அநுபந்தம்

காப்பு

தென்னிலங் காபுரிச் சென்னியி லேவளர்
தெய்வப் பனையின் சிறப்புரைக்கத்
தன்னிக ரில்லாத முன்னவன் நாமரைத்
தாளிரண் டுஞ்சரண் ஞானப்பெண்ணே 1

நூல்

சீரா யொருபானை சோற்றுக் கொருசோறு
செம்பதம் பார்ப்பது போற்பனையி
லோரா யிரம்பய னுண்டா மவற்றினு
ளொன்றிரண்டு சொல்வேன் ஞானப்பெண்ணே 2

பனையின் தோற்றம்

அன்னையு மப்பனு மாகி யுயிர்களை
யன்புடன் காக்குங் கடவுளந்நாள்
மன்னுயிர் வாழ்வுறப் பல்வகை யாகிய
மரங்கள் படைத்தனன் ஞானப்பெண்ணே 3

விண்ணுல கத்தினி லைந்து தருக்களை
வேண்டும் பொருடர வேபடைத்திம்
மண்ணுல கத்தினிற் றெய்வப் பனையொன்றை
வள்ள லருளினன் ஞானப்பெண்ணே 4

நட்டா யிரமாண்டு பூமியி லேநின்று
நல்ல பயன்க ளுதவிடுமாம்
பட்டா யிரமாண்டு பாழடை யாதென்று
பழமொழி கூறுவர் ஞானப்பெண்ணே 5

பனையின் பெயர்கள்

கட்டைக் கறுப்பி கருங்குந்தி செங்குந்தி
காகக் கருப்பைச்சி பூமணத்தி
நெட்டைச் சிவப்பி சடைச்சிநாற் கண்ணிச்சி
நீண்ட குலைச்சியாம் ஞானப்பெண்ணே 6

பிள்ளைக்குத் தாய்கொடாப் பெரியவா மைக்காய்ச்சி
பெற்றிடு மாயிரங் காய்ச்சியுடன்
கொள்ளு நுரைச்சி நரைச்சிநற் றோரைச்சி
கூறுவ ரின்னமு ஞானப்பெண்ணே 7

பனையுண்டாக்குதல்

கொத்திவெட்டி வேலி கட்டிப் பழுதிலாக்
கொட்டைகளை யேழு காணுக்கொன்றாய்ப்
பத்தி பத்தியாக மண்ணிற் புதைத்திடப்
பரவி முளைவரும் ஞானப்பெண்ணே 8

மூடு படம்விரித் தாடுபாம் பைப்போல
முளைத்து வளரும் பருவமதில்
ஆடுமாடு தின்னா தோம்பி வளர்த்திடில்
ஆண்டுபத் திற்பயன் ஞானப்பெண்ணே 9

பெண்பிளை யும்பனை யும்பரி பக்குவம்
பேணி வளர்த்திடி லாண்டுபத்திற்
பண்புட னேபுய னீந்திடு மென்றுமுற்
பாவலர் கூறினர் ஞானப்பெண்ணே 10

பயன்கள்

உருக்குவா னேந்திப் பகைசெற் றுலகினை
யோம்பு மணிமுடி மன்னவன்போற்
கருக்குவா னேந்திக் கலியை யழித்திந்தக்
காசினி யைக்காக்கும் ஞானப்பெண்ணே 11

கங்குமட்டை

தங்குமட் டாய்வளர்ந் தேசரு காகிப்பின்
 றானே கழன்று சரிந்துவிழுங்
 கங்குமட் டைகூடத் தும்பாய் விறகாகிக்
 கைப்பொருள் தந்திடும் ஞானப்பெண்ணே 12

ஓலை

வீடுகள் வேய்ந்திட வேலி யடைத்திட
 விசிறிகள் செய்யக் குடில்பொதிய
 மாடுக ளுக்குண வாகவைக் காள்செய
 வள்ளப் பிழாவுமாம் ஞானப்பெண்ணே 13

வார்ந்திட்ட சட்டங்க ளொன்றின்மே லொன்றாக
 வைத்தடுக் கிப்பின் வரிந்துசெய்த
 தோந்திட்ட மள்ளர் தலைப்பாகை போலேந்தத்
 தேசத்தி லேயுண்டு ஞானப்பெண்ணே 14

ஓலைச் சருகு

வாரி விளையா வயற்கெரு வாகவே
 வற்றற் சருகினைத் தூவிவிட்டால்
 வீரிய மாகவே செந்நெல் விளைந்திடும்
 வேறும் பயிர்வரும் ஞானப்பெண்ணே 15

மட்டை

வலிய கருக்கொடு நாருந் தரும்மட்டை
 வரிச்சக் குதவு நெசவுசெயும்
 எலிகளுக் கேற்றி யமுக்கிப் பிடித்திடும்
 இடார்ப்பொறி செய்யலாம் ஞானப்பெண்ணே 16

நார்

கட்ட வுதவிடுங் கண்ணி கயிற்றுநாற்
 காலிகள் கூடைகள் பின்னிடலாம்
 மட்டை யுதவிடு நாரினா லின்னமும்
 வாய்க்கும் பொருள்பல ஞானப்பெண்ணே 17

நர்க்கு

சட்டிபா னையேறி யாடுமு றிவகை
 தக்கவீர் வாணிகள் தட்டுவகை
 கொட்டிப் புடைக்குஞ் சுளகிவை யீர்க்கினிற்
 குல்லாவுஞ் செய்யலாம் ஞானப்பெண்ணே 18

ஓலைச்சட்டம்

ஐந்து வயதினிற் கையி லெடுக்கின்ற
 வரிவரி யேடு முதலாக
 முந்து பலகலை யாகம மோலையில்
 முன்ன மெழுதினர் ஞானப்பெண்ணே 19

ஓலைச்சார்வு

பன்னத்தா லுண்டாகு மெல்லாப் பொருளையும்
 பன்ன முடியுமோ பல்வகையாம்
 வன்னப்பெட் டிகூடை பாய்கடக முமல்
 மற்று மனந்தமாம் ஞானப்பெண்ணே 20

ஓலைப்பொல்லு

வட்டமாக வெட்டி நடுவே துளைசெய்து
 வளையாத கம்பியிற் கோத்திறுக்கித்
 திட்டமா கச்சிவிச் செய்தவோ லைப்பொல்லுத்
 தேடக் கிடையாது ஞானப்பெண்ணே 21

குருத்து

சாற்றும் பனையின் குருத்தினை முற்றமுன்
 தானெடுத்து வெட்டி யுண்பவர்க்குப்
 போற்றுங் குடரினிற் குத்துங் கிருமிகள்
 போயகலு மென்பர் ஞானப்பெண்ணே 22

ஆக்க மளிக்கப் படைத்திட்ட மங்கல
 மான பனைபய னீவதற்குக்
 காக்கையின் மூக்குப்போற் கார்த்திகை மாதத்திற்
 கருக்கொள்ளு மென்றனர் ஞானப்பெண்ணே 23

பம்பிய பாளை வெளிவந்து பைப்பயப்
 பற்றுங் குரும்பைக ளிற்பலவும்
 வெம்பி விழுமெடுத் தாவின் பசிகெட
 வெட்டிவைத் தால்நன்மை ஞானப்பெண்ணே 24

நுங்கு

மங்கல மாமணப் பந்தரிற் றோரண
 வாயிலி லேமகிழ் வாகவைக்கும்
 நுங்கின் சுவையினை யுண்டறிவ தன்றி
 நுவல முடியுமோ ஞானப்பெண்ணே 25

கண்ட வுடனேவா யூறி யினித்திடுங்
 கற்கண்டோ! தேனோ! நறும்பாகோ!
 அண்டர்கள் நுங்கினை யுண்டறிந் தால்முன்னே
 யமுதங் கடைந்திடார் ஞானப்பெண்ணே 26

சார்வாய்

சீராக முற்றாத தாலக் கனியினைச்
 சீவிப் பருப்பொடு தேங்காயின்பால்
 நேராக வுப்பிட் டவித்துண் மற்றதை
 நிகரான தெங்குண்டு ஞானப்பெண்ணே 27

பனம்பழம்

திங்கட் குடையுடைச் சேரனுஞ் சோழனும்
 தென்னவனு மெளவை சொற்படியே
 மங்கல மாயுண்ட தெய்வப் பனம்பழம்
 மரியாதை யற்றதோ ஞானப்பெண்ணே 28

கைப்புழுப் பும்போக நாலுமொன் றாகவே
 கலந்து சுவைக்கும் பனம்பழத்தின்
 துய்க்குஞ் சுவைக்கு நிகராக வேறொன்றைச்
 சொல்ல முடியுமோ ஞானப்பெண்ணே 29

அந்தப் பனைதரும் நல்ல பழத்தினை
யாராய்ந் தெடுத்ததுத் தழலிட் டே
வெந்த பதத்தினில் நீரிற் கழுவியே
மேற்றோலை நீக்குவர் ஞானப்பெண்ணே 30

கையாற் பிசைந்து கறந்து கறந்து
களியினை வாய்வைத் துறிஞ்சியுண்டாற்
செய்தேன் திரட்சிப்பால் சீனி முதலிய
தித்திப்பென் றுண்ணாரே ஞானப்பெண்ணே 31

வாய்ச்சிட்ட கற்பக தாருவெ னும்பனை
மதுரப் பழத்தினை யாமறந்தே
ஈச்சம் பழத்திற்கு வாயூறிக் கைப்பொருள்
இழக்கின்ற வாறென்ன ஞானப்பெண்ணே 32

பனாட்டு

சுத்தத் தலத்திற் றொடைக்குமே லாகவே
தோன்றிடப் பந்தர் சமைத்துக்கொண்டே
வைத்த பழங்களைப் பட்டடை யிற்றட்டி
வாங்கிப் பிசைசுவர் ஞானப்பெண்ணே 33

கூறுஞ் சிறுதடி கூட்டியொன் றாய்க்கட்டிக்
குந்தைத் துழாவித் துழாவி யெடுத்த
தூறுங் களியினைச் சல்லாப் புடைவையி
லூற்றி வடிப்பார்கள் ஞானப் பெண்ணே 34

எட்டுநா ளெட்டுக் களியினைப் பாயில்விட்
டேவெயிற் காயப் பரவியிறை
மட்டதா சுத்தடித் துப்பத மாகவே
வந்தா லெடுப்பார்கள் ஞானப்பெண்ணே 35

உப்பும் பிரண்டையு மொக்கவதிற்றூவி
யொவ்வொரு சாணுக்குச் சாண்கீறித்
தப்பாமற் றட்டை யகப்பையி னால்மெல்லத்
தட்டா யெடுப்பார்கள் ஞானப்பெண்ணே 36

கூடையி லிட்டு மடித்துப் பரணிலே
கொண்டுவைத் துப்பின்ன ருண்டிடுவார்
பீடை கெடும்பசி போம்மலம் போமின்னும்
பெலனுமுண் டாமென்பர் ஞானப்பெண்ணே 37

உப்புப் புளிமிள காயுட னேவெள்ளை
யுள்ளி மிளகு சமன்கூட்டித்
தப்பாம லம்மியி லிட்டரைத் தேதொட்டுத்
தானுண்டல் நல்லது ஞானப்பெண்ணே 38

செங்கதி ரோன்கடு மிந்தப் பலகாரம்
செய்துவைத் துத்தின்ன மாட்டாம
லங்கே பிறர்சமைத் திங்கே விடுமவைக்
காசைப்பட் டோமடி ஞானப்பெண்ணே 39

வேறு பயன்

ஒடியல் கிழங்குபூ ரான்முத லாகிய
வோரா யிரம்பய னுண்டிவற்றை
முடிய வுரைப்பது கூடாதோ ராயிர
முடியுடை யானுக்கும் ஞானப்பெண்ணே 40

உளமல்

செல்வாக்கு மூக்கிடு தூளிடுஞ் செப்பாகும்
சித்த வைத்தியர்க் குக்குடுக்கை
கொல்லாக்குத் தூராக் குணக்கரி யாமென்று
கூறினா ஞமலை ஞானப்பெண்ணே 41

கருப்ப நீர்

இளையபாளை தட்டி முட்டிகட்டிச் சுண்ணம்
ஏற்றி யெடுக்கின்ற விற்பநன்னீர்
தழையும் பனங்கட்டி சீனிகற் கண்டுகள்
சமைக்க வுதவுமே ஞானப்பெண்ணே 42

களஞ்ஞ

அளிக்குஞ் சுரபியின் பாலெனப் பாற்கட
 லமுதெனக் குடியர்கள் போற்றுங்கள்னைப்
 புளிக்குமு னுண்டிடிற் பொல்லாப் பிணிபல
 போய்விடு மென்றனர் ஞானப்பெண்ணே 43

பனையைப் பேணல்

எட்டுநூ றுவகை நற்பய னீகின்ற
 இன்பப் பனையை மறந்ததனாற்
 பட்டுக்கெட் டோமினிப் பாவித்துப் பேணியே
 பணமுட்டைத் தீர்க்குவம் ஞானப்பெண்ணே. 44

விண்கண்ட தேவரு மாசைப்பட் டேவந்து
 வேண்டிநிற் கும்வியன் கற்பகத்தைக்
 கண்கண்ட செல்வக் களஞ்சிய நீயென்று
 கைதொழ வேண்டுமே ஞானப்பெண்ணே. 45

வாழ்த்து

இல்வாழ்வுக் காகிய எல்லாப் பொருளையு
 மெங்களுக் கெப்பொழு துங்கொடுக்க
 வல்ல பனையெங்கள் செந்தமிழ் நாட்டிலே
 வாழிய வாழிய ஞானப்பெண்ணே. 46

கற்பக மேகாம தேனுவே யெங்களைக்
 காத்திடுஞ் செல்வக் களஞ்சியமே
 அற்புத மேயென்று போற்றுந் திருப்பனை
 யனவர தம்வாழி வாழியவே.

முற்றிற்று.

மருதன் அஞ்சலோட்டம்

படிப்பகம்

முன்னுரை

“ சோபனஞ் சோபனஞ் சோபனமே சுப
சோபனஞ் சோபனஞ் சோபனமே
நாவளஞ் சேர்கவி வாணன் துதிசெய
நாடு சுதந்திர மானதுவே.

“ ஓராயி ரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பான்
ஒரெட்டா மாண்டியா கும்பதி
சீரான நாலாந் தேதிக தந்திரச்
செங்கதிர் வந்துதி கழ்ந்ததுவே!”

ஆண்டு ஒன்று நிறைவானது. ஆட்சியாளர் ஓட்டம் வைத்தனர். மருதன் அஞ்சல் ஓட்டம். “வெற்றிகொண்டோம்! விழாவணி செய்யுங்கள்!! என்று பண்டு யவன வீரன் கூறியதை நினைவுறுத்தும் ஓட்டம்.

ஆக்கம் விரும்பிய ஆட்சியாளர் புலவர்களிடம் பாடல் கேட்டனர். தமிழ்ப் புலவர்களும் சிங்களப் புலவர்களும் பாடினர். நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களும் “மருதன் அஞ்சலோட்ட” வரலாறு தமிழ் செய்தார். - தமிழரும் தமிழ் மக்களும் வாழப் பாடினர்.

நரைத்து நீண்ட வெள்ளிக் கம்பிக் கற்றை போன்ற தாடியும், விரித்துடுத்த வேட்டியும் எங்கோ பறந்துவிட்டன. கொடுக்குக் கட்டிவிட்டார். பாடும் புலவர் ஓடும் ஒருவராக மாறிவிட்டார். காளைப் பருவமும் அடைந்து விட்டார். தாம் ஓடுவதன்றிப் பிறரையும்,

“ மருத னஞ்ச லோடுவோம்!
மருத னஞ்ச லோடுவோம்!

என்று அழைக்கின்றார். செவி சாய்க்கா திருக்க முடியுமா? வம்மின் அவரைப் பின்பற்றுவோம்.

ஓட்டம் எதற்கு? புது யுகம் அமைப்பதற்கு – தம்மைத் தாமே ஆள்வதற்கு. இதற்கு அத்தியாவசியம் ஆண்மை. ஆண்மை உள்ள இடத்தில் தாழ்மை (பணிவு) இருக்க வேண்டும். இவையெவையிருந்தும் மானம் இல்லையேல் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா? எனவே, ஆண்மை தாழ்மையோடு மானமும் வேண்டும். என்றாலும் ஆக்கத்தைக் காணவில்லையே! ஓகோ, அந்த ஊக்கம் என்னும் உரனை மறந்துவிட்டோம்; சேர்த்துக்கொள்வோம்:

“ எடுத்த காலி லாண்மையும்
இட்ட காலிற் றாழ்மையும்
மடுத்துப் பிடித்த கைகளில்
மான மூக்கம் பூண்டுநாம்”

ஓடுவோம். இனி ஓட்டத்திற்கு என்ன குறை?

“தேனைப்போ லினிக்கும்” விடுதலைச் செய்திகொண்டு சில தூரம் ஓடிவிட்டார்கள். வாலிப வீரருக்கு மனவெழுச்சியும் சுதந்திர தாகமும் வீறுகொள்ளுகின்றன. பரவச நிலையை எய்திவிட்டனர். புலவர் முன்னின்று ஓடுகின்றாரல்லவா? சட்டெனத் தமது நடையை மாற்றிவிட்டார்:

“ மண்ம திக்க விண்ம திக்க
மாதிரம்ம திக்கவே
வலிமி குந்த மறுபு லத்து
மன்ன ரும்ம திக்கவே
எண்ம திக்கு மீழ மக்கள்
யாவ ரும்ம திக்கவே
என்ற மருத னஞ்ச லோட்ட
மின்று யாங்க ளோடுவோம்!”

என்று ஓசை நயம்பட நிமிர்ந் தாடி ஓடுங் குறிப்புணர்த்துஞ் சந்தம் பெற இசைக்கின்றார்.

ஓடும் வழியில் களைப்புத் தோன்றிவிட்டது. பயப் படாதீர்கள்! மக்களுக்கு மாத்திரமன்று விடுதலை. ஐயறிவு கொண்ட மாக்களுக்கும் விடுதலைதான் அதோ பாருங்கள்!

“ மரகதக் கலாபம் வீசி
மயில்க ளாடு மழகுபார்!
மந்தி வந்து குந்தி யுந்தி
மரத்திற் பாயு வடிவுபார்!”

இங்கு வளனும் வரலாறும் ஞாபகத்தில் வந்துவிடுகின்றன. பக்கத்தே உள்ளவர்களை,

“ எமக்கு
மொழிகுதிர் கேட்டிடத் தோழர்களே”

எனக் கேட்கின்றார் வேத வியாசனைப்போல் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்க அவர்களால் முடியுமா? எனவே தாமே உரைக்கின்றார். கேளுங்கள்:

“ விசும் பேறு மலைதோறும்
பசங் கொண்டல் கூடும்
விழி குளிர மயிலாடும்
குயில் மதுரம் பாடும்
தசம் பேறு துடிதுவள
நடை தளர வள்ளி
தமிழ் முருக னோடுவிளை
யாடி மகிழ் நாடு!”

எங்களை அறியாமலே நாங்களும் பாடுகின்றோம். வாய்க்குள் சம்பந்தரின்,

“ வலம்வந்த மடவர்கள் நடமாட
முழுவதிர மழையென் றஞ்சி ’

‘சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி

முகில் பார்க்கும் திருவை யாரே!’”

என்ற தேவார அடிகளும் வந்துவிடுகின்றன. அது திருவையாறு. இது கதிர்காமம்.

இதோ விசயன் வந்துவிட்டான். பாண்டியன் மகளை விவாகமுஞ் செய்துவிட்டான். சிங்களமும் தோன்றிவிட்டது.

“ஆரிய பாடையை அப்ப னருளிளான்

அருந்தமிழ்ப் பாடையை அன்னை தந்தாள்

சீரிய பாடைக ளோரிரண் டுங்கொண்டு

சிங்கள பாடையொன் றானதுவே”

சிங்களர் சமயம் பௌத்தம். பௌத்தத்திற்கும் இலங்கைக்கும் நீண்ட தொடர்புண்டு. பௌத்த கலாசாரம் வெள்ளரசைப்பற்றியே நிற்கின்றது. சைவ கலாசாரம் கல்லால் விருட்சம் – குருந்தமரம் – பற்றி நிற்கின்றது. கல்லால் – நால்வர் முனிவருக்கு உபதேசம், குருந்தமரம் – மாணிக்கவாசகருக்கு உபதேசம். சுதந்திர இலங்கையில் வெள்ளரசு புத்தருக்கு உபதேசம்.

“ஒற்றுமைக்கு மறிகுறியாய்

நிற்கு மந்த மரமே

உறுதுணைக்கு மறிகுறியாய்

நிற்கு மந்த மரமே

வெற்றிக்கு மறிகுறியாய்

நிற்கு மந்த மரமே

வேல்விழியாள் நாட்டிவைத்த

வெள்ளரச மரமே”

வெள்ளரசமரம் ஒங்குவது அநுராதபுரம். அது வேந்தர் தலைநகருமாம். ஆங்கு சிங்களவர், தமிழர் மாறி மாறி ஆட்சி செய்தனர். இரு சாதியினரும் தங்கள் மரபுப் பண்பை இழக்கவில்லை. நடுநிலை நின்று சரித்திரம் செப்புகின்றார் புலவர்.

மேலை நாட்டவர் வருகின்றனர்; செல்கின்றனர். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகச் சுதந்திரத்துக்கு உழைக்கின்றனர் தமிழர், சிங்களவர். சுதந்திரச் செஞ்ஞாயிறும் உதித்தது.

“ ஆனந்தச் சேவல்க ளெங்கெங்குங் கூவின
அடிமை வறுமைக ளந்தரம் போயின
ஊனந் தவிர்ந்தது சுதந்திரச் சூரியன்
உதித்தன னுள்ளங் குளிர்ந்ததுவே!”

நாடெங்கும் கொண்டாட்டம். கொழும்பு மாநகர்க்கொண்டாட்டம் காண்மினோ! வீரர் காட்சி பார்மின்! போர் வீரர் செல் நடையிற் புலவீரர் செல்முறையினைக் காண்மின்!

“ இசைக்குப் பொருந்தச் சதித்து மிதிக்கு
மெழில்கொள் நடையு மிடையிலே
எடுத்துத் தொடுத்த கடுத்த கடிகை
ஏந்து கரத்து வெடிக்குழல்
அசைத்துக் கொடுத்து நெளித்து வளைத்துக்
களித்துத் திளைத்துச் சுதந்திரம்
ஆடிப் பாடி வீரர் நகரும்
ஆர வாரம் பார்மினோ!

இவ்விடத்தில் நமக்கு மதுரைக் காஞ்சி நினைவு வருகின்றது:-

“ கல்லு மரனுந் துளிக்குங் கூர்மைத்
தொடலை வாலர் தொடுதோல் அடியர்
குறங்கிடைப் படைத்த கூர்நுனைக் குறும்பிடிச்
சிறந்த கருமை நுண்வினை நுணங்கறல்
நிறங்கவர்பு புனைந்த நீலக் கச்சினர்
மென்னூ லேணிப் பன்மாண் சுற்றினர்
நிலனகழ் ஊழியர் கலனசைஇக் கொட்டும்
கண்மா றாடவர் ஒடுக்கம் ஒற்றி
வயக்களிறு பார்க்கும் வயப்புலி போலத்
துஞ்சாக் கண்ணர் அஞ்சாக் கொள்கையர்
அறிந்தோர் புகழ்ந்த ஆண்மையர்”

அஃது அந்தக்காலம். இஃது இந்தக்காலம்.

சற்றுத் தூரம் செல்வோம்! ஆடவர் பந்தாடுகின்றனர். பெண்டிரும் ஆடுகின்றனர். அணுவும் கலைத்திறன் பிழையாது அரமகளிர் இவரோ என ஆடுகின்றனர்; சொக்கிவிடுகின்றோம்.

“ கரிய முகிலின மளைய புரிசூழல்
கலைய விழியயி லுலையவே
கபல மயிலென நடன விதமொடு
கபல பதயுக முளையவே
அரிய கலைமுறை பயிலும் விதிமுறை
யணுவு மொருபிழை யகலவே
அவனி வருமா மகளி ரிவரென
அறையு மழகிய ராடல் பார்!

“ மதிய மெனவுரை வதன நுதலினில்
மணிகொள் தரளநல் வடமென
மருவு வெயர்வுற விழிகள் சுலவுற
வனப வளவிதழ் ஒளிவிடச்
சதிகொள் நடைபயில் சரண முறைவுறத்
தனது பகுதியும் விறலுறச்
சலச மகளென வுரைகொ ளழகியர்
தமது திறனுட னாடல் பார்!”

கொங்குவேள் மாக் கதை

“ வந்தரி வையரெதிர் வர சதி வகையாள்
பந்தாடிலக்கணம் நின்று பல பேசி”

என்கின்றது. “சதிவகையாள்” – “சதிகொள் நடைபயில் சரணம்”. இச் சொற்றொடரில் பெண்டிர் பந்தாடுங்கால் சதிமுறையில் (தாளவொற்றறுத்துத் தாள் பெயர்த்தல்) பயின்றாடும் உண்மை காண்கின்றோம். ஆயுங்கால், புலவர் பன்னூலும், பலகலையும். பலகாலும் பயிலுந்திறன் மிளிர்ந்தரச் செய்யுள் யாக்கும் ஆற்றல் வாய்க்கப்பெற்றவர் என்பது தேற்றம்.

இனிச் சுணங்காதே வாருங்கள் சுதந்திரம் பாட! உடையிலும் நடையிலும் எவரையும் பணியாதீர்கள்! படைப்பயிற்சி, கலைப் பயிற்சிக்கும் இனி எவரிடமும் அணுகாதீர்கள்!

ஆனால் ஒற்றுமைப் பயிரை வளருங்கள்!

“ அஞ்ச விரலுஞ் சேர்ந்திடில்
அரிய கருமம் புரியலாம்
கொஞ்ச மொன்று நோவுறிற்
கூடுங் கரும மில்லையே!”

ஒற்றுமை மட்டும் போதாது; ஆக்கத்திற்கு உடலுறுதியோடு ஒழுக்கமும் வேண்டும்.

“ நல்லொ முக்க மெம்முயிர்
நன்றி நல்குங் கற்பகம்
நல்லொ முக்க முள்ளவர்
நாட்டிற் புனித தேவரே.”

ஆனால் நாமே தேவர் என்று இறுமாப்புக்கொண்டு விடாதீர்! சொன்னேன் எச்சரிக்கை.

“ பொய்யும் புளுகும் பேசியே
புரட்சி நாட்டிற் செய்துபின்
தெய்வங் கொல்லும் கொள்கையர்
தேம்பி நின்று சாம்பவே”

செய்வன செய்தால் சிறப்பு மிகும். உய்வகை உறுதியும் ஊழ்வழி யாகும். கனிமீக்கவர்கின்றது; அறிவுரை செய்கின்றார் புலவர்:

“ காடு கொன்று வாவி தொட்டு
மேழிச் செல்வம் காண்குவம்
கழனி தோறும் விளைவு கண்டு
கலத்தி லேற்றி யுலகிலே
நாடுந் துறைக ளோடிச் சென்று
நல்ல நிதியங் கூட்டுவம்
நலிக்கும் பஞ்சங்க கெஞ்சியோட
நாட்டிற் ரொழிலுங் காட்டுவம்.

“ கீழை நாட்டுத் தெய்வக் கலையும்
 கேடி லெங்கள் சமய வாய்மை
 கிளரும் மேலைக் கலைகளும்
 கிளக்கு ஞான தத்துவம்
 வாழி தமிழிற் சிங்களத்திவ்
 வளரு மிரண்டு கழகங்கள்
 வடபால் தென்பா லமைக வென்று
 வாழ்த்துக் கூறியாடுவம்!”

நாமும்

“ புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற
 பொருள்தந்து புலத்திற் றாகி
 அவியகத் துறைகள் தாங்கி
 ஐந்திணை நெறி அளாவிச்
 சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்
 நொழுக்கமுந் தழுவிய சான்றோர் கவியை,

வாயார மனமார வாழ்த்துவம்.

குறிப்பு :- அஞ்சல் ஓட்டமும், பரிசில் வேட்கை ஆரவாரமும் ஓய்ந்தன. புலவரின் புத்திரர் பண்டிதர் இள முருகனார் அவர்கள் இப்பாக்களை எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். படித்தேன். பலமுறை படித்தேன். பரிசில் கடா நிலைக்குப் பாடிய பாட்டுக்கள் அல்ல இவை; எவராலும் மறைக்கமுடியாதவை. வையம் உள்ளவரும் நிலைபெறும் தெய்வ நிலையத் தன்மை வாய்ந்த இச் செந்தமிழ்ப் பாக்களை, என் அகத்தெழுந்த ஆசையினாற் பதிப்பித்துள்ளேன். அச்சேறிய இப்பாக்கள், சுதந்திர இலங்கை மக்களின் ஆவியிற் கலந்து, ஆக்கப் பணிகள் புரிய அவர்களை ஊக்குகின்ற மங்கலத் திருநாளை வரவேற்கின்றேன்.

“ பொய்கையகம்”

மங்கலம் வீதி, கோட்டை,
 கொழும்பு

வே.க.ப. நாதன்

ஆசிரியர் “தினகரன்”

மருதன் அஞ்சலோட்டம்

காப்பு

வையமகிழ் மணியிலங்கை மங்கல நாள் விழுவில்
மருதனஞ்ச லோட்டவர லாறு தமிழ் செய்யத்
தெய்வமொழிப் பாமடந்தை சேவடிகள் நாளும்
சிந்தைமிசை யேயிருத்தி வந்தனைசெய் வோமே.

நூல்

மருதன் ஓட்டம்

மருத னஞ்ச லோடுவோம்!
மருத னஞ்ச லோடுவோம்!
மாவி லங்கை நகரில்வாழ்
வாலி பர்கள் நாங்களே!!

மருதன்

எடுத்த காலி லாண்மையும்
இட்ட காலிற் றாழ்மையும்
மடுத்திப் பிடித்த கைகளில்
மான மூக்கம் பூண்டுநாம்

மருதன்

அகத்தி லின்ப மூறவே
அடிமைக் கட்டுப் பாறவே
செகத்தி லீழ் ஞாயிறு
திகழ வூக்கம் பூண்டுநாம்

மருதன்

நங்கை மாரும் வம்மினோ
 நயனம் போல மேவிநாம்
 எங்கள் இலங்கா தேவிக்கே
 இதயங் கொண்டு சேவிக்க

மருதன்

அன்று கண்ட ஆட்சியை
 அமரும் இகலு மின்றியே
 இன்று பெற்றுக் கொண்டதால்
 இதயம் பொங்கி மகிழ்நாம்

மருதன்

தெய்வ லங்கை விடுதலை
 தேனைப் போலி னீக்குமே
 உய்வை நல்கு முண்மையால்
 உயிரைப் போலு மென்றுநாம்

மருதன்

வடபால் குணபா லோடுவோம்
 வண்மை நுண்மை நீடவே
 குடபால் தென்பால் ஓடுவோம்
 குணமும் நலமுங் கூடவே

மருதன்

வெற்றி வெற்றி வெற்றியே
 வீர லங்கா தேவிக்கே!!
 செற்ற மின்றி ஒருவராய்ச்
 செகத்திற் றிலக ராகநாம்

மருதன்

தந்தை யெம்மி லங்கையே
 தாயு மெம்மி லங்கையே
 இந்த நாட்சு தந்திரம்
 எங்கள் கையிற் சேரவே

மருதன்

வேறு

மண்ம திக்க விண்ம திக்க மாதி ரம்ம திக்கவே
வலிமி குந்த மறுபு லத்து மன்ன ரும்ம திக்கவே
எண்ம திக்கு மீழ மக்கள் யாவ ரும்ம திக்கவே
ஏன்ற மருத னஞ்ச லோட்ட மின்று யாங்க ளோடுவோம்.

பொருவு வறுமை யெளிமை கழியப்
புவியில் வாழ்வு பெருகவே
புகழும் பெருக வறழும் பெருகப்
புதிய கலைகள் பெருகவே

மருவு மருவுந் திருவும் பெருக
வலிமை பெருக நாடொறும்
வண்மை பெருக விளைவு பெருக
மருத னோட்ட மோடுவோம்.

வேறு

வழிக்காட்சி

மரகதக் காலபம் வீசி
மயில்க ளாடு மழகுபார்!
மந்தி வந்து குந்தி யுந்தி
மரத்திற் பாயும் வடிவுபார்!!

சேன நாயக னுக்கு டைந்த
தெவ்வர் வெருண்டு மறைதல்போல்
மானி னங்கள் மருண்டு நோக்கி
மறையு மந்த வண்ணம்பார்!!

மன்னர் மன்னன் பாரக்கி ரம்ம
வாகு போரில் மருவலர்
முன்னி யோடு மோட்டம் போல்
முயல்க ளோடு மேட்டம்பார்!!

பரியு மரச தந்தி ரர்கள்
 பக்கம் பார்க்கும் பார்வைபோல்
 நரியுங் கடைவாய் நக்கி நின்று
 நாடும் பக்கப் பார்வைபார்!!

செல்வன் சேன நாய கன்னைச்
 சேரார் நிமிர்ந்து குனிதல்போல்
 நெல்வயலிற் சாலிக் கதிர்கள்
 நிமிர்ந்து விளைந்து குனிதல்பார்!!

பலமு யர்ந்த வாங்கி லர்க்கெம்
 பாரிற் பற்றுப் பறிதல்போல்
 நிலையு யர்ந்த மாம ரங்கள்
 இலையு திர்ந்து நின்றல்பார்!!

புத்து ணர்ச்சி யரும்பி யின்பம்
 பூத்து நிற்கும் மக்கள் போற்
 பொற்ற ருக்கள் புதித ரும்பிப்
 பூத்து நிற்கும் புதுமைபார்!!

வேறு

உருக்கு வாள்கொண் டுலகினைக் காக்கு
 முயர்ந்த மன்னவர் போலிரு பாலுங்
 கருக்கு வாள்கொண்டு காசினி காக்குங்
 கற்ப கத்தரு வாமைங்கள் பனையே.

விண்ணில் மேவு கற்பக தாருவில்
 விளையு நற்பய னுக்கள வில்லை
 மண்ணில் மேவுமெங் கற்பக தாருவில்
 மருவு பயனெட்டு நூற்றுக்கு மேலே.

வேறு

திங்கட் குடையுடைச் சேரனுஞ் சோழனுந்
 தென்னவ னுமவ்வை சொற்படியே
 மங்கல மாயுண்ட தெய்வப் பணம்பழம்
 மரியாதை யற்றதோ தோழர்களே!

அந்த வமரரும் நுங்கின் சுவைகாணில்
 அமுதங் கடைந்திட மாட்டார்கள்
 சுந்தர மானப முத்தின் சுவையினைச்
 சொல்ல முடியுமோ தோழர்களே!!

* *

வேறு

தாள ருந்திய நீரமு தாக்கித்
 தலைய ருந்திட வீவது போலச்
 சூழ்க ரும்முகி லுப்புநீ ருண்டு
 தூய நீர்மிகச் சொரிவது பாரீ!!

பூங்கு றிஞ்சி முகட்டினி லேறிப்
 பொழிந்த தெள்ளமு தாகிய வெள்ளம்
 பாங்கி லாத பரத்தையை நாடிப்
 படரு வோரிற் படர்வது பாரீ!!

முன்னை பூத்திடும் முல்லையிற் போகும்
 முளிரி பூத்திடும் மருதத்திற் போகும்
 புன்னை பூத்திடு நெய்தலிற் போகும்
 போகும் போகுந் துறைபல பாரீ!

தணிவி லாததன் சுதந்திர வோட்டம்
 தடுக்கச் சூழ்ந்த தறிந்தது கொல்லோ !
 மணிவ ரன்றி மரங்க ளுருட்டி
 மாவலி கங்கை யோடுதல் பாரீ !!

மங்க லந்திகழ் மாப்பிள்ளை மார்வர
 மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல்போற்
 பொங்கு வெள்ளப் புதுமண நீர்வரப்
 புரளு மீனெதிர் போவது பாரீர்!!

வேறு

அடுக்கு ஞெண்டு குடைகள் பிடிக்க
 ஆல வட்டந் திருக்கை யெடுக்க
 நடுக்குஞ் சுறவு நாந்தக மேந்த
 நல்ல கணவாய் கவரி யிரட்ட.

முன்னே யாமை பரியஞ் சுமக்க
 முரல்கள் சின்ன மூதி நிற்க
 மன்னு திரைகள் முழவி யம்ப
 வாரி மணக்க வருதல் பாரீர்!!

வேறு

உடன்று பிளிறிடும் வாரணமே!
 ஓர்ந்து கூவிடும் வாரணமே!
 விடங்கர் தாவிடு மாவினமே!
 வெகுண்டு தாவிடு மாவினமே!!

ஒருங்கு காவிடுங் கொடியினமே!
 உயர்ந்து தாவிடுங் கொடியினமே!
 மருங்கு மாமலர் பலவினமே!
 மடிந்து தாழ்வது பலவினமே!

வேறு

இலங்கையின் பழமை

மன்னு மிலங்கை மணிநகர் மேவிய
 வளனு மரசும் மதமு மெல்லாம்
 முன்ன மிருந்த படியே யெமக்கு
 மொழிகுதிர் கேட்டிடத் தோழர்களே!!

சொல்லத் தொடங்கினாற் றோழர்க ளேயது
 தொலையாத பாரத மாகதையாம்!
 மெல்லச் சுருக்கியே விள்ளிடக் கேளுமின்
 வேதவி யாசனைப் போலுரைப்பேன்.

வேறு

எங்கள் நாடு

பொன்னிலங்கும் முத்திலங்கும்
 புகழிலங்கு நாடு
 பூவிலங்கும் கொம்பிலங்கும்
 பொழிலிலங்கு நாடு;
 மன்னிலங்கும் மலையிலங்கும்
 வளமிலங்கு நாடு
 வானவரும் விரும்பு மெங்கள்
 மணியிலங்கை நாடு.

கலைவிளங்கு புலவர்பலர்
 கவிபுகன்ற நாடு
 கான்விளங்கு மாவினங்கள்
 கலந்துறையு நாடு;
 மலைவளங்கள் காட்டமல
 ரயன்வகுத்த நாடு
 வானவரும் விரும்பு மெங்கள்
 மணியிலங்கை நாடு.

மாவண்ண விந்துமகா
 வாரிதியாந் தெய்வ
 வலம் புரிசு லுளைந்தீன்ற
 வண்டரள மன்றிப்
 பூவண்ணன் திருவோடு
 புதுவண்ண மாடும்
 பூங்காவும் போலுமெங்கள்
 பொன்னிலங்கை நாடு.

விசும் பேறு மலைதோறும்
 பசங் கொண்டல் கூடும்
 * விழிகுளிர மயிலாடுங்
 குயில் மதுரம் பாடும்
 தசம்பேறு துடி துவள
 நடைதளர வள்ளி
 தமிழ் முருக னோடுவிளை
 யாடிமகிழ் நாடு!

ஆதியிற் குபேரரை சாண்டதிரு நாடு
 அதன்பின் னிராவணனும் ஆண்டதிரு நாடு!
 நீதிமலி விபீடண னோடியக்கர் நாகர்
 நிறைவாக நெடுங்கால மாண்டதிரு நாடு!

துக்கமத னுற்பத்தி துக்க நிவா ரணமுந்
 துக்கநிவா ரணவழியு முலகுதுதி சொல்ல
 அக்காலம் புத்தமுனி விடுதலைக்கே யாக
 அரும் பொருள்கள் நான்கறைய அமைந்ததிரு நாடு!

எவ்வுலகு முள்ளகலா சாரநெறி யெல்லாம்
 இங்குவந்து தங்கியிருந் தோங்கி வளர்நாடு;
 அவ்வுலகி லிவ்வுலகில் விடுதலைக்கே யான்ற
 அடியீடும் விருத்திகளு மமைந்ததிரு நாடு.

நீலநிற வாரிதி யுடுத்த நில மங்கை
 நீடுமுயி ரோடுநனி வாழ நிறை ஞான
 மூலனிடை நாடியென வோதுவள நாடு;
 மூவேந்தர் பாராட்ட நின்றமுது நாடு!

முன்னாட் குளக்கோடன் மூட்டுபணி கூட்டும்
 முக்கோண மலைகேதீச் சரங்கொண்டநாடு
 தென்னாட்டிற் கதிரைமலைச் சிலம்பினொடு மூன்று
 திருவிழிகொண் டருள் தெய்வத் திறங்கண்ட நாடு!!

* மதுரநங்கை போலப் பாடும் என்றுமாம்.

வேறு

புத்த முனிவர் முதல் வருகை

போதி நீழலிற் போந்தருள் மாமுனி
புன்மை தீர்த்திட மும்முறை யாகவே
பாத பங்கயம் வைத்திட மெய்த்தவம்
பண்ணும் புண்ணிய நாடெங்கள் நாடே!

மணிப தித்தசிங் காசனத் துக்குமுன்
மன்னர் நாகர்வ ழக்கிட வந்தவர்த்
தணிவித் தங்குக தந்திர மேன்மையைச்
சனங்க ளுக்கருள் நாடெங்கள் நாடே!

இரண்டாவது வருகை

அடுத்து மாமகி யங்களை நாட்டிலே
ஆன்ம தத்துவ மாயிர நாகர்க்குக்
கொடுத்து வீடருள் கோதை கொடுக்கவே
கோபங் கட்டிய நாடெங்கள் நாடே!

மூன்றாவது வருகை

அயர்வு தீரமுன் றாமுறை கழனியி
லரசன் வேண்டி யழைத்தறங் கேட்டதி
யுயர்வி ராசம காவிகா ரையெனு
மொன்று செய்திடு நாடெங்கள் நாடே!

பூத லத்துயிர் நன்மை யடைந்திடப்
புத்த மாமுனி பேசுக தந்திர
வேத வித்துமு ளைத்துவ ளர்ந்திட
விளைநில மாகிய நாடெங்கள் நாடே!

வேறு

புத்த முனிவரன் பரிநிரு வாணம்
புகுந்து மறைந்திடு பொன்னாளில்
வித்தக வங்க நகரிருந் திவ்விடம்
விசயனுந் தோழரும் வந்தனரே.

விசயன் வருகை

எங்கெங்கும் விடுதலைத் தூதை யனுப்புதற்
கேற்ற முதனில மாமிலங்கை
வங்கத் தனிச்சிங்க மாகும் விசயனும்
வந்தனன் மங்கல நாளினிலே.

மன்பதை துன்பநி வாரண மார்க்கம்
வகுத்த தவமுனி தான்மறைந்த
இன்புறு மங்கல நாளினி லேவங்கச்
சிங்க மிலங்கைக்கு வந்ததுவே!

வந்தது வங்கத்துச் சிங்க மிலங்கைக்கு
வாள்வி சயனெனும் பேருடனே
சுந்தரச் சிங்கள துவீபத்தி லேயொரு
சோதி யெழுந்தது மேதகவே!

வங்கத்துச் சிங்கன் மரபினி லேவந்த
வாள் விசய னெங்கள் மூதாதை
அங்கவன் சந்ததி யாரேயா மெல்லோமும்
அன்புடன் வாழுவோ மெப்போதும்!

* சுஞ்சலமு மில்லை சண்டைச ளப்பில்லை
சகோதரர் போலவே எல்லோமும்
அஞ்ச வேண்டாமுற வாகக் கலந்து நாம்
அன்புடன் வாழுவ மெப்போதும்!

மேருவைச் செண்டா லடித்துத் திரித்தவன்
வேலையை வேலை விட்டே யழித்தோன்;
ஆரம் பூண்ட வீர பாண்டியன் வழியிலே
அருமணஞ் செய்தனன் வாள்விசயன்!

ஆரம் பூண்டவீர பாண்டியன் மாமகள்
அஞ்சொல் நல்லா ளெங்கள் மூதாட்டி
வீரஞ் செறிந்த குலங்க ளிரண்டுக்கும்
வீரர்கள் நாமொன்றாய்ச் சேருவமே!

* சிங்களர் தமிழர் ஐக்கியம் காட்டியவாறு

ஆரிய பாடையை யப்ப னருளிணான்
 அருந்தமிழ்ப் பாடையை யன்னை தந்தாள்
 சீரிய பாடைக ளோரிரண் டுங் கொண்டு
 சிங்கள பாடையொன் றான துவே!!

குலமுமொன் றேயுயர் குடியுமொன் றேநாங்கள்
 கூடிப் பிறந்தச கோதரரே!!
 நலமுமொன் றேயெங்கள் நாடுமொன் றேகூடி
 நல்ல சுதந்திரம் நாடுவமே!

வெற்றி விசயன் மணிமுடி சூடியே
 மேதகு தோழர்க ளோடிலங்கை
 முற்று மொருகுடைக் கீழே யமைந்திட
 முதலர சாண்டு சிறந்தனனே!!

ஆரும் புகழுநல் லிந்தியா தேசத்தில்
 ஆட்சி புரிந்தவ சோக னெனும்
 பேரும் புகழு நிறைந்திடு மன்னவன்
 பிரிய முடனர சாண்டனனே!!

வேறு

மகிந்தனும் சங்கமித்தையும்

பூவுலகி லெங்கெங்கும்
 புத்தபிரான் சமயநெறி
 மேவிவரப் பரப்புதற்கு
 விரும்பியந்த மன்னவனும்

அரியதவத் தாற்பெற்ற
 ஆண்மகவு மகிந்தனையும்
 திருவுடைய சங்கமித்தைச்
 செல்வியையுந் தான்கூட்டி

மன்னிலங்கை நகர்புகுந்தே
 மதம்பரப்பி வருகவென
 அன்னவரை யன்புடனே
 யனுப்பிவைத்தான் மன்னவனும்.

மற்றவர்க ளிலங்கை நகர்
 வந்தபொழு தவ்விடத்திற்
 செற்றமிலாத் தேவநம்பித்
 தீசனிருந் தாண்டுவந்தான்!!

ஆங்கவனை முகுந்தலையாம்
 அணிநகரிற் கண்டுவந்து
 தாங்கொணர்ந்த புத்தமத
 தத்துவம்போ தித்தனரே!!

வள்ள லெங்கள் புத்தமுனி
 மாளுன மெய்த நின்ற
 வெள்ளரசுக் கொம்பரொன்று
 மித்திரையாள் கொண்டுவந்தாள்.

கொண்டுவந்த வெள்ளரசுக்
 கொம்பையந்தக் கொம்பனையாள்
 மண்டுமதி சயத்துடனே
 மக்கனெறி தழைத்திடவே!

அநுராதப் பெருநகரில்
 அலங்காரத் துடனாசை
 மனமுற நாட்டிவைத்தாள்
 மங்கையாக்குத் தனியரசி!

அன்பரும்பி யறந்தழைத்தே
 அணைவுசினை விட்டகலி
 இன்பநிழல் எல்லவாக்கும்
 இன்றுதந்து நின்றிடுமே.

வேறு
வெள்ளரசு

ஒற்றுமைக்கு மறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே!
உறுதுணைக்கு மறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே!

வெற்றிக்கு மறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே!
வேல் விழியாள் நாட்டிவைத்த
வெள்ளரசு மரமே!

சீலத்திற் கறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே!
தெய்வத்திற் கறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே!

ஞாலத்துக் கறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே!
நங்கை சங்க மித்திரையாள்
நாட்டி வைத்த மரமே!

வாரத்திற் கறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே
வாய்மைக்கு மறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே

வீரத்திற் கறிகுறியாய்
நிற்கு மந்த மரமே
வேல் விழியாள் நாட்டிவைத்த
வெள்ளரசு மரமே!

தூய்மைக்கு மறிகுறியாய்
 நிற்கு மந்த மரமே
 சுதந்திரத்துக் கறிகுறியாய்
 நிற்கு மந்த மரமே.

தாய்மைக்கு மறிகுறியாய்
 நிற்கு மந்த மரமே
 சங்கமித்தை நாட்டி வைத்த
 தனியரசு மரமே!

சொல்லாண்ட திரிபிடகஞ்
 சொல்லுமந்த மரமே
 துக்க நிவா ரணமார்க்கஞ்
 சொல்லுமந்த மரமே

பல்லாண்டு பல்லாண்டு
 வாழியந்த மரமே!
 பத்தினியாள் நாட்டி வைத்த
 பாலரசு மரமே!!

வேறு

அநுராதபுரம்

வெள்ளரசு மரமோங்கு மநுராத புரமே
 வேந்தர்தலை நகராக மேவியது மன்றி
 விள்ளுமெங்கள் புத்தமுனி தத்துவமெய்ஞ் ஞானம்
 விளங்குதனி நகராயு மேம்பட்ட தன்றே.

வானளவு கோபுரங்கள் மண்டபம்பொற் கோயில்
 வளமளவு புத்தபிக்கு வதிந்தருளு மடங்கள்
 தேனளவு சோலைவயல் வாவிசுள மாதி
 தெய்வநக ரென்னவளஞ் செறிந்திலங்கிற் றன்றே.

தேசசுதந் திரநாட்டிச் செல்வநிலை நாட்டித்
 திராவிடரின் சிற்பமணித் தேவகுலங் கூட்டி
 வாசமலி செங்கமல வயல்கள்புடை குழ
 மன்னிலங்கை மணிமுடியாய் வயங்கிற்று நின்றே!

நன்னாள்கள் பலகழியப் பொலநறுவை தானும்
 நாட்டுக்குத் தலைநகராய் நலங்கள் பல கூட்டி
 எந்நாளு மழியாத சீர்மையுடன் நிலவி
 இன்றைக்குந் தொன்மைநிலை யியம்புகின்ற தன்றே

செல்வமலி தனிச் செங்கோ லிலங்கைமுழு தோங்கித்
 தேவநம்பித் தீசனர சாண்டுபல வாண்டு
 செல்லமணி யிலங்கைதனி லோரிருவர் வேந்தர்
 சீருடனுஞ் சிறப்புடனு மாண்டுவந்தா ரன்றே.

எல்லாளன்

அல்லலறக் களவுமுதற் குற்றங்கள் வீட்டி
 அண்ணல்மனு நீதிமுறை யனைவருக்குங் காட்டி
 மல்லல்மிகு மிலங்கைநகர் வடவெல்லை யாண்டான்
 மாட்சிமைசே ரெல்லாள வாண்மன்ன னன்றே!

ஓதுமத பேதமின்றி யுயர்வுதாழ் வின்றி
 ஒரு குலத்துக் கொருநீதி காட்டாம லார்க்கும்
 நீதிமுறை செலுத்தியந்த எல்லாள மன்னன்
 நிறைந்தசெங்கோ லறந்தழைத்து நிலவவர சாண்டான்

வேறு

வீரத்துக்கு மவனே மெய்ம்மைக்கு மவனே
 மேவுசுதந் திரத்துக்கும் வெற்றிக்கு மவனே
 ஈரத்துக்கு மவனே யென்றுநிலந் துதிக்க
 எல்லாளத் தமிழ்வேந்த னிருந்தரசாண் டனனே.

வேறு

திருவாரூர் வீதியிலே செல்வமகன் தன்னைத்
 தேர்க்காலின் கீழ்வீழ்த்திக் கொன்றுபசு வுக்கும்
 ஒருவாத நீதிபுரி மனுநீதி கண்ட
 உயர்சோழ னொப்பென்ன வுரைக்குமெல் லாளன்
 வருநீதி மாக்களுக்கும் மக்களுக்குங் காட்டி
 மன்னிலங்கை தனிற்றுட்ட கைமுனுவாம் வீரன்
 உருவாகு முறுவென்வெளி சாயாவென் றோதும்
 ஒருதாது கோபமெடுத்த தாண்டொழிந்த பின்னர்.

விசேட சிங்கள மன்னர்கள்

உரைசேரு நாற்பானோ டாறுமுடி மன்னர்
 ஒண்டமிழர் சிங்களவ ராகமுறை நின்றே
 தரைசேர வாண்டுபுத்த னருள்சமயங் காத்துத்
 தனியாழி யுலுகெங்குஞ் செலுத்தவகை தந்து
 விரைசேருந் தர்மகிபர் விட்டொழிந்த பின்னர்
 மேவுமகா வம்சக்கடை யரசன்மகா சேனன்
 புரைசேரு நெறியகற்றிப் புகன்றகதந் திரத்தைப்
 போற்றியர சாண்டனனென் றோதிடுவர் புலவர்.

வேறு

கீர்த்திசிறீ மேகவண்ண னென்னு மன்னன்
 கேடிலா விலங்கைதனி யாண்ட காலம்
 வாய்த்தபா ரதநாட்டிற் சந்திர குப்த
 மன்னரை சாண்டிருந்தா னிருநாட் டிக்குஞ்
 சீர்த்திகலா சாரங்கள் மலிந்து செம்மைச்
 சிகிறியாக் கலாசார சிகர மாகக்
 கூர்த்தசுவ தந்திரத்தைப் பாது காத்துக்
 கோலோச்சி நெடுங்காலங் குலவி னாரால்.

அந்நாளிற் பாரதத்தின் தென்பா கத்தை
 அரியதிறற் பல்லவர்க ளாண்டு வந்தார்
 இந்நாளில் மானாபர னென்னு மன்னன்
 இசைகொள்நர சிங்கவாம் னிடத்தி லோடி
 உன்னாலா கியவுதவி செய்ய வேண்டும்;
 ஒன்னாரை யோட்டியர சாள வேண்டும்!
 மன்னாவென் றேயடையப் படைகள் கூட்டி
 மற்றவனை யரசாள வைத்திட் டானே.

மேதகுநந் சோழமன்னர் வெற்றி யோடு
 மேவுதிறை கொடுத்திலங்கை யெழுபா னாண்டு
 தீதகல வரசுபரி காலந் தன்னிற்
 திறமைமிகு விசயபாக னென்னு மன்னன்
 வாகுவலி யாற்சோழர் தம்மை வென்று
 மணியிலங்கை நகரைமுன்போல் வகுத்தே யாண்டான்
 பூதலத்தோர் கையெடுத்துப் போற்றும் வெற்றி
 பொலிந்தபராக் கிரமவாகு புவியாண் டானே.

காவளர்த்துங் குளந் தொட்டுங் காடு முற்றுங்
 கழனிகளா யெப்போதும் விளைவு காணப்
 பூவகத்து மணியிலங்கை பொலிய மேலாம்
 புத்தமுதற் சமயங்கள் பாது காத்துப்
 பாவகத்துப் புலவரிசை பாட வெற்றிப்
 பராக்கிரம வாகுவெனப் பயங்க ணீக்கி
 மேவகத்தி லுணவுபல வெளியே யேற்றி
 வெற்றியுட னரசாட்சி மேவி னானே.

வேறு

யாழ்ப்பாண அரசு

ஓதுமோ ராயிரத் திருநூற் றறுபதி
 லொண்டமி ழாரிய மன்னவர்கள்
 தீதறு யாழ்ப்பாண தேசத்தை மேன்மை
 சிறக்க வரசாண்டு வந்தனரே.

செல்லூரும் பூம்பொழில் நல்லூர் தலைநகர்
செய்தே செகராச சேகரனாம்
மல்லன் மணிமாலை மன்னவ னெங்கெங்கும்
மனுநீதி யோடர சாண்டனனே.

ஆண்டு வருங்காலை நற்றமிழ்ச் சங்கத்தை
அரச கேசரி தானமைத்துக்
காண்டகு தாசனார் செய்த ரகுவம்சக்
காப்பியத்தைத் தமிழ் செய்தனனே.

மற்றுந் தமிழ் நூல்க ளாக்குவித்தே யெங்கள்
வண்டமிழ் மாதை யலங்கரித்தான்;
இற்றை நன் னாளினு மிங்கே யொருசங்க
மிருப்பது யாரு மறிவாரே.

வேறு

மேல்நாட்டாராட்சி

தென்பாண்டி மன்னர்பல ரந்த நாளிற்
சீரிலங்கை நகரதனைச் செறியத் தாக்கி
அந்நாடு பல திறனாய்ப் பிரிந்து போக
அங்கங்குந் தனிமன்ன ராண்டு வந்தார்
கொன்னாரு மேல்நாட்டிற் கல்லைத் தின்று
குருதிசூடித் திடுசாதி யென்று கூறும்
இன்னாசெய் போத்துக்கல் மாந்தர்வந்தே
இலங்கை நகர்க் கரையோர மெய்தினாரே.

வல்லமைசேர் போத்துக்கல் தேச மன்னர்
மருவுகரை யோரங்கள் மதங்கள் மாற்றிச்
சொல்லுமொரு நூற்றைம்பா னாண்டு முன்னாட்
சுதந்திரங்கள் பறிபோக வாண்ட நாளிற்
றொல்லைதரு மொல்லாந்த மன்னர் வந்து
தொலைத்தவரை யத்துணைவற் சரமாண் டேக
மல்லல்மிகு மாங்கிலராம் வேந்தர் வந்து
மாசுகற்றி யாண்டெம்மை மதித்திட்டாரே!

வேறு

சுதந்திர அடியீடு

ஆயிரத் தெண்ணூற்று முப்பத்து மூன்றெனு
மாண்டிலே தன்னர சாக்கிடவே
பாயிரஞ் செய்து தொடங்கின ரேகீர்த்தி
பரவுந் தமிழரும் சிங்களரும்.

சீராரும் பொன்கிழார் ராமநா தன் துரை
திருவாள னருணாசலந் துரையும்
ஏராரும் பாரன் சயதில கனுடன்
எங்கும் புகழ்ச்சேன நாயக்கனும்.

சேரும் புகழ்மலி சமரவிக் கிரமனுந்
திருவார் கொறியா பெரைராவும்
ஆரும் புகழுஞ் சில்வாவும் பெரைராவும்
ஆன துரைச்சாமி யண்ணலுமே

தந்தை பிரதமர் சேன நாயக்கன்
சாற்றும் பிரான்சிசு சொய்சாவும்
சுந்தர னாகிய பண்டார நாயக்கன்
சொல்லாத வேறு பெரியோரும்

ஆன முயற்சிகள் பற்பல வாற்றியே
அரசர்க்கு விண்ணப்பம் போகவிட்டார்;
மானமி குந்தொன மூர்மந்தி ரிச்சபை
வந்து திருத்தம் புரிந்ததுவே.

ஓரா யிரத்துத்தொ ளாயிரத்து நாற்பான்
ஓரைந்திற் சோல்பரி சங்கத்தினர்
சீரான எங்கள் மணியிலங் கைக்குச்
சிறந்த சுதந்திரங் காட்டினரே.

காட்டியே பலமனுச் சேன நாயக்கன்
 கருமமுங் கண்ணுமாய் நின்றுழைத்தே
 நாட்டுச் சுதந்திரப் பொன்னங் குழுவியை
 நல்கின னேநாற்பத் தெட்டினிலே.

வேறு சுதந்திரப் பேறு

ஓராயி ரத்துத் தொள் ளாயிரத்து நாற்பான்
 ஓரெட்டா மாண்டயர் கும்பமதி
 சீரான நாலாந் தேதிக தந்திரச்
 செங்கதிர் வந்துதி கழ்ந்ததுவே

ஆனந்தச் சேவல்க ளெங்கெங்குங் கூவின!
 அடிமை வறுமைக ளந்தரம் போயின!!
 ஊனந் தவிர்ந்தது சுதந்திரச் சூரியன்
 உதித்தன னுள்ளங் குளிர்ந்ததுவே.

மங்கல தூரிய மெங்கு முழங்கின!
 வயிரிய மார்த்த மணியொலித்த!!
 சங்க மியம்பின பீரங்கி தீர்ந்தது
 சங்கடந் தீர்ந்தது தீர்ந்ததுவே!!

முன்னாட் குளக்கோடன் மூட்டுந் திருப்பணி
 மூர்க்கப் பறங்கியர் கைப்புக்குந்தே
 பின்னாட் பூனைக்கண் செங்கண் புகைக்கண் போய்ப்
 பிறகு மெங்கள் கைப் போந்ததுவே

பூரண கும்பங்க ளெங்கெங்கும் வைமின்கள்!!
 பொன்னின் விளக்குக ளேற்றுமினோ!!
 தோரணந் தூக்குமின் வாழை கமுகுகள்!!
 தூமலர் மாலைகள் நாற்றுமினோ!!

எங்கெங்கும் கொண்டாட்ட மெங்குங் குதூகல
 மெங்கெங்கு மானந்த மானந்தமே !
 எங்கெங்கு மெங்கள் சுதந்திரப் பொன்விழா
 இன்று மலிந்து பொலிந்திடுமே !!

தேவாலயங்களில் பூசை திருவிழாச்
 சேர நடப்பது பார்மின்களோ!
 தூவாரும் புத்த குருமா ரிடந்தோறும்
 துதித்து மகிழ்வது பார்மின்களோ!!

ஏழை களுக்கன்ன தான மிடுமோசை
 ஏற்போ ரிடுவோ ரிடுமோசை
 மாழையொண் கண்ணிய ராடல் பாடல்சுப
 மங்கல வாழ்த்து மலிந்திடுமே

சோபனஞ் சோபனஞ் சோபனமே சுப
 சோபனஞ் சோபனஞ் சோபனமே!!
 நாவளஞ் சேர்கவி வாணர் துதிசெய
 நாடு சுதந்திர மானதுவே!!

சேனை படையின்றிச் செற்றஞ் சமரின்றித்
 தேச மிரத்தமுஞ் சிந்தாமல்
 மான மிகுந்திடுஞ் சேன நாயக்கன்
 வாங்கினனே சுய ராச்சியமே!

செல்வச் சுதந்திர வைப வத்தைநாலு
 திசையினுஞ் சேர்ந்தவர் நன்கறிய
 மல்லன் மிகுந்திடு மருதனஞ்ச லோட்டம்
 வைத்தனர் புத்தி மிகுந்தவரே!

கொழும்பு மாநகர்

துணியு மொருமை யுடையி னழகு
 சுடர்கொள் தொப்பி கவசமும்
 சுழலும் விழியு மழகு பழகு
 துணிவு நடையும் வலிமையும்
 அணிகொள் நிரையு மமைய மனதி
 லதிக மகிழ்வு புதிதுற
 ஆடிப் பாடி வீரர் நகரும்
 ஆர வாரம் பார்மினோ!

இசைக்குப் பொருந்தச் சகித்து மிதிக்கு
 மெழில்கொள் நடையு மிடையிலே
 எடுத்துத் தொடுத்த கடுத்த சுடிகை
 ஏந்து கரத்து வெடிக்குழல்
 அசைத்துக் கொடுத்து நெளித்து வளைத்துக்
 களித்துத் திளைத்துச் சுதந்திரம்
 ஆடிப் பாடி வீரர் நகரும்
 ஆர வாரம் பார்மினோ!!

வேறு

வந்து சுதந்திர மின்று புகுந்தது
 மன்பதை யின்புறவே!
 மங்கல மெங்கு நிறைந்து சிறந்தது
 மன்றுக ளெங்க ணுமே
 சந்த மிகுந்திடு சங்கு முழங்கின
 சல்லரி மல்லரியும்
 தங்கள் திருத்தளி முன்றில் வழங்குவ
 தங்கு மணிக் குலமே
 அன்பு கசிந்து சுரந்து பொழிந்திட
 அஞ்சொல் வளம்பெறவே

அங்கு மிகுந்த விதம்பெறு பாடல்கள்
 அன்பர் விளம்பிடவே
 இன்ப மிகுந்திட வெங்கள் சுதந்திர
 மின்று புகுந்ததென
 எங்கு மிதம்பெறு மங்கல கும்ப
 மெழுந்து பொலிந்தது பார்!!

வேறு

கேடில் விடுதலை யான தெனுமொழி
 கேள்வி வழிபுகுதா
 நாடு விடுதலை! நாடு விடுதலை!!
 நாளும் விடுதலையே!
 பாடை விடுதலை! கூறு மத வழி
 பாடு விடுதலை! யென்
 றோடி விடுதலை பாடி மகிழ்பவ
 ரோதை நிறை வெருபால்.

வாழி விடுதலை தந்த பிரதம
 மந்திரியார் வாழி!
 வாழி விடுதலை கோலி யடியிடு
 மான பிரமுகர்கள்!
 வாழி யவரொடு கூடி யருளிய
 மாசி லரசினரும்!
 வாழி தலைமுறை வாழி யெனவரும்
 வாழ்வு தருமுரையே!

வேறு

பூரண கும்பம் பாவை விளக்குப்
 பொற்பா லிகையொருபால்
 தோரண மாவண காவணமெங்குந்
 தூண்டா வொளியொருபால்

வாரணி கொங்கையர் நாண்பெரு மங்கல
 மாசில் குழுவொருபால்
 ஆரண மந்திர வந்தணர் பிக்குக
 ளாசி யொலியொருபால்.

வேறு

அதல விதலமு முதல வுலகமு
 மமரரு லகமும திரவே
 பதிகொள் மனிதர்கள் செவிகள் செவிடுற
 பரிய வெடியொலி வருமே
 நிதிகொள் தனதனு மமரர் தலைவனு
 நிலைகள் குலைதர வெருவா
 திதிகொ ளிறைவனு மறுக வதிர்ந்தரு
 திமில் குமில்மு மொருசார்.

வேறு

இந்திர னேமுத லெண்டிசை வானவ
 ரெங்களி லங்கை நகர்
 இன்றுசு தந்திர மென்றும னம்புரி
 இன்பநி றைந்திடவே
 ஐந்துவி தம்படு மங்கல தூரிய
 மங்குமு ழங்கிடவே
 அன்றும் லர்ந்தசு கந்தமி கும்மல
 ரங்குசொ ரிந்திடவே.

காற்பந்தாட்டம்

கைய கந்தொடா திரண்டு
 காலக கங்க ளுந்தவே
 கனக வரையை மருவு புயங்கள்
 கதிகொள் செலவில் முட்டவே

வைய கம்மெ னத்தி ரண்ட
 வட்ட மான கந்துகம்
 வாலி பார்க னோடி யடிக்கும்
 வண்ணம் பாரும் பாருமே!

நெற்றி வேர்வை முத்துப் போல
 நிரையி னோடி யரும்பவே
 நின்றும் இருந்துங் குனிந்தும் வளைந்தும்
 நேரார் தங்கள் வலிகெட
 மற்றுந் தாங்கள் கற்ற கற்ற
 மாற்ற மாறு றாவகை
 வாலி பார்கள் பந்தை யுந்தும்
 வண்ணம் பாரும் பாருமே!

கைப் பந்தாட்டம்

இலக்க ணந்த வாதவ
 ரெடுத்த பந்தை வீசியும்
 எறிந்த பந்தைக் கருவிகொண்
 டெதிர்த்தெ றிந்தங் கோடியும்
 பலக்க வெற்றி யுற்றிடப்
 படர்ந்து நின்று பற்றியும்
 பயின்ற கைப்பந் தடிக்கும் வித்தை
 மேலும் பாரும் பாருமே!

வேறு

பெண்கள் பந்தாட்டம்

கரிய முகிலின மனைய புரிசூழல்
 கலைய விழியயி லுலையவே
 கலப மயிலென நடன விதமொடு
 கமல பதயுக முளையவே

அரிய கலைமுறை பயிலும் விதிமுறை
யணுவு மொருபிழை யகலவே
அவனி வருமர மகளி ரிவரென
அறையு மழகிய ராடல்பார்!

மதிய மெனவுரை வதன நுதலினில்
மணிகொள் தரளநல் வடமென
மருவு வெயர்வுற விழிகள் சுலவுற
வனப வளவிதழ் ஒளிவிடச்
சதிகொள் நடைபயில் சரண முளைவுறத்
தனது பகுதியும் விறலுறச்
சலச மகமென வுரைகொ ளழகியர்
தமது திறனுட னாடல்பார்!

வேறு

இலங்கை ஆக்கம்

வாரும் வாரும் தோழரே
மருத னஞ்ச லோடுவோம்
தேரு முரிமை பாடுவோம்
தேனும் பாலும் போலவே - (மருதன்)

உடையில் நடையி லொருவரை
யொற்றிச் சென்று பணிவமோ?
படையிற் கலையி லொருவரைப்
பற்றி நிற்கத் துணிவமோ - (மருதன்)

அஞ்ச விரலுஞ் சேர்ந்திடில்
அரிய கருமம் புரியலாம்
கொஞ்ச மொன்று நோவுறிற்
கூடுங் கரும மில்லையே - (மருதன்)

வெட்டு வந்து வீழினும்
விழிகள் மூடா வீரமும்
திட்ட மான வறுதியுந்
தேட வேண்டுந் தோழரே - (மருதன்)

நல்லொ முக்க மெம்முயிர்
நன்றி நல்குங் கற்பகம்
நல்லொ முக்க முள்ளவர்
நாட்டிற் புனித தேவரே - (மருதன்)

காட்டிற் றூர்ந்த வாவிக்குங்
கனகம் விளைந்த வன்னிக்கும்
மீட்டு முரிமை பெற்றதை
விநய மாகச் சொல்லவே - (மருதன்)

பழமை வாழ்வு கண்டதும்
புதுமைத் தாழ்வு விண்டதும்
கிழமை கொண்ட தோழர்க்குக்
கிளந்து சொல்லிப் புல்லவே - (மருதன்)

சிந்து மிந்து மாகடல்
சின்ன பின்ன மாகவே
வந்து பண்டம் மாற்றிடும்
வங்க வாரி காணவே - (மருதன்)

தலைநி மிர்ந்து நின்றுபின்
தாழ்ந் தழுந்து தாசராய்
நிலைத ளர்ந்த தலைவரின்
நேர்மை யின்மை காணவே - (மருதன்)

பொய்யும் புளுகும் பேசியே
புரட்சி நாட்டிற் செய்துபின்
தெய்வங் கொல்லும் கொள்கையர்
தேம்பி நின்று சாம்பவே - (மருதன்)

வேறு

ஆயுள் வேதர் காலக் கணிதர்
சிற்ப நூல ராவமே
அடவி கொன்று வீடெழுப்பி
ஆங்கிருக்கப் போவமே

மேய பஞ்ச நூலி லாடை
வன்னம் பன்னி நெய்வமே
வேற்றுப் புலத்தர் நாண வினைகள்
வேறு நூறு செய்வமே - (மருதன்)

காடு கொன்று வாவி தொட்டு
மேழிச் செல்வங் காண்குவம்
கழனி தோறும் விளைவு கண்டு
கலத்தி லேற்றி யுலகிலே
நாடுந் துறைக ளோடிச் சென்று
நல்ல நிதியங் கூட்டுவம்
நலிக்கும் பஞ்சங் கெஞ்சி யோட
நாட்டிற் றொழிலுங் காட்டுவம்- (மருதன்)

சிங்கக் கொடியும் நந்திக் கொடியும்
செகத்தி லோங்கத் தூக்குவம்
தெய்வத் தமிழைச் சிங்க எத்தைத்
தேச மொழிக ளாக்குவம்
எங்கள் சாதிப் பழைமை பெருமை
எவர்க்குஞ் சென்று சாற்றுவம்
எம்மில் யாரும் சிறிய ரல்ல
ரென்று நின்று போற்றுவம் - (மருதன்)

இந்தி யாவி னின்று வந்தே
ஈழ நிதியங் கூட்டிடும்
இளைய தமிழர் முதிய தமிழர்
இனிய நண்பர் சோனகர்
வந்து சேர்ந்த பறங்கி மக்கள்
வங்கச் செல்வர் சிங்களர்

மாறி லாது சிறுமை நீங்கி
 வாழ்க என்றே யோடுவோம் - (மருதன்)
 கீழை நாட்டுத் தெய்வக் கலையும்
 கிளரும் மேலைக் கலைகளும்
 கேடி லெங்கள் சமய வாய்மை
 கிளக்கு ஞான தத்துவம்
 வாழி தமிழிற் சிங்களத்தில்
 வளரு மிரண்டு கழகங்கள்
 வடபால் தென்பா லமைக வென்று
 வாழ்த்துக் கூறி யோடுவம் - (மருதன்)

வேறு

சுதந்திர சதுக்கம்

வடபாலி லேபருத்தித்
 துறையதனி னின்றும்
 வயங்குகுண பால்மட்டக்
 களப்பினிலே நின்றும்
 குடபாலிற் காலிமுகத்
 துறையினிலே நின்றும்
 கூறுதென்பா லிற்றெய்வந்
 துறையினிலே நின்றும் - (மருதன்)

ஒடுகின்ற மருதனஞ்ச லோட்டமெலா மொன்றாய்
 ஓரிடத்தி லேயொன்று பட்டுமுடி வாகச்
 குடுகின்ற சுதந்திர சதுக்கத்தி லோலை
 குதூகலத்தி னோடுசென்று கொடுத்து மகிழ்வோமே.
 - (மருதன்)

தொடுத்தவஞ்ச லோட்டமது முடியுமிட மான
 சுதந்திர சதுக்கமிதோ தோன்றியது பாரீ!!
 எடுத்தகரு னேற்பவர்கள் கைக்கொடுத்து நாமும்
 இளைப்பாறு வோமினிநா மிளைப்பாறு வோமே.
 - (மருதன்)

வாழ்த்து

வேறு

வாழியெங்கள் சுதந்திரநாள் மருதனஞ்ச லோட்டம்
வகுத்தமுதல் மந்திரியும் ஏனையரும் வாழி!
வாழியெங்கள் சுதந்திரஞ்சேர் மணியிலங்கை நாடு
வாழிதமிழ் சிங்களமும் வழிதோறும் வாழி!!

மன்னுமழை பொழிந்திடுக வாவிசுளந் தேங்க
வயல்விளைக நென்மலிக வறுமைபிணி நீங்க
சொன்னபல தொழில்முறைக ளெங்கெங்கு மோங்க
துயர்நீங்கி யனவரதஞ் சுதந்திரமும் வாழ்க.

முற்றிற்று

தம்மைப் பெற்று வளர்த்த அரும்பெற்ற
 றந்தையார் வளநகர் நவாலியூர் வன்னிய சேகர
 முதலியார் வழித்தோன்றல் அருமையினார்
 கதிர்காமரது செய்ந்நலனும் உழுவலன்பும்
 உபதேசமும் பாராட்டி அவருக்குத் திருவருளிக்
 வெனக் கடவுளைப் பராவீ அவர் மக்களுட்
 தலைமகன் சோமசுந்தரன் கூறிய தந்தையார்
 பதிற்றுப்பத்து.

சூர்ப்பய்யுர்தீப ராயசுரைசு

1. வளர்த்த பத்து

கல்லெறி வாங்கும் பழுமரம் போல
ஒருதா னாகப் பலபல வழந்து
செம்பொருள் தேடி யெங்களைப் புரந்த
தெய்வமே திருவே போற்றி நீபுரி
நன்றியோ கடலினும் பெரிதால்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

3

இன்கவை மாங்களி இரதவா ழைக்கனி
நன்கவைப் பலாக்கனி நாவிழை பண்டம்
எப்பொழு தெவையெவை யெங்களுக் கியையும்
அப்பொழு தவையவை யன்புடன் வாங்கித்
தூசிற் பொதிந்து தோளிற் சுமந்து
காக்கைதன் பார்ப்புக் கிரைதரு வதுபோல்
ஊட்டி வளர்த்தரு ளொப்பிலா மணியே
அப்பனே அரைசே போற்றி நீபுரி
நன்றியோ கடலினும் பெரிதால்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

4

நறும்பா லடிசிலுங் கொழுங்கறி யமுதமும்
இளந்தயிர்க் குழையலும் விழைந்தன விழைந்தன
நன்கலத் திட்டுச் செங்கையி லேந்தி
மடியினி லிடுக்கியும் மருங்கினி லெடுக்கியும்
நாய்க்கெடுத் திட்டுங் காக்கைக் கருத்தியும்

பழுமரம் - பழங்களையுடைய மரம், செம்பொருள் - தரும் வழியில் வந்த பொருள்,
தூசு - சேலை, பார்ப்பு - குஞ்சு, செறு - வயல்.

ஊமனை அழைத்துந் தோமற் ளூட்டி
வறியவன் செறுவிற் பயிர்வளர்ப் பதுபோல்
வளர்த்தருள் வள்ளால் போற்றி நீபுரி
நன்றியோ கடலினும் பெரிதால்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

5

கைக்கணி காப்புங் காற்கணி சிலம்பும்
மெய்க்கரை ஞாணும் மின்னவிர் குழையும்
இயன்றன வியன்றன வளம்பெற வணிந்து
கொழும்பல் பட்டுச் செழுங்கரைத் தூசு
மருங்கினி லுடுத்து விரும்பிய கவசந்
தொடுதோல் சிறுகுடை பெறுமுறை யருளி
அயலுணா வறியா தியல்புடன் வளர்த்த
நன்றியோ கடலினும் பெரிதால்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே

6

ஒருவழி நில்லாத் திருமகள் வெறுக்கக்
கடிதுயிர் வருத்தும் மிடிதலைக் கூடி
உண்ணும் உணவும் உடையுஞ் சுருங்கவும்
மன்பெருஞ் சுற்றத்துப் பண்புடை யவர்பால்
இரத்தல் வேண்டா வுரத்தொடு பொருந்தி
மண்ணும் பொன்னும் மாடும் விற்றும்
உடுத்த சீரை மடித்துவிலை பகர்ந்தும்
ஆயொடு முயன்றே யருந்துய ருழந்தும்
உண்ணா திருந்துமெமை யூட்டி வளர்த்த
அண்ணலே! அரசே! போற்றி நீபுரி
நன்றியோ கடலினும் பெரிதால்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

7

மெய்பெறு பார்ப்பனச் சிறுவ ரென்றெமை
ஐயுற வின்றிக் கைகுவித் திறைஞ்சத்
துய்யவெண் பட்டுத் துகிலுமுத் தரியமும்
கைம்முடைப் படினாங் கருத்தொடு நல்கி

தொடுதோல் - செருப்பு. உணா - உணவு. மிடி - வறுமை. சீரை - சேலை.

விரும்பிய வண்ண மருங்கடி முடித்து
வயது வளர வளருமன் புடனே
ஒலிதிரை யுலகிற் சலியாது வளர்த்த
கற்பகத் தருவே போற்றி நீபுரி
நன்றியோ கடலினும் பெரிதால்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

8

இளமையி லன்பு முதுமையிற் குறைதல்
உலகிய லாக வதுபிழை போக
நீருடன் வளருந் தாமரைக் கொடிபோல்
வயதொடு வளரும் பேரன் புடனே
ஐவர்மக் களையும் மெய்ம்முறை வளர்த்த
தெய்வமே திருவே போற்றி நீபுரி
நன்றியோ கடலினும் பெரிதால்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

9

சான்றோர் கூடிய பேரவைக் கண்ணே
ஏன்றுமுன் னிருத்து மறிவு மொழுக்கமும்
உன்கடன் தீர்க்க வுதவி மற்றியாம்
எங்கடன் தீர்க்கும் வகையின்றி வளர்த்த
முன்னறி குருவே போற்றி நீபுரி
நன்றியோ கடலினும் பெரிதால்
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

10

வளர்த்த பத்து முற்றிற்று.

2. சுற்பித்த பத்து

கல்வியே யிருவிழி கல்வியே யிருநிதி
 கல்வியே துணைவன் கல்வியே தோழன்
 கல்வியே சுற்பகம் நினைத்தது கொடுக்குமென்
 றையாண் டதனின் மையேடு கைத்தந்
 தருந்தமி ழாசானைப் பொருந்தக் காட்டி
 அருள்விழி திறக்கத் திருநாட் கொண்டே
 ஒல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நங்குல முதல்வா
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

1

கல்வியே முதுசொம் கல்வியே யின்பங்
 கல்வியே சிறப்புக் கல்வியே காவல்
 கல்வியே தனிவழிக் கருந்துணை யாமென்
 றைய மெடுத்துஞ் செய்ம்முறை கடவா
 தொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நம்பெரு மாளே
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

2

மன்னிய வாகட மருந்தினிற் றீராப்
 புன்மனக் கவலையை யெழுமையும் போக்கும்
 நன்மருந் தாவது தொன்னூற் கல்வியென்
 றடுத்தது விற்றுக் கொடுத்து மற்றெமக்
 கொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நமையருள் தந்தாய்
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

3

ஏடு - புத்தகம். முதுசொம் - பழம்பொருள். ஒல்லும் வகை - இயலும்வகை. வாகடம் - வைத்திய நூல்.

மலர்தலை யுலகுக்கு மன்னவ னின்னுயிர்
 மன்னனுக் கின்னுயிர் மாசறக் கற்றோன்
 தன்னூ ரல்லது மன்னனுக் கின்றே
 மாசறக் கற்ற மேனெறி யாளர்க்கு
 “ யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்”
 விச்சை யன்றி யெச்சமற் றிலையென
 அருங்கடன் கொண்டும் பெருங்கட னாற்றுதற்
 கொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நம்பெறு நாதா
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

4

உருவுந் திருவுங் குலமு மாண்மையும்
 மருவிய மக்க ளாயினுங் கீழே
 கல்வியொன் றில்லாக் காலை யன்னவர்
 எருக்கொடு முருக்கின் மலரே யனையரென்
 றிருக்கிற குடிநிலம் விற்றுந் திருக்கொள
 ஒல்லும் வகையால் ஒதுவித் தருளிய
 நன்றியை நாம்புரி தவமே
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

5

திரிபுர மெரித்த குறுநகைக் கடவுளும்
 குன்ற மெறிந்த வென்றிவேன் மருகனும்
 முறைமுறை யாய்ந்து பிழைதப நிறுவிய
 தகத்தியன் முதலாத் தவத்தினி முனிவர்
 தொகுத்த விலக்கணத் தொல்வரம் புடையது
 பொய்தவிர் நாவிற் புலவர்க ளருளிய
 மெய்வளர் இலக்கிய விரிகட லுடையது
 தெய்வம் பராவிய திருமறை யுடையது
 இளையது பழைய திருமையுந் தருவ
 தமிழ்தினு மினிய தரியது பெரியது

விச்சை - கல்வி. எச்சம் - புகழ். திரிபுரம் - முப்புரம்; என்றது ஆணவம் கன்மம் மாயை. என்பவற்றைக் குறித்தது. தப - கெட. திருமுறை - பன்னிருதிருமுறைகள்.

வழிவழி யழியா முதுசொமாய் வருவதென்
 நிரவினும் பகலினு மெடுத்துரைத் திருந்தமிழ்
 ஒல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நம்முயிர்க் கினியாய்
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

6

பொன்னும் மணியும் புனைதுகில் வகையும்
 அன்ன வல்ல வணிகல மாவன
 கள்வனுக் கரியது காவலுக் கெளியது
 அள்ள நிறைவ தரும்பயன் றருவது
 கல்வி யன்றிக் கலன்வே றிலையென்
 றல்லல் பொலிய வரும்பட ருழந்தும்
 ஒல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நம்முயிர்க் குயிரே
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

7

உலகர சாளுங் கதிர்முடி மன்னவன்
 அரசிய லறியவு மரும்பொரு ளீட்டவும்
 ஓங்கிய பொதுமொழி யாங்கில மாதலின்
 அதுதர மிடியிடை யறுத்துநின் றாலும்
 பஞ்சம் படாத பாடுபட் டொருசிறி
 தொல்லும் படாத பாடுபட் டொருசிறி
 தொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
 நன்றியை நங்கள்ளா யகனே
 என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

8

கல்லா மாந்தர் முகத்தினிற் காண்பன
 புண்ணே யன்றிக் கண்ணே யவையல
 பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
 டோட்டைச் செவியு மவர்தமக் குண்டே
 கைகளோ விழுகை தொழுகை யாங்கவர்
 கால்களோ வாடுகா லோடுகா லவரோ
 மக்களு ளந்தோ பதடிக ளாவரென்
 றெட்டுநா ளானும் பட்டினி கிடந்தும்

ஒல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை நாந்தொழு மிறைவா
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே.

9

ஓதா நாளே தீதா நாளே
கூறுமை யாண்டிற் கொண்டமை யேடு
நூறான் டளவுங் கைவிட லொழிக
கூடுபோம் வரையு மோதுதல் பொருளென்
றான்றோர் கூறுவ ரரும்பெறன் மக்காள்
கற்றோ மென்று முற்றுரை யாது
காலை மாலை நூலையோ துமினென்
றொல்லும் வகையா லோதுவித் தருளிய
நன்றியை நயனமா மணியே
என்றும் மறவா தேத்துகம் யாமே

10

கற்பித்தபத்து முற்றிற்று.

துகில் - ஆடை. கலன் - ஆபரணம். மிடி - வறுமை அரும்படர் - பெருந்துன்பம்.
கூடு - உடம்பு. நயனம் - கண் 2

3. ஒழுக்கமுரைத்த பத்து

அரியதி னரியது மாநூட யாக்கை
 யாக்கையி னரியது போக்கறு மின்னுயிர்
 உயிரினு மரியது செயிர்தீர் ஒழுக்கம்
 ஒழுக்க மென்ப துயர்ந்தோர் நன்னடை
 நன்னடை தானே நல்குவ கேண்மின்
 திருவினை யளிக்குஞ் செல்வாக் கீயும்
 உருவினை யுதவும் உயர்குடிப் படுத்தும்
 நீடிய வாயுளுங் கல்வியு நிறுத்தும்
 கூடிய பல்பிணி கூடா வாதலால்
 கண்ணினு மொழுக்கங் காமினென் றுரைத்த
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

1

தருமனுக் கிளைய மதவலி வீமன்
 போரினில் விகர்ணனைப் போவெனப் புகன்றான்
 வல்லிய மனைய சல்லிய மன்னவன்
 மருகரை நீங்கிப் பிறர்வய மாணான்
 உரிய தம்பிய ரைவரை யொருவிப்
 பருதிதன் மைந்தன் துரியனை யடைந்தான்
 அடல்கெழு வைவே லுடலுறப் புதையினும்
 வால்குழைத் தனுங்கி வளர்த்தவாச் சீரா
 தடிப்புறம் நக்கும் ஞமலியு மாதலின்
 புரிந்த நன்றி போற்றுதல் கடனெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே

2

செயிர் - குற்றம். காமின் - விரும்புமின். வல்லியம் - புலி. வை - கூர்மை.
 அடல்கெழு - வலிமைபொருந்திய.

விறலுடைத் தம்பிய ருறுதுணை யிருக்க
 மறமுடை மன்னன் மனைதுகி லுரியவும்
 அறமுத லருளிய திருமகன் வெகுளான்
 முகமலர்ந் திருந்தனன் மிகைபொறுத் தாதலின்
 பொறுமை நன்றே பொறுமை நன்றே
 சிறுமை வரினும் பொறுமை நன்றே
 வலியவர் மாட்டுச் சீறினுஞ் சீறுக
 எளியவர் முன்னே ஆறுதல் கடனெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே

3

புரிசடை முனிவன் முடிமிசை யுதைக்க
 மருமலர்க் கரத்தாற் றிருவடி நீவி
 ஐயநின் றிருவடி நையுமென் றுரைத்தான்
 மலிநீ ரயோத்தி மன்னவ னதாஅன்று
 படியுயர் கண்ணனைக் கொடியவை கூறித்
 தலையிழந் தனனே சிசுபல னாதலின்
 இன்னார் தம்மொடும் இனியவை கூறுக
 ஒன்னார் தம்மொடும் கொடுமொழி யொழிகெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

4

பொன்னிநன் னாட்டு மன்னவர் பெருமான்
 “குறுநடைப் புறவின் தபுதிகண் டஞ்சி”
 உடலறுத் தீந்து முயிரோம் பினனே
 தண்ணீர் நுண்ணுயிர் சாமென வஞ்சி
 வடித்துக் குடித்த மன்னனு முளனே
 தும்பியின் வாலிற் றாண்டின்முட் கொளுவி
 முன்பொரு முனிவன் றுன்படைந் தனனே
 எத்திறத் தானு மெவ்வுயிர்க் கேனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே

5

வளநக ரிழந்து புறநகர்ப் புகுந்து
 நறைமலர்க் குழவியொடு சிறுவனை விற்றும்
 அடுபுலைக் காளாய்ச் சுடலை யோம்பியும்
 பெரும்படர் பலபல வழந்துந் திருந்திய
 வாய்மை நிறுத்தினன் மன்னரிச் சந்திரன்
 வாய்மை மறுத்து மந்திரி யொருவன்
 தன்றொழி லிழந்து கள்வனா யினனே
 கள்வ னொருவன் வாய்மையைப் பேணித்
 தன்றொழில் விட்டு மந்திரி யாயினன்
 வாய்மை யென்பது தீமை யிலாத
 தூய்மை வாசகஞ் சொல்லுத லாமெனும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

6

முடங்கிய மயிர்க்காற் சிலம்பிவாய் நூற்ற
 நூலினும் நுண்ணிய விழையே யாயினும்
 நூறுபல வடுக்கி வளம்பெற முறுக்கின்
 வீறுபொலி யானையு மறுக்கில் லாதே
 ஒரிழை யறுந்து செறிவுவே ராயின்
 ஆற்றச் சிறுவரு மறுத்தெறி குவரே
 நாற்பெருந் தூணிற் கோலிய நெடுமனை
 ஒருதூண் பாறில் வீழ்ந்துபாழ் படுமே;
 ஆதலின்,
 மக்க ளனைவரும் மனத்தொற் றுமையாய்
 வாழ்வதே மேலாம் வாழ்வதென் றுரைக்கும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

7

கடலிற் பெரியது யாதது பொறுமை
 மலையிற் பெரியது யாதஃ தடக்கம்

நறை - தேன். புலை - புலையன். படர் - துன்பம். கோலிய - கட்டிய.

மானம் - தன்னிலையின்றாழாமையும் தாழ்வுற்றவழி உயிர் வாழாமையுமாம். ஒட்பம்

- நல்லுணர்ச்சி.

புவியிற் பெரியது யாதஃ தொழுக்கம்
 ஒழுக்கிற் பெரியது யாதது மானம்
 மானம் போக வருந்தொழில் புரிநரை
 ஈனந் தொடரு மொழுமையு மென்னும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே.

8

நகையை யழிக்கும் உவகையைக் கொல்லும்
 பகையை வித்தும் பாவத்தை விளைக்கும்
 நட்பினைப் பிரிக்கும் ஒட்ப மகற்றும்
 தன்னையே கொல்லுஞ் சினத்தினுங் கொடியது
 பின்னை யில்லை யுலகினென் றுரைக்கும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே

9

நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும்
 இல்லையென் றுரைக்கும் விடருந் தூர்த்தரும்
 கடவு ளில்லையென் றுரைசெயு மடவரும்
 தீமை பயிற்றுதல் உள்ளீ டாக
 ஆமாப் போலக் கேண்மைகொள் ளுநரும்
 கட்கா முற்றோர் கடுஞ்சூ தாடுநர்
 உட்கார் பதைக்க வுயிர்க்கொலை சூழ்நரும்
 ஆகிய வித்திறத் தறிவிலார் கோட்டியைப்
 பாம்பென வஞ்சி மேம்படு குணத்துப்
 பெரியோர் தம்மை யுரிமையிற் பேணிக்
 குற்றங் களைந்து குணமேம் படுதல்
 நற்றவ ருலகு நல்குமென் றுரைக்கும்
 மந்திர மொழிகளை மறவேம்
 எந்தையுங் குருவு மிறையுமா னவனே

10

ஒழுக்கமுரைத்தபத்து முற்றிற்று

கட்காமுற்றோர் - கள்ளைவிரும்பினோர். உட்கார் - அச்சமும் நாணமும்
 இல்லாதவராகி. பதைக்க - உயிர்கள் பதைக்க. கோட்டி - கூட்டம். களைந்து - நீக்கி.

4. தெய்வத்திறன் உரைத்த பத்து

சைவ சமயமே சமயமச் சமயத்
 தெய்வஞ் சிவபெரு மானே யவர்தாம்
 அம்மையு மப்பனு மாகி யாருயிர்க்
 கிருவினை யறுத்துக் கருமல நீக்கித்
 திருவடி யளிக்குங் கருணைதலைக் கீடாய்
 ஐந்தொழில் நாடகம் மன்றினில் நடிப்பார்;
 அயனு மரியு மரனு மென்னும்
 ஒருமூ வர்க்குந் தனிமுத லாகுவர்
 ஐங்கர னாகியும் அறுமுக னாகியும்
 பொங்கிய வீரனுங் குமரனு மாகியும்
 பங்கமி லருளுருப் பலபல கொண்டு
 கருவினை யாட லுயிரற வனந்தந்
 திருவினை யாடல் செய்குவ ரவரை
 நின்றும் இருந்துங் கிடந்தும் நடந்தும்
 என்றும் வணங்குதல் எங்கட னாமெனும்
 அருளுப தேசமெம் மையா!
 பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. 1

கயமுகத் தவுணன் உயர்பெருந் தவத்தால்
 வயமிகப் பெற்று வருத்தஞ் செய்துழி
 ஆற்றாத் தேவரு மரியயொடு பிரமனும்
 போற்றிசெய் தெங்களைப் புரக்கவென் றிரக்க
 ஐந்துசேர் கரமு மானைமா முகமும்
 தொந்திசேர் வயிறுஞ் சுடர்மணித் தாளுமாய்ப்

கருமலம் - ஆணவமலம். திருவடி - முத்தி, தலைக்கீடு - காரணம், அரி - திருமால்.

பிரணவ மந்திர வருளுருக் கொண்டு
வந்துமா முகனை மறக்கரு ணையினார்
சிந்திய வவ்வுருச் சிவகண பதியாம்
இன்னுயிர் தொடங்கும் எவ்வகைத் தொழிற்கும்
மன்னிடை யூறு வராவகை யருளிக்
கருதடி யார்கள் கண்டிட மானி
மருதடி யிருந்து வரம்பல வருள்வார்
ஒன்றிய வுளத்தினோ டவருயர் சேவடி
என்றும் வணங்குதல் எங்கட னாமெனும்
பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. 2

ஒருநூற் றெட்டெனு மூழிவரை யோரைந்
திருநூற் றெட்டெனும் விரிநிலப் பரப்பைப்
பொலிவொடு மாண்ட வலிமலி சூரன்
தண்டமை யஞ்சிய வண்டர்கோ மகனும்
நான்முகக் கடவுளும் ஐம்படைத் தேவனும்
எண்ணினர் வருந்திக் கண்ணீ ருகுத்துப்
புண்ணிய முதல்வனை நண்ணிநின் றிரப்ப
முண்டக மலர்ந்த மூவிரு முகமும்
எண்டரு கரங்க ளிருமுறை யாறும்
தண்டையுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையும் புலம்பும்
விண்டரு ஞான வியனடி யிரண்டுமாய்ப்
பாலக னாகிய கோலமொ டெழுந்து
சூர்முத றடிந்து தேவரைக் காத்தனன்
மூவா நல்லுரு முருகனென் றோதினர்
மேவாக் கலியினில் வேண்டுவ நல்கிச்
சிட்டர் கைதொழத் திருவளர் நவாலி
அட்ட கிரிதனி லமர்ந்தரு ஞுவனவ்
வெற்றிவேற் பெருமான் விரைமலர்ச் சேவடி
குற்றந் தீரக் கும்பிடல் கடனெனும்
அருளுப தேசமெம் மத்தா
பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. 3

மானி - மானிப்பாய். முண்டகம் - தாமரை, சூர்முதல் - சூரன், தடிந்து - அழித்து,
சிட்டர் - மெய்யடியார்.

கான்முனை - மகன். பொக்கம் - குற்றம். அவ்வுமையவ்வுழை - அவ்வவ்விடங்கள்.

நான்முகக் கடவுளின் கான்முளை யாகிய
 தக்கன் செய்த பொக்க வேள்வியைச்
 செருக்குட னழிக்குங் கருத்தின ளாகி
 இடத்தினிப் பசங்கொடி வேண்ட நுதற்கணன்
 அடற்றனி யுருவ மெடுத்தரு ளினனவ்
 வெற்றிசே ருருவம் வீரபத் திரனாம்
 குற்றம் நீக்கிக் குணம்பல கொடுத்து
 நற்றவர் வணங்க விடந்தொறு நயந்தான்
 அன்னவன் கமலப் பொன்னின் சேவடி
 மன்னுபே ரன்பால் வணங்குதல் கடனெனும்
 அருளுப தேசமெம் மண்ணால்
 பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

4

இருண்மலப் புணர்ப்பாற் பெருமய லெய்தித்
 தன்னைப் பழித்த பொன்னவன் சென்னியை
 மருமலர்ச் செங்கை யுகிரினிற் கிள்ளத்
 தருமருள் வடிவம் வயிரவ ராகுஞ்
 செருக்கும் பகையுந் தீப்பிணி வகையும்
 உருக்கும் மிட்யும் ஒழிக்குமொண் பொருளாய்
 அடியவர் வேண்டிய அவ்வுழை யவ்வுழை
 வடிவுகொண் டருளுவன் மறறெமக் காக
 நாவன் மரந்தனில் நயந்துகொண் டருளிக்
 காவல் புரிதருங் காரிதன் சேவடி
 ஆவலொ டேத்துதல் அருங்கட னாமெனும்
 அருளுப தேசமெம் மண்ணால்
 பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

5

பேரா யிரமுடைப் பிறவா முதல்வனை
 ஓரா யிரமலர் கொண்டிய ரன்பாற்
 பூசனை புரியும் பொழுதினி லாங்கோர்
 வாசனை மாமலர் மறைந்தது போக
 எண்ணிய பூவுக் கிணையென வுரைக்குங்

கண்ணிடந் தையன் காலிட மகிழ்ந்து
 சக்கர மருள மற்றது பெற்றுத்
 தொக்கபல் லவுணர் குழுவினைத் தொலைத்து
 மைக்கடற் றுயிலும் மாமறு மார்பன்
 நாளுங் கோளும் ஊழ்வினைப் புணர்ப்பும்
 வறுமையும் நீக்கி யிருமையு மருளும்
 காவற் கடவு ளாதலின் மற்றவன்
 சேவடி வணங்குதல் செய்கட னாமெனும்
 அருளுப தேசமெம் மண்ணால்
 பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. 6

மன்னிய நவாலி வளநக ரொருசார்
 புன்னையங் காணற் பொதும்பரி ரின்னலம்
 விளைதகு தெய்வக் களையோ டையெனும்
 நற்றலத் தமாந்த கற்புடைக் கண்ணகி
 தொழுநோய் நீக்கி மழைவள முதவிப்
 பிழையாது காக்கும் பெருந்தெய்வ மாதலின்
 அன்னவள் தாமரை யடியினை யேத்தி
 மன்னுபே ரன்பால் வணங்கலுங் கடனெ னும்
 அருளுப தேசமா ருயிரே
 பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. 7

புண்ணிய நீறு பொருந்த வணிந்து
 கண்மணி புனைந்து காலையு மால்லயுங்
 குருவருள் செய்த திருவருள் மந்திரம்
 ஐந்தெழுத் தோதியும் அருணணி சுரக்குஞ்
 செந்தமிழ் மந்திரத் திருமறை யோதியும்
 இந்தணி செஞ்சடை யிறைவனைத் தொழுதல்
 எந்தமக் கென்றுங் கடனென வுரைக்கும்
 அருளுப தேசமெம் மடிகாள்
 பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. 8

கண்மணி - உருத்திராக்கம். திருமறை - தேவார திருவாசங்கள். இந்து - சந்திரன்.
 மலவிருள் - ஆணவமலவிருள்.

அச்சங் கெடுக்கு மருந்துயர் களையும்
 பொய்ச்சார் பறுக்கும் புலமைநன் கருளும்
 மிடிநோ யழிக்கும் பிணிநோய் கழிக்கும்
 இருள் வழிக் குற்ற வொருதுண்ண யாகும்
 மருள் வழிக் குற்ற பொதிசோ றாகும்
 மலவிருள் கெடுக்கும் அருளொளி கொடுக்கும்
 ஒருகா லன்பொடு முரைத்திடி லிருகால்
 வரமருள் குமரனை மயின்மிசைக் காட்டும்
 முருகனென் றோது மொருதிரு நாமம்
 இன்பினுந் துன்பினும் இரவினும் பகலினும்
 நாவினு முளத்தினும் நயந்துகொண் டொழுகச்
 சேவலம் பொற்கொடிச் செய்யவேன் முருகன்
 பாவை நல் லாரொடும் பக்கத் திருந்து
 காவல் புரிசுவன் கடனதென் றுரைக்கும்
 அருளுப தேசமாண் டகையே
 பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

9

அருள்வளத் துடனே பொருள்வளம் பொலியுந்
 தேனின் முரன்றெழு செழுமலர்ச் சோலை
 மானியம் பதியின் மன்னுவே ரக்கையும்
 செல்லூர் பூம்பொழில் நல்லூர்க் கோயிலும்
 தூவமர் நன்னீர் மாவையம் புரமும்
 அணுவையன் புடனருள் இணுவையம் பதியும்
 பந்த வனங்கெடப் பார்த்தருள் புரியுங்
 கந்த வனத்துக் காமரு தளியும்
 அன்பினர் வேண்டி யருளரு நிறுத்தி
 இன்பொடு பூசை யியற்றுமெவ் விடனும்
 முருகனை வழிபடல் முறைமை யஃதா அன்று;
 உலகமு முயிர்களு முய்திட வையன்
 திருவருள் பயந்த செந்தமிழ்ப் பாவைதன்

வேரக்கை - வேலக்கைப்பதி. தூ - தூய்மை. பந்த வனம் - உலகக்கட்டாகிய காடு.
 நுபுரம் - சிலம்பு. மாவை - மாவிட்டபுரம்.

எண்ணென் கலைகளு மியலொடு நல்குந்
 தண்ணென் நூபுரத் தாமரைச் சேவடி
 கன்னி மாமதி கங்குலொன் பதினுள்
 சொன்முறை நோற்றுத் துதித்தலுங் கடனெனும்
 அருளுப தேசமெம் பெருமான்
 பொருளெனக் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

10

தெய்வத்திறன் உரைத்தபத்து
 முற்றிற்று

முற்றிற்று

5. விதித்ததுரைத்த பத்து

செஞ்சுடர் தோன்றுமுன் கண்படை நீங்கித்
 தந்தையுந் தாயுந் தொழுதுகொண் டெழீஇ
 இருவகை யியக்கமும் மறவாது கழீஇ
 ஆலின் விழுதே பூலின் கொம்பே
 வேலின் கோலே வேம்பின் சிறுகழி
 நாயுரி வேர்கரி சாலையிவ் வொன்றால்
 இருந்துபற் றுலக்கித் திருந்தவாய் பூசிச்
 சிவசிவ வென்று திருநீ றணிந்து
 பலவினை மாற்றும் பழமறை மந்திரச்
 செந்தமிழ்ப் பாவாற் சிவனடி தொழுது
 தந்தந் தொழில்வயிற் சாருதல் கடனென
 வெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

1

அன்னையுந் தந்தையு மரசனு மாசானும்
 முன்னவன் றானும் முனிவனும் புலவனும்
 தேவரைப் போலச் சிறப்புக்கள் புரிந்து
 பூவடி போற்றுதற் குரியவ ராதலின்
 அன்னவர் தங்களை யன்பொடு வணங்கவென்
 றெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

2

பூல் - புல்லாந்தி. கழிஇ - கழித்து. எழீஇ - எழுந்து. நாயுரி - நாயுருவி, கரிசாலை -
 கையாந்தகரை. வேல் - கரு வேலமரம்.

ஐம்பெரும் பூதத் தாகிய விவ்வுடல்
 காய்ப்பசி கடுகச் சாயு மாதலின்
 உண்டி மற்றதற் குயிர்மருந் தென்ப
 நீரினி லாடி யோரிரண் டுடுத்து
 விருந்தினர் மூத்தோர் சிறுவருக் கருத்தித்
 தந்ததெய் வத்தின் தாண்மலர் தொழுது
 சிரியா துரையா தொருமையி னிருந்தாங்
 குப்பின் றமைந்த புற்கை யாயினும்
 அற்புட னுண்ப தான்றோர் வழக்கென்
 றெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

3

பாகநன் கறிந்து சுவைபெற வட்ட
 தூயநல் லுணவு மிசைந்திடு காலை
 குணதிசை நோக்குதல் கொள்கையென்றுரைத்தார்
 வாயினே ருண்டலும் வழக்கா றென்ப
 கைப்பன வெல்லாங் கடைமுறை யாக
 இனிப்பன முதலாய் இடையிடை யாக
 உண்டுவாய் பூசி யறுபுனல் துடைத்து
 முக்காற் குடித்து முகனமர்ந் திருந்து
 சிவசிவ வென்று திருநீ றிடுதல்
 அவநெறி யகன்ற வான்றோர் முறையென்
 றெந்தைநீ அருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

4

தாயினு நிறைந்த நேயமொ டுயிர்களை
 இரவினும் பகலினு மிமையாது காக்கும்
 ஒருபெருங்க டவுள் திருவந்த சேவடி
 சிந்தையி னினைந்து செங்கையாற் றொழுது

புற்கை - சோறு. அற்புடன் - அன்புடன். வாய்ப்பூசி - வாய்கழுவி. அவநெறி -
 தீயவழி

வடக்குங் கோணமுந் தலைசெயல் நீக்கி
 மூடித் துயிலுதல் முந்தையோர் முறையென
 எந்தைநீ அருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. 5

ஒன்னா னாயினுந் தன்மனைப் புகுந்தால்
 மலர்முகங் காட்டி மகிழ்வொடு நோக்கிச்
 சிறுநகை புரிந்து தேமொழி கூறித்
 தவிசி னிருத்தித் தாள்கழு நீர்தந்
 துண்டி யுதவி உபசரித் திடுதல்
 பண்டைநாட் பெரியோர் பாரித்த பண்பென்
 எந்தைநீ அருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே 6

ஆடை யொதுக்கி அடங்கிமுன் னின்று
 வணங்கி யானும் வாய்புதைத் தானும்
 பெரியவர் முன்னே பேசுதல் முறையென்
 ரெந்தைநீ அருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே 7

அந்தணர் துறந்தோர் அரும்பிணி யாளர்
 பைந்தொடி மகளிர் பாலகர் சுமப்போர்
 பூமலி வேந்தர் நாமலி பாவலர்
 ஆநிரை யிவர்க்குப் போம்வழி விலகி
 நிறைநீர்க் கும்பமும் நெடுநிலை யரசும்
 தேவர் குலமும் வலங்கொடு சேறல்
 தூநெறி யறிந்தோர் தொன்மர பாமென்
 ரெந்தைநீ அருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே. 8

ஒன்னான் - பகைவன், பாரித்த - தோற்றுவித்த. பண்பு - ஒழுக்கம். நா - சொல்வன்மை. தேவர்குலம் - கோயில். சேறல் - செல்லுதல்.
 வாயுறை - உணவு ; வாயின்கணுறுவது. உழப்பு - முயற்சி. விதி- விதிக்கப்படுவது.

மன்னிய வுடம்பும் மருவிய தாரமுந்
 தன்னிடைப் பிறர்தரு மடைக்கலப் பொருளும்
 இன்னுயிர்க் காப்புக் கெண்ணிய பொருளும்
 பொன்னைப் போலப் போற்றுதல் கடனென்
 நெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே.

9

எங்கும் நிறைந்த விறைவனை யுள்ளி
 அங்கொரு பச்சிலை யன்பினி லிடுக
 உண்ணுங் காலை யொருபிடி யன்னம்
 மன்னுயிர் மகிழ மறவா தீக
 ஆவினுக் கொருபிடி வாயுறை யீக
 யாவர் தம்மொடு மினியவை பேசுக
 உழப்பும் பொருளு மின்றி வளப்பட
 ஏவரும் புரியும் நல்லற மிவையென்
 நெந்தைநீ யருளிய விதிகள்
 புந்தியிற் கொண்டு போற்றுகின் றோமே

10

விதித்ததுரைத்தபத்து முற்றிற்று

6. விலக்கியதுரைத்த பத்து

பொருந்திய விசம்பிற் புலவருங் காணா
 மருந்தே யாயினுங் கூழே யாயினுந்
 தெய்வந் தொழாது சிறிதுமுண் ணற்க
 விருந்து புறத்ததாய்த் தானுணல் விடுக
 நின்றும் நடந்துங் கிடந்துமுண் ணற்க
 சுடர்விளக் கின்றி யிரவிலுண் ணற்க
 அந்தியி லுணவு மளவறு முண்டியுஞ்
 சிந்தையன் பில்லார் தந்திடு மமுதமும்
 நஞ்சினுங் கொடியவென் றஞ்சுக விடுகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே. 1

இயக்க மிரண்டு மயக்கறக் கழப்புழி
 நண்பகற் காலை தெற்குநோக் கற்க
 பின்புகு மிரவில் வடக்குநோக் கற்க
 நெல்விளை வயலினும் நிறைபசும் புல்லினும்
 நல்லநீர் நிலையினுங் கோயிலா னிலையினும்
 இருபுல னியக்கஞ் சோர்வது நீக்கவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே. 2

விசம்பு - மேலுலகம். புலவர் - தேவர். மருந்து - அமுதம். கூழ் - உணவு. விருந்து - புதிதாய் வீட்டிற்குவரும் வறியார்.

இருவர் நின்றுழி இடைபோ கற்க
 ஒருவர் எச்சில் தானுண் ணற்க
 கொலைதலை வந்த புலையற் காயினும்
 தன்னுடை மிச்சில் மறந்துமீ யற்க
 உரலில் அம்மியல் மருவுத லொழிக
 மதியார் வாயில் மிதியா தொழிக
 உண்டி யின்றி யுடம்புநனி சாயினும்
 உண்ணா தவர்பா லுண்ணுத லொழிக
 ஈயார் தம்முழை யிரத்த லொழிக
 வாயாற் சுடரினை யவித்த லொழிக
 கீழோர் தம்மொடும் வெய்துரை ஒழிகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே.

3

இனியவ ரின்றித் தனிவழி செலற்க
 மரநிழல் இரவினில் மருவுத லொழிக
 பலர்நடு வாக வுடையுத றற்க
 முற்போ குநரைப் பிற்கூ வற்க
 பெரியோர் முன்னே வெடிபட நகையேல்
 சும்மா விருந்து துரும்புகிள் ளற்க
 ஒருநொடி யேனுந் தொழிலறக் கழியேல்
 இன்பென நினைந்து நண்பக லுறங்கலென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே.

4

பெரியோர் நெஞ்சகம் பேதுற வரையல்
 சிறியோர் கேண்மை கனவினு நினையேல்
 கள்ளு மூனுங் கொள்ளுதல் குறியேல்
 எள்ளி யுரையேல் ஈவது விலக்கேல்
 தன்னுடை நாளுந் தானுணும் மருந்தும்
 மன்னிய குருவருள் மந்திர மொழியும்

செய்திடு தருமமுஞ் சிறுமையும் பெருமையும்
பிறர்செவி நுழையக் கூறுதல் பிழையென்
றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோம். 5

ஒருவர் தந்த உணவினைப் பழியேல்
மருவார் இல்லந் தனிமையிற் போகேல்
பகைமை வரினும் பழநட் பிகழேல்
வறுமை வரினும் மான மிழவேல்
கள்ளுஞ் சூதுங் காமுகர் கோட்டியுங்
கறுத்த முனையும் வெறுத்தோ ரில்லமும்
பொறுத்த கேள்விப் புலவோர் புகாஅரென்
றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே 6

சீரியர் முன்னே காறியுமி ழற்க
வீரியம் முன்னே விளம்புத லொழிக
அற்றபின் னன்றி யருந்துத லொழிக
கற்றவர் தம்மொடு கடும்பகை யொழிக
பெற்றவர் குறைபுறம் பேசுத லொழிக
நீர்பழி யற்க நிழல்மிதி யற்க
ஊர்முனி புன்றொழில் உஞற்றுதல் ஒழிகவென்
றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே 7

இருதிசைத் தோன்றும் பருதியின் விரிசுடர்
மின்னொளி வீழ்மின் தன்னொளி வேசியர்
பொன்னொளிர் மேனி புலன்கழி தொழிலோர்
இன்னவர் தம்மை யென்றுநோக் கற்க
தன்னொளி கெடுவது சரதமே யாமென்
றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே. 8

மருவார் - பகைவர். கோட்டி - சபை. பொறுத்த கேள்வி - நிறைந்த அறிவு.
அற்றபின் - சீரணமாயபின்பு.

சான்றோர் கூடிய பேரவைக் கண்ணே
 வேண்டா கூறேல் மிகைபடக் கூறேல்
 ஒன்றுடுத் தேகேல் உயர்ந்துழிப் பொருந்தேல்
 நின்றுதலை சொறியேல் நிலம்விரற் கீறேல்
 வாய்புதைத் தன்றி யாவித்தல் செய்யேல்
 பந்தி வஞ்சனை புரியேல் தன்றொழில்
 ஆக்கமுற் றுழியும் நீக்குத லொழிகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே.

9

காலினிற் காலைத் தேய்த்திட லொழிக
 கண்ணிடு மெச்சில் கண்ணிட லொழிக
 விகிர்தம் புரிதல் பயிலாது விடுக
 தன்னை வியந்து சாற்றுத லொழிக
 முன்னோர் உண்ண முன்னுண லொழிக
 கைவிரல் சுட்டிக் கடுத்துரை யற்க
 பொய்ம்மொழி மன்றிற் புகலா தொழிகவென்
 றையநீ சொல்லுமல் லவைகள்
 உய்வுற வகங்கொண் டோம்புகின் றோமே.

10

விலக்கியதுரைத்தபத்து முற்றிற்று

7. முதுமொழிப் பத்து

தான்தர வாரா விருவினை யில்லை
 இடுக்கண் வருங்கால் நடுக்கின்றி நருக
 மலையே வரினுந் தலையே சுமக்க
 ஐய மெடுத்துஞ் செய்வன செய்க
 பட்டினி யிருந்துங் கடன்பட லொழிக
 தன்னுயிர் போல மன்னுயி ரோம்புக
 பெருமை சிறுமை யுரையி னறிக
 தீமை மறக்க வாய்மை நிறுத்தவென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. 1

வட்டிப் பெருங்கடன் பட்டவர் வாழ்க்கையுங்
 கற்றது போற்று மாணவன் கல்வியும்
 இடைமகன் கண்ட பொதுநிலை மரமுங்
 கொடைசிறி திலாதார் பெறுநிதிக் குவையும்
 மடிசிறி திலார்க்கு வந்த வறுமையும்
 இறையாக் கேணியுங் களையாப் பழனமும்
 மேனிலை யுறாது தானிலை சுருங்கி
 நாடொறும் நாடொறும் கேடுற வழியுமென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. 2

ஈசற் கில்லை யாதியு மந்தமும்
 ஆசைக் கில்லை யளவும் முடிவும்
 இளமைக் கில்லை வளமுற நின்றல்
 முதுமைக் கில்லை பழகிய வின்பம்

குடியார்க் கில்லை குலமு மொழுக்கமும்
 மிடயார்க் கில்லை வேண்டுவ நுகர்தல்
 கற்றவார்க் கில்லை யாக்கமுங் கேடுங்
 கொலைஞார்க் கில்லை யருளு மறனும்
 புலைஞார்க் கில்லை குலந்தரு மேன்மையென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. 3

எடுக்க வெடுக்க விருநிதி குறையுங்
 கொடுக்கக் கொடுக்கக் கல்வி நிறையுங்
 கற்கக் கற்கக் கழிமட மஃகுள்
 சுடச்சுடச் செம்பொன் சுடர்விட் டொளிரும்
 வரவர விடுக்கண் மனத்திடம் வளருங்
 காய்ச்சக் காய்ச்சப் பசும்பால் சுவைக்கும்
 பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்
 புளிக்கப் புளிக்கப் பொருட்பற் றழியும்
 பற்றறப் பற்றறப் பழம்பிறப் பகலுந்
 தேடத் தேடத் தெய்வம் வருமென்
 றன்பாலருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. 4

தந்தைவாய் மொழியே மந்திர மாகுந்
 தாய்திரு வடியே கோயி லாகுந்
 தேசிகன் மொழியே திருமுறை யாகும்
 மூத்தோர் சொல்லே யமுத மாகும்
 அறிவுடை யவரே யுந்துணை யாவர்
 சுற்றத் தவரே தோள்வலி யாவர்
 தரும் மொன்றே தலைகாப் பாகும்
 கரும் மொன்றே கட்டளைக் கல்லென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. 5

மிடியர் - வறியவர். அற்றவர் - துறவிகள். மடம் - அறியாமை. அஃகும் - குறையும். தேசிகள் - குரு.

கண்ணுக் கணிகலங் கருணை நோக்கம்
 நாவுக் கணிகலம் வாய்மை கூறுதல்
 நெஞ்சுக் கணிகலம் வஞ்சக மின்மை
 கரத்துக் கணிகல மிரப்பவர்க் கீதல்
 காலுக் கணிகலந் தீதில் கேட்டல்
 சொல்லுக் கணிகலஞ் சோர்வடை யாமை
 இல்லுக் கணிகலம் இயல்புடை மனைவியென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே 6

நீரினிற் குமிழி சீரிய விளமை
 ஆற்றினிற் பெருக்கே தோற்றிய செல்வம்
 வானிடை மின்னே யூனிடைத் தொடர்பு
 தந்தைதா யாதி சந்தையிற் கூட்டம்
 ஓதிய கனவே பூதில் வாழ்க்கை
 ஆனை தூரத்திக் கூவலுள் விழுவோன்
 கொடியினிற் றூங்க வடியினி லைந்தலைக்
 கடுவிட வரவு படமெடுத்த தாட
 நலிபசங் கொடியை யெலியிரண் டறுக்க
 ஆருயிர்க் கஞ்சி யருந்துய ருழப்போன்
 மேனிலைத் தருவிற் றெடுத்துடைந் தொழுகுந்
 தேனொரு திவலை நாவினிற் சுவைத்தாங்
 கெய்திய வாழ்க்கையிற் செய்வினை யின்பமென்
 றன்பா லருண்முது மொழிகள்
 பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. 7

கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
 மாணா வறுமை நாணலங்க கொல்லும்
 நாணல மின்மை யாணல மழிக்கும்
 ஆணல 'மின்மை வீண்பழி சேர்க்குஞ்
 சேரும் வீண்பழி நேர்நிலை கெடுக்கும்
 நேர்நிலை நீங்க வாரஞர் பிறக்கும்

கருமம் - நற்றொழில். கட்டளைக்கல் - உரைகல். அணிகலம் - ஆபரணம். ஊன் - உடம்பு. பூதலவாழ்க்கை - உலக வாழ்க்கை. கூவல் - கிணறு. திவலை - துளை. ஆரஞர் - பெருந்துன்பம். புறம்போக - நீங்க. கேடு - வறுமை.

ஆரஞர் தானே பேரறி வகற்றும்
அறிவுபுறம் போக அழிவுமுன் னெய்துங்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிதென்
றன்பா லருண்முது மொழிகள்
பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே 8

நண்பனி னருமை துன்பினி லறிக
வீரனி னருமை போரினி லறிக
அப்பனி னருமை யிறந்துழி யறிக
மனைவியி னருமை வறுமையி னறிக
குழவியி னருமை முதுமையி னறிக
கிளைஞர தருமை கேட்டினி லறிகவென்
றன்பா லருண்முது மொழிகள்
பொன்போற் பொதிந்து போற்றுகின் றோமே. 9

பெருநீர் நிலையிற் சிறுகருங் காக்கை
முக்காற் குளிக்கினுங் கொக்கா காதே
படுகூன் நிமிரப் பலகாற் கட்டினுஞ்
சுடுகுரற் சுணங்கன் வானிமி ராதே
நானத்து வித்திப் புழுகுநீர் பாய்ச்சினும்
ஆன நறுமணம் உள்ளிகம ழாதே
அமுதுண வருத்திப் பானீர் பருக்கினும்
கடுவிட மன்றி யரவுமி ழாதே
உப்பொடு பிறசுவை பெய்தட் டாலும்
அப்பேய்ச் சுரைக்காய் கைப்பொழி யாதே
மன்னிய நூல்பல கற்பினுங் கயவர்
தம்மியல் பாகிய குணமொழி யாரென்
றின்பா லருண்முது மொழிகள்
பொன்போற்பொதிந்து போற்றுகின்றேமே. 10

முதுமொழிப்பத்து முற்றிற்று

சுணங்கன் - நாய், நானம் - சுத்தாரி. புழுகு - நாவி தரும் வாசனைப்பண்டம். பானீர் பருக்கினும் - பாலையே நீராக ஓட்டினும். பெய்து - கூட்டி. கயவர் - அறிவும் ஒழுக்கமு மில்லார்.⁵

8. பழங்கதைப் பத்து

துன்னிய பெருமை நன்னகர் நவாலியில்
 வன்னிய சேகரன் வந்திடு கதையுங்
 பின்னரந் நகரிற் பிறர்வரு கதையும்
 அன்னவர் தம்மிற் பெரியோர் கதையும்
 கதிரை கண்ட மடவர லொருத்தி
 விரிகதிர்ச் சுடர்வேல் அருளினிற் பெற்று
 மறுவறு மட்ட கிரியெனும் வைப்பிற்
 சிறுகுடில் கோலிச் சேர்த்திடு கதையுஞ்
 சிந்தனைக் கரிய சிவசிவ முருகன்
 வந்தரு ளெவாக்கும் வழங்கிய கதையுந்
 திருக்கிளர் சைவத் தேசிக ருறைதலிற்
 குருக்கண் மடமெனக் கூறிடு கதையும்
 வந்தொரு கோயில் கண்டபின் மறைபயில்
 அந்தணர் பூசை யாற்றிய கதையும்
 உட்டெளி வில்லா னுடம்பிடி கவர்ச்
 சுட்டிடக் குளத்துள் விட்டிடு கதையும்
 வளமுற வுரைத்திடு வள்ளால்
 உளமுறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே.

1

வானினந் துயிலும் மருமலர்ச் சோலை
 மானியம் பதியில் மருதடி நீழலிற்
 றொன்னகர் இலங்கை மன்னனைத் தொலைத்த
 முன்னவன் பழியை முருக்கிய வொருகோட்

கதிரை - கதிர்காமம், வைப்பு - இடம். சைவத்தேசிகர் - சைவக் குருக் கண்மார், மிலைச்சிய -
 சூடிய. செக்கர் - சிவப்பு

டிருசெவி முக்கண் நால்வா யைங்கரத்
 தாறுமதி மிலைச்சிய செக்கர்ச் செஞ்சடை
 வாரணக் கடவுள் வந்திடு கதையுஞ்
 சீரணி சைவத் தேசிக ரன்பொடு
 பூரணன் சேவடி பூசைசெய் கதையுங்
 கோயில்செய் கதையுங் கொள்கை யந்தணர்
 மேவிய கதையும் விழவினி லூரவர்
 பூசல்செய் கதையும் புதுமையும் பழைமையும்
 காசணி யல்குற் கணிகையர் கலமும்
 வளமுற வுரைத்திடு வள்ளால்
 உளமுறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே.

2

“ பவளக் கூர்வாய் செங்கா னாரை”
 உவர்நீர்க் கருங்கழி யயிரை மாந்தி
 மன்னிய துணையொடு மகிழ்தாயில் கூரும்
 புன்னையங் காணற் பொதும்பரி னொருசார்
 நன்னீர்க் கேணி நறும்புன லுண்டு
 முந்நிரை யொதுங்கும் முதுவட நீழல் .
 வெண்ணிறக் கீரியும் வெண்ணிறப் பாம்பும்
 வெண்ணிற வெலியும் விளையாட் டயருங்
 கண்ணிய நிறைந்த களையோ டைப்பதிப்
 புண்ணிய தலத்திற் பூதல முய்ய
 விண்ணவ ருந்தொழு மேதகு பத்தினிக்
 கண்ணகி தன்னுருக் காட்டிய கதையும்
 அன்புடை யடியவர் ஆங்கொரிற் கோலி
 இன்புடன் பூசனை யியற்றிய கதையும்
 அன்புடை யடியவர் ஆங்கொரிற் கோலி
 இன்புடன் பூசனை யியற்றிய கதையும்
 மழைவளம் வறந்து மாநிலம் வருந்தி
 விழைவொடு சேவடி பிழைதப வேண்டிப்
 பொங்கலும் பூசையும் பொருந்திடப் புரிந்து
 மங்கலச் சிலம்பின் வான்கதை படிக்க

எழுதரு கொண்மூப் பொழிதரு கதையும்
 ஊழிவெங் காலுங் குருவுந் தொடராது
 வாழிய வுலகம் வழிபடு கதையும்
 வளம் பெற வுரைத்திடு வள்ளல்
 உளம்பெறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே. 3

மலர்தலை யுலகத் திருள்கெட விமைக்கும்
 பருதியங் கடவு ளரவுகோட் பட்டுழி
 வானக மொழிகெட மண்ணக மிருண்டு
 நாண்மீன் தோன்றி மாதிரங் கலங்க
 இரவறி வாழ்க்கைக் குருதியஞ் சூட்டுப்
 பொறிமயிர் வாரண மரமிசை யேறி
 இரவு வந்ததென் றறிதரக் கூவ
 வயல்புகு மாந்தர் நிலைதடு மாற
 வழிபடர் மாந்த ரயன்மனை யேகப்
 பகலிர வான கிரகண கதையை
 வளம்பெற வுரைத்திடு வள்ளல்
 உளம்பெறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே. 5

நானிலம் புணர்ந்த நவாலியம் பதியில்
 தானில வியசீச் சக்குறா லைப்பதித்
 தேன்முகக் கமலத் திருவளர் பிராமியும்
 வான்முகந் துதிக்கு மாகேச வரியும்
 அராவணை யுறங்கு மாதியிந் திரையும்
 வராகியு மிந்தி ராணிசா முண்டியும்
 குராவணி வேய்த்தோட் கோதில்கெள மாரியும்
 பராவுறு மெழுவர் பழுதில்கன் னியர்கள்
 கோயில்கொண் டருளிய கொள்கைசேர் கதையும்
 பொன்னி னம்மியுங் குழுவியும் பொருந்தி
 மன்னிய கூவல் வந்திடு கதையுங்

சிலம்பின்கதை - சிலப்பதிகாரம். சிலப்பதிகாரக் கதையைக் கீர்த்தனமாகப் பாடியவர் இந்நூலாசிரியரின் பேரளார் ஆறுமுகப்புலவர் (வெள்ளையர்) என்பார்.
 இந்திரை - இலக்குமி. வேற்படைக் கடவுள் - முருகன்.

காற்படை கொண்ட கண்ணா றிரண்டுடை
வேற்படைக் கடவுள் மேவிய கதையுங்
காண்டகு மெய்ம்மைக் கந்தவேள் புராணம்
ஆண்டுக டோறுமா தரித்திடு கதையும்
வளம்பெற வுரைத்திடு வள்ளால்
உளம்பெறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே.

6

முப்பா னிரட்டி மூன்று முன்னாகத்
தப்பா வட்சயத் தனிப்பே ராண்டினும்
முன்னும் புகுந்து நன்னாயாழ்ப் பாண
வளநகர் கலக்கி மன்பதை தம்மை
யுளமிக நடுக்கி யுயிர்த்தொகை யுண்ட
யூழிவெங் காற்றின் காழுறு தீமையுங்
காற்றுவயிற் புகுந்து கழிச்சன்மே லாகிக்
கூற்றுவ னுண்ட குழுஉப்பிணக் குவியலைப்
பாயிற் பொதிந்து வாயின் மறைத்துக்
காலையம் பருதி வேலையிற் குளிக்கும்
மாலையிற் றூக்கி மண்டொடு கருவியில்
இரும்பு கடிப்பாத் தரும்பறை யறைந்து
குறுங்குழிப் புதைக்கக் கொண்டுபோங் கதையும்
வளம்பெற வுரைத்திடு வள்ளால்
உளம்பெறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே.

7

ஓதிய வூழி யொருபெருங் காற்றில்
மாதூய ரெய்திய மடகொடி யொருத்தி
ஐந்து மடங்கி யறிவுவே றாகி
முந்திய வுணர்ச்சி முடிந்தொடுங் கியவழி,
ஆவி முடிந்தெனப் பாயினின் மூடி
மேவுநன் காடு காவினர் கொடுபோய்ப்
படுகுழிப் புகுத்து மமையத் தடிவிரல்
மெல்லெனத் துடிக்க வன்னது கண்டே

இல்லினுக் கெடுக்க வல்லிதிற் பிழைத்து
 மணவினை முற்றி மக்களை யீன்று
 மாலோ கம்புகு பூலோ கம்மென
 மறுபெயர் பூண்டு வாழ்ந்திடு மெய்க்கதை
 வளமுற வுரைத்திடு வள்ளால்
 உளம்பெறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே. 8

காற்று வடிவெடுத்த கூற்றமாய்ப் புகுந்தங்
 காருயிர் வெளவி யருளின்றி யுண்ட
 மாரிநோய் கண்டு மடிந்தனா தியர்கள்
 ஏழுற ழீரா நெண்ணினர் தமக்கு
 வாழிய கடைமுறை வான்கடன் புரிதரத்
 தேசிகர் சிலரொடு சேர்ந்துதீ வினையெனும்
 மாசறு கீரி மலைபுக மறுத்துழிப்
 பூசலுண் டானதும் பூசலை யடக்கித்
 தேசிகர் தம்மைச் சிவிகையி லேற்றி
 ஊர்வலங் கொண்டங் குலகிப் பெருந்தடஞ்
 சேர்வயற் பந்தரிற் சேர்த்திடு கதையுங்
 கடைமுறைக் கடன்கள் கழித்திடு கதையும்
 பெருமையிற் சிறந்த வருமையி னார்செய்
 வீரமும் பிறவும் வேண்டுழி யெடுத்து
 வளம்பெற வுரைத்திடு வள்ளால்
 உளம்பெறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே. 9

கார்வளங் கலித்து நீர்வளம் நிறைதலின்
 ஆடியல் செருக்கின வாளையும் வராலுங்
 கோடுயர் வரம்பிற் குதித்துவிளை யாடச்
 செங்கா னாரையும் பைங்காற் கொக்கும்
 அற்றம் நோக்கி யலகுகுத் தெடுக்கக்
 கன்னலிற் கலித்துச் செந்நெல் விளைவயல்
 ஆரவாய்க் கூனிவரும் பங்கையி னேந்தி

ஞாதியர் - சுற்றத்தார். மாரிநோய்- கோதாரி.

ஏழுறழீராறு - எண்பத்துநான்கு. பூசல் - சண்டை. சிவிகை - பல்லக்கு.
 அருமையினார் - புலவருடைய பேரன்

மடைவா யொலிக்கும் மத்தள மருவி
 அடிமீப் பெயர்த்தங் கரிசுநர் கதையுஞ்
 சீரின் மேவித் திகழ்ந்திடு புதுநாள்
 ஏரின் மங்கல மியற்றிடு கதையும்
 பேயின் கதையும் பிசியும் நொடியும்
 ஆய பல்வே றறிவுடைக் கதையும்
 பொங்கலும் பூசையும் புரிந்திடு கதையும்
 மங்கல மகிழ்ச்சி மணவினைக் கதையும்
 வளமுற வுரைத்திடு வள்ளால்
 உளமுறக் கொண்டவை யோம்புகின் றோமே.

10

பழங்கதைப் பத்து முற்றிற்று

9. இரங்கற் பத்து

என்புடை யென்று மன்புடை யெந்தாய்
 இறந்தனை யென்ப தறிந்தன னின்றே
 முன்வினைப் பயனாற் றுன்னுநோய் தொடர
 உடம்பு வலிசுருங்கி முடங்கினன் கிடப்புழிப்
 பெருகிய காதலொ டருகினி லிருந்து
 பொற்கரத் தாலென் நெற்றிநீ வுவையே!
 உலறிய மயிரை ஒதுக்கிப் பலமுறை
 தலைமிக விடிக்குது தம்பியென் குவையே!
 என்கரம் நின்கரத் தேந்தி யன்புடன்
 நோய்நிலை யறிய நாடிகாண் குவையே
 நெஞ்சினிற் செங்கரம் வைத்து வெஞ்சுரத்
 தளவறிந் தஞ்சி யுளநலி குவையே
 பாழுறு மிந்நோய் பற்றி வருத்துதல்
 ஊழ்வினை யோவென் றுரைக்குவை மன்னே!
 மருத்துவ ரின்றும் வருவரோ தம்பி
 அருத்திய தெளிவை யன்றியொன் றின்றிப்
 பட்டினி கிடக்கப் பார்த்திட விதிகொலென்
 றிட்டமொ டின்சொ லியம்புவை மன்னே!
 இன்றுனான் நோயுற் றிருக்கு மிவ்விடை
 உன்றிருக் கோலங் காண்கில னெந்தாய்
 நெற்றியை நீவுமுன் பொற்கரங் காணேன்
 அன்புடை யின்சொற் கேட்கில னெந்தாய்!
 என்புடை யிருக்கு மிருக்கையுங் காணேன்
 இனியெவ ரினியவ ராகித்
 துனிதவிர் கனிமொழி சொல்லவல் லவரே.

1

புலவருடைய தந்தையார் இறக்கும்போது புலவருக்குச் சன்னிநோய் கண்டு படுக்கையிற் கிடந்தார். அதனை "இன்றுநான் நோயுற் றிருக்கு மிவ்விடை" என்பதாவறிக.

உடல்நலி வற்றுக் கிடையறு காலை
 கடவுளைப் பராவி யவுடத முரைத்துச்
 சுட்டு விரலிற் றொட்டு நிலந்தெளித்து
 உண்ணென ஊட்டுவை மன்னோ! உண்டபின்
 வாய்குவை மாறிடக் காயீ குவையே
 கொண்ட மருந்து குமட்டி யெதிரெடுப்பின்
 கூந்தலை மோவெனக் கூறுவை மன்னோ
 பத்திய முண்ணும் பக்குவம் வந்துழிப்
 பொத்திய செல்வப் பொக்கண மவிழ்த்தே
 ஐயிரு காச கையினிற் றூக்கி
 மருமகள் கரத்து வைத்துப் பரிவுடன்
 நல்ல முருங்கைப் பிஞ்சு வாங்கி
 மல்லி மிளகு சீரக மரைத்தே
 ஒல்லையிற் கறிசெய் துதவுக வென்றே
 அம்முறை பலவு மறைகுவை மன்னோ!
 உண்ணுங் காலை யுடனிருந் தமுதப்
 பண்ணியல் பலமொழி பகருவை மன்னோ
 இன்றுநான் நோயுற் றிருக்கு மிவ்விடை
 உன்றிருக் கோலங் காண்கில னெந்தாய்
 வருந்தி யுரைக்கும் வாய்மொழி கேளேன்
 மருந்திழை மணிவிரல் யாண்டுற் றதுகொல்?
 இறந்தனை போலுமெம் பெருமான்
 அறந்தழை நன்மொழி யறைகுந ரியாரே.

2

வருமுறை வந்த குருமணி கோட்டத்துக்
 காலைச் செய்யுங் கடன்பல கழித்துன்
 கோலங் காணக் குறுகின னெந்தாய்!
 ஆதவற் கண்ட போதென வென்னைக்
 கண்டுழி மலருங் கதிர்முகங் காணேன்
 அரும்பிய புன்னகை யணிநிலாக் காணேன்
 விரும்பிய சுவைமொழி கேட்கில னெந்தாய்!

துனி - வெறுப்பு. காய் - பாக்கு. காச - சதம். பொத்திய - கட்டிய
 குருமணி - பெங்களூர்ச் சுப்பிரமணியசுவாமி, கோட்டம் - பூசையறை, ஆதவன் -
 சூரியன். பாதுகை - மிதியடி.

பாதுகை மீமிசை யல்லது பயிலா
 மேதகு பாத விரைமலர் காணேன்
 கைக்குடை தூங்குங் காட்சியுங் காணேன்
 மெய்ப்புகு சட்டை காண்கில னெந்தாய்
 அரசு நீங்கிய வரியணை போலவும்
 வறிது கிடந்த கட்டிலைக் கண்டு
 கண்ணினை சிந்தக் கலங்கினன்
 மண்ணிடை யினியா ரினியர்மற் றெமக்கே

3

ஆசையொ டெந்தாய் தோசையுண் பதற்குக்
 காலையில் வந்து கட்டில்வீற் றிருப்பாய்
 பூசை முடித்துப் போதுவன் யானே
 தம்பிவந் தானெனச் சாற்றுவை மன்னோ
 உண்பதன் முன்னுனக் குணவீ குவனே
 அன்புடன் பழங்கதை யறைந்துண் பாயே
 தொழின்முறைக் கல்விக் கழக மேகுழி
 வண்டியைப் பூட்டித் தம்பி மென்மெலக்
 கொண்டுபோய் வாவெனக் கூறுவை மன்னே
 நேரமுஞ் செல்லும் வரையுநில் லாதே.
 ஈரமுங் குளிர் மென்றுரைப் பாயே
 வாயில் கடந்து வண்டிபோ மளவும்
 நேயமோ டங்கே நின்றுபார்ப் பாயே
 இன்றுனைக் காண்கில னெந்தாய்
 நன்றுரைத் தெமையினி நயப்பவ ரியாரே.

4

மாலை வந்தது வல்லிருள் செறிந்தது
 காலையிற் சென்ற மைந்தனைக் காணேன்
 வாடுமென் சிந்தை யெனவழி பார்த்துத்
 தேடி வருகுந ரினியார்
 பீடுறு தவத்தாற் பெற்றபெரி யோனே.

5

விழுமிய குருமணி மேவிய கோட்டத்துப்
பொழுது புலுருமுன் போய்விளக் கேற்றி
வந்தொதுங் குங்கள் மக்கா ளென்றே
பால ருளங்கொளப் பண்புடை யின்மொழி
கூறி விடுபவ ரினியார்
நீறிடு மேனி நெடுந்தகை யோனே.

6

கட்புல னாகிய கடவுள ரிருவரில்
ஒப்பிலா வொருவ னாகி விட்புலம்
சென்றுரு நீத்த பொன்றா மணியே
கட்புல னாகா விடினுமென் னுளத்தின்
உட்புல னாலுன் னுருவுகாண் கின்றேன்
குறுகுறு நடையுங் குறுங்கோ லொலிப்பும்
மறுவறு மன்பால் வாய்மலர் மலர்ந்து
தம்பியென் றழைக்குந் தமிழ்மொழி யோசையும்
எம்பெரு மானே யிருசெவிக் கிசைக்கும்
இனியெவர் தம்பியென் றிசைப்பார்
பனிபடு முந்நீர்ப் பார்மிசை யானே.

7

தம்பியென் றிசைக்குந் தமிழ்மொழி யோசையும்
செம்பொற் றாமரைச் சேவடி பெயர்த்துக்
குறுகுறு நடையுங் குறுங்கோ லிடிப்பும்
மறுகுமென் னெஞ்சில் வந்துதோன் றிடயான்
தந்தை வருகின் றாரென வெழுந்து
வந்து நோக்குழி வடிவுகாண் கிலனே
உரிமை யுளுற்றும் ஊழிலேன் உழைநீ
அவமாய் வருதியோ வையா
திருவொடு கலந்தெமைப் பெற்றசீ ரியனே.

8

இமிழ்திரை முந்நீர் வளைஇய வுலகுக்
கமிழ்தினு மினிக்குந் தமிழ்மொழி யருமையை
இருசெவி நிறைய மொழிபவ ரினியார்!

குறுங்கோல் - ஊன்றுகோல். உரிமை - தீக்கடன் நீர்க் கடன், திரு -
இலக்குமிப்பிள்ளை என்னும் பெருடைய தாய்.

மேலுறு கற்பக வியன்மர மென்னுந்
 தால விலாசம் சாற்றுவ தினியார்!
 மேலுறு கற்பக வியன்மர மென்னுந்
 தால விலாசம் சாற்றுவ தினியார்!
 கந்தனைத் துதித்த கவியலங் காரஞ்
 செந்தமிழ்த் திருப்புகழ் செப்பு வ தினியார்!
 கூற்றுப் புடைபெய ரருணையிற் கொற்றவன்
 ஆற்றுப் படைதனை யறைபவ ரினியார்!
 தேங்குபிங் கலந்தை சேந்தன் திவாகரம்
 காங்கய னுரிச்சொற் கழறுவ தினியார்!
 வாய்சுரந் தவ்வை வழங்கிய மந்திரம்
 ஈசுர மாலை யியம்புவ தினியார்!
 கந்த புராணக் கவிபல கூறி
 நந்தா வறிவு நல்குவ தினியார்!
 தேரையர் சொன்ன சிலசில வெண்பா
 கூரரும் பொருளுடன் கூறுவ தினியார்!
 நாடக வழக்கில் நடந்திடு பலபா
 ஊடக முருக வுரைப்பவ ரினியார்!
 பண்டைப் புலவர் தனியனாய்ப் பகர்ந்த
 தண்டமிழ்ப் பாக்கள் சாற்றுவ தினியார்!
 சைவமுந் தெய்வத் தமிழுநன் கோங்கச்
 செய்தவப் பயனாய்த் திருவுருக் கொண்ட
 பூமலி மெய்ப்புகழ்ப் புண்ணிய மூர்த்தி
 நாவலர் பெருமான் நல்லுரை யெடுத்தே
 ஆவலோ டெங்கட் கறைபவ ரினியார்!
 அரும்பெறற் றந்தையோ டறிவுபோ மென்ற
 பெரும்பொரு ளுணர்ந்தனம் பெரியோய்
 விரும்பிவிண் ணுலகு மேவிய ஞான்றே.

9

வருந்தலை வாழி வருந்தலை வாழி
 பொருந்திய நெஞ்சம் புண்பட விருந்து
 வருந்தலை வாழி வருந்தலை வாழி
 கெட்டவர் தழைவர் கேடுகள் நீங்கும்

வருந்தலை - வருந்தவேண்டாம். கடைமுறை - ஈறு.

வெட்டிய கட்டையில், வேர்தழை யாதோ
 ஆக்கமொ டிருந்தோ மந்நா ளிந்நாள்
 நீக்கமில் மிட்யால் நெடுந்துய ருறினும்
 தைரியம் விடாதே தம்பி யுயர்வுறுங்
 காலமுங் கடைமுறை வருமெனச் சாலவும்
 மிடயினால் வருந்தும் வேளையில் எந்தாய்
 அறிவுரை கூறித் துயராற் றுவையே
 ஆற்றி விடுபவ ரினியார்
 சேற்றினிற் புதைத்த தூணொத் தனமே.

10

இரங்கற் பத்து முற்றிற்று.

10. கடவுட்பராவிய பத்து

பூமகள் கொளுத்திய மாமணி விளக்கெனத்
 தாமரை மலருந் தேமரு பொய்கையும்
 பாசடைப் பள்ளிப் பச்சிளந் தேரையை
 மூசவண் டினங்கள் முரன்றுதா லாட்டச்
 சேலுங் கயலுந் திளைத்துவிளை யாடும்
 சாலிநெற் பானமுந் தன்னகந் தழுவிய
 மானியம் பதியின் மருதடி யமர்ந்த
 பூநனை புனைசடைப் புண்ணிய னருளிய
 ஆனைமா முகனே! அம்பிகை மகனே!
 வானவர் வாழ்வுற மாமுகற் கொன்ற
 மானொரு மருக! மறைமுதற் பொருளே!
 அங்குச பாசந் தங்குசெங் கரனே!
 வல்லபை கணவா! வருவினை தீர்க்கும்
 நல்லருட் கற்பகம் நாதநீ யாதலின்
 இப்பிறப் புதனி லெங்களைப் பெறுதற்
 கப்ப னாய்வரு மாருயிர் மகிழ
 அழியா வின்ப மருளுதி
 கழியாப் பிறவிக் கவலைக ளறுத்தே

1

நெடுநில மேறுபு படிமிசைச் சமைத்த
 ஏணியென் றுரைக்குஞ் சேணுயர் கோபுரம்
 நான்முகன் போற்றிசை நாலினும் பிறங்கும்
 தேன்முக மலர்ப்பொழிற் றில்லைமா நகரில்

பழனம் - வயல். பூதலம் - எல்லா அண்டங்களும்.

பொன்னினம் பலத்துப் பூதலம் வாழ
 மின்னியல் துடியிடை மென்கொடி யம்மையும்
 கொடுவரிப் புலியுங் கடுவிட நாகமும்
 அன்புறு மடியருங் கண்டுகண் டின்புற
 ஆடிடு மைந்தொழில் நாடக வேந்தே!
 கொன்றையு மறுகுங் கூவிளந் தளிரும்
 ஒன்றிய செஞ்சடை யொருதனிச் சுடரே!
 கறைகெழு மிடற்றுக் கண்ணுதற் பெருமான்!
 மறைமுத லறியா வானவர் தலைவ!
 பழகிய செந்தமிழ்ப் பாடலுக் குருகுலம்
 அழகிய மதுரை யாலாவா யமுதே!
 அணியண் ணாமலை மணிவணன் மைத்துந்!
 பிணிதவிர் வேளூர் பெரும்பெயர் மருத்துவ!
 காவினும் மலையினுங் கலந்துவீற் றிருக்கும்
 யாவினு முயிரினு மினிக்குமெம் பிரானே!
 காசியுங் கமலையும் கருதுந ருள்ளமும்
 ஆசற வுறையுந் தேசிக மூர்த்தி!
 ஆருமி லாதவர்க் கருந்துணை யாகிய
 பேரா யிரமுடைப் பிறவா முதல்வ!
 தந்தையைக் கொன்று தாயுடன் வாழ்ந்த
 அந்தற் கருளு மருட்பெருங் கடலே!
 அருமைசே ரப்பனு மம்மையு மாயுயிர்க்
 கிருபையு முதவு மெம்பிரா னாதலின்
 உன்னரு முனது பொன்னடி யிரண்டும்
 சென்னிமேற் கொண்டு தினந்தின மிரப்பன்
 இப்பிறப் பதனி லெங்களைப் பெறுதற்
 கப்ப னாய்வரு மாருயிர் மகிழ்
 உலவா நல்லரு ளுதவுதி
 மலவா தனைகள் மருவிடா தெடுத்தே

2

ஐந்தரு நிதிபொதி யிந்திர னுரிமைச்
 சுந்தரப் பொன்னகர் வந்திழிந் தென்ன
 நந்தா வளமலி யந்தமில் நல்லிசைக்
 கடல்கு ழிலங்கை நெடுநகர்த் தென்பால்
 வேங்கை திலகந் தேங்கமழ் குரவே
 கோங்கங் குறிஞ்சி பூங்கமழ் சண்பகங்
 குல்லை பாலை தில்லைசெங் கடம்பு
 தோன்றி காயா வான்றொடு மருதம்
 ஆய்ந்தன பலவுஞ் சேர்ந்துதலை மயங்கிப்
 பாசடை பொதுளி வீசூ மலர்ந்தே
 ஏழிசை வண்டு யாழொலி முரல
 வாழிய மஞ்சை மாநடம் பயில
 மாங்குயில் பாடப் பூங்கிளி மிழற்றும்
 வீங்கு பூம்பொழிற் பாங்கரிற் றழீஇ
 மாமணித் திரளுந் தேமலி சாந்துங்
 காரகிற் -கூட்டமுங் கையரிக் கொண்டே
 உண்ணுநர் முழுகுந ரெண்ணுநர்க் கன்றியுங்
 கண்ணினை காணும் புண்ணியர் தமக்கும்
 இருவகைப் பிணியும் மருவாது கழுவும்
 மாவலி பயந்த தூமலி பூம்புனல்
 கதிர்மணிக் கங்கைக் காமரு பேரியாற்
 றதிர்கரை வளைஇய வொருதலத் தோங்கும்
 ஒளிமலை மேவிய தெளிவருள் சுடரே!
 விளைபுனங் காத்த கிளிமொழி யிளமுலை
 மான்றரு நோக்கின் மடவரல் மகிழ்ந!
 தேன்றரு கடம்பு சேருமணி மார்ப!
 வானவர் தலைவ! ஞான நாயக!
 மந்திர ஞான மருவருள் வடிவாய்!
 வெந்துய ரறுக்கும் வைவேல் விசாக!

பாசடை - பசிய இலை. பொதுளி - நிறைந்து, மஞ்சை - மயில். வளைஇய -
 சூழ்ந்த மடவரல் - வள்ளிநாயகி.

வை - கூர்மை, கலியூழி - கலியுகம், பணிலம் - சங்கு, பூகம் - கழுகு, வாலிய -
 வெண்மையான. மள்ளர் - வயல் வேலை செய்யும் பள்ளர்.

மண்ணிழந் தவர்க்குங் கதியிழந் தவர்க்குந்
 தண்ணளி புரியுந் தாயே யாகி
 எண்ணிய வெண்ணிய விக்கலி யூழியில்
 முன்னின் றருளும் முதல்வநீ யாதலின்
 உன்னரு முனது பொன்னடி யிரண்டுஞ்
 சென்னிமேற் கொண்டு தினந்தின மிரப்பன்
 இப்பிறப் பதனில் எங்களைப் பெறுதற்
 கப்ப னாய்வரு மாருயிர் மகிழ
 ஆணவப் பேரிருள் கெடுத்துச்
 சேணலச் செழுஞ்சுடர்த் திருநல் கெனவே.

3

தானவர் கோமான் றருவடி வாகித்
 தூநிற வடுக்குச் சுடர்பல தாங்கிப்
 பூசனை யன்புடன் புரிவது போல
 வானிமிர் தேமா மரச்சினை தோறும்
 பூநிமிர் பசுந்துணர்ப் பொலிநிரை மிளிருந்
 தேனிமிர் நறுவிரைச் செழுமலர்ச் சோலையுஞ்
 சூலுளைந் தேறுஞ் சுரிமுகப் பணிலமும்
 மேலுயர் கரும்பும் விரிதலைப் பூகமுஞ்
 சாலியும் பாசடைத் தண்ணறுங் கமலமும்
 வாலிய முத்தம் மடைதொறும் வழங்க
 ஆயிதழ்க் களைகளை யணியிழை யவர்க்கு
 வாயிதழ் முத்தம் மள்ளர்கள் வழங்குந்
 தண்பணை மருதமுந் தன்புடை தழுவிய
 எண்பெறு மட்ட கிரியினி தமரும்
 அறுமுகம் படைத்த வொருதனி முருக
 பன்னிரு கரமுடைப் புண்ணிய முதல்வ!
 தேங்கமழ் கடம்பு தூங்குமணி மார்ப!
 சோதிவே லேந்திய வாதினெயம் பெருமான்!
 மாதுயர் கெடுக்கும் மஞ்ஞைவா கனனே!
 மறுவறு கற்பின் மதிநுதல் கொழுந்!
 குறைவறு பொற்பிற் குறமகள் காதல!

மஞ்ஞை - மயில். மூவாவிளநலம் - பேரின்பப் பெரு வாழ்வு, மும்மலம் -
 ஆணவம், கன்மம், மாயை.

நெஞ்சகம் விளக்கும் நிறைமணிச் சுடரே!
வஞ்சகர் தமக்கும் வாழ்வருள் வள்ளால்!
செஞ்சிலம் பலம்பக் கிண்கிணி சிலம்பும்
அஞ்சர ணரணம் அருள்குரு நாதா!
வண்டமிழ்ப் புலவர் வாய்மொழிக் கிரந்து
கொண்டருள் புரியங் குமரநா யகனே!
மாவலங் கொண்ட மலமறக் கூவுஞ்
சேவலங் கொடியுடைச் செந்திநா யகனே!
மலிதிரை யொலிகடல் வரைப்பினி லுயிராக்கருள்
கலியுக வரதனும் நீயே யாதலின்
உன்னரு முனது பொன்னடி யிரண்டுஞ்
சென்னிமேற் கொண்டு தினந்தின மிரப்பன்
இப்பிறப் பதனி லெங்களைப் பெறுதற்
கப்ப னாய்வரு மாருயிர் மகிழ
மூவா விளநல மருள்வாய்
ஓவா மும்மலப் பற்றுட னறுத்தே.

4

அன்பள வெவ்வள வதுபெறு மீதியாய்
மன்பதைக் குரம்பை வருத்தம் வன்பிணி
ஈளை யிருமல் நீள்குடல் வலிப்புக்
கொடுஞ்சுரஞ் சன்னி யடங்காப் பித்தஞ்
சோகைகா மாலை தாகநீர்க் கழிவு
காசஞ் சுவாசங் கண்ணோய் புண்ணோய்
பேசிய விவைக்கும் பெருமலச் சிக்கா
லுயிரினை வருத்துஞ் செயிருறு பல்பிணி
காமங் கோபங் கலக்கிடு மயக்கம்
யாமெம தென்றே யெழுந்திடு செருக்குப்
பொய்யொடு குறளை புலன்வழி யாசை
வெய்துரை பொறாமை வெந்தொழி லிவைக்குந்
தீர்த்தமும் நீறுந் திருவரு ளமுதும்
மாத்திரை யளவையின் மாற்றமாத் திரைகள்
வந்துகேட் குநார்க்கும் வராதிருந் தன்பாற்

செயிர் - குற்றம், தீர்த்தம் - புண்ணியநீர், எழிலி - முகில்.

சிந்தைசெய் குநாக்குந் திறம்படப் பகர்ந்து
 பூம்பொழி லெழிலி பொழிதரு மழையுந்
 தேம்பிநின் றழுவார் திருவிழி மழையும்
 மானவர்க் கருளும் வண்மையை வியந்து
 வானவர் சொரிதரு மாமலர் மழையுந்
 தலைமயக் குற்ற திருவளர் நல்லையி
 லுலக முவப்ப நிலைமைகொண் டருளும்
 பலர்புகழ் மருத்துவன் நீயே யாதலி
 னென்று மூடா முன்றில்வாய் நின்று
 பொன்றிகழ் சேவடி பூண்டுகொண் டிரப்ப
 னிப்பிறப் பதனி லெங்களைப் பெறுதற்
 கப்ப னாய்வரு மாருயிர் மகிழ
 யிருவகைப் பிணிகளு மறுத்துப்
 பெருவகை யின்பம் பெறவரு ளென்றே.

5

வாடாச் சிறப்பிற் கூடற் குடவயின்
 விண்ணுற நிவந்த தண்பரங் குன்றினும்
 மண்ணகம் புகழ்ந்த புண்ணிய வளம்பதி
 நந்தூ ரலைவாய்ச் செந்தூ ரகத்தினுங்
 காவின னரியொடு கண்ணுதல் கருதும்
 ஆவினன் குடியினு மருமறை முனிவர்
 சீரகத் தினிக்கு மேரகப் பதியினும்
 அற்பகம் போல வருள்விளை யாட்டயர்
 வெற்பகந் தோறும் விண்ணிழி யருவிப்
 பழமுதிர் சோலை யழகிய வரையிலு
 முண்ணக வன்பர்க் குவந்துவந் தருளும்
 மண்ணக வரைப்பினும் வானினுங் கீழினு
 மெங்குமாய் நிற்கு மிலங்கிய சுடருமிழ்
 செங்கைவேற் பெருமான்! திருவுள மிரங்கி
 யுன்னரு முனது பொன்னடி யிரண்டுஞ்

மானவர் - மனிதர், நல்லை - நல்லூர்ப்பதி.

நிவந்த - ஒங்கிய, நந்து - சங்கு.

கஞ்சுகம் - சட்டை, இயற்கைப் புத்தொலி - ஓங்கார நாதம், தென்னம்பொருப்பன் - பாண்டியன்,

சென்னிமேற் கொண்டு தினந்தின மிரப்பன்
 இப்பிறப் பதனில் எங்களைப் பெறுதற்
 கப்ப னாய்வரு மாருயிர் மகிழ
 மெய்வகை வியனருள் புரிவா
 யெவ்வகைத்துன்பமு மிடர்செயாதெடுத்தே. 6
 சோதித் தனிமுதற் றோன்றலை யிகழ்ந்த
 ஆதித் தொழில்புரி யந்தணன் சென்னியைக்
 கையுகிர் வாளாற் கொய்துகொன் றருளியும்
 மாமறு மார்பன் பூமலி திருநுதல்
 கைத்தலை யேந்திய முத்தலை யூன்றி
 யொழுகிய செந்நீர் பலியுவந் தருளியும்
 மிண்டிய செருக்கறத் தண்டனை பலபுரி
 மறத்தனிக் கருணை யறத்தனி நாயக!
 கறுத்திடு கஞ்சுகக் காரியெம் பெருமான்!
 சுடுகுரற் பகுவாய் மடிவாற் சுணங்கன்
 முதுகினில் வெளிவும் துதிகணத் தலைவ!
 அத்த முத்தலை யயில்வேல் வெம்படை
 முத்த முக்கண னருள்புரி முதல்வா!
 இருண்மலச் செருக்கும் வருபிணி யிடும்பையுந்
 துன்னிய வினைதரு துயரமுங் கெடுத்தே
 மன்னுயிர் காக்கும் வள்ளல்நீ யாதலின்
 உன்னரு முன்றன் பொன்னடி யிரண்டுஞ்
 சென்னிமேற் கொண்டு தினமுநின் றிரப்ப
 னிந்தப் பிறப்பிணி லெங்களைப் பெறுதற்குத்
 தந்தை யாகிய தகுமுயிர் மகிழ
 நீணெறி நெடுநல மருள்வாய்
 ஆணவ மாதி யருந்தொட ரறுத்தே 7

ஒதிடுந் தூய மாயையொண் பொருளை
 யாதி பராபரை யசைத்திடப் பிறக்கும்
 நாதமும் விந்துவு மாமிரு திறத்தினிற்
 போதரு மீயற்கைப் புத்தொலித் தோன்றி
 இறைவனும் முருகனு மொருதவ முனிவனும்
 மறுவறு புலமை வாய்மொழிப் புலவரும்

வளம்பெற வளர்க்க விளங்குபொற் கொடியே!
 உளங்கொளு மிருளை ஓட்டுமொண் சுடரே!
 சேரனுஞ் சோழனுந் தென்னம் பொருப்பனுங்
 காவலு மேவலும் மேவினர் புரிய
 வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
 றந்நான் கெல்லை யருந்தமி முலகம்
 முன்னா ளாண்டருள் முத்தமிழ்த் தாயே!
 நஞ்சமு தாக்கியு மென்புபெண் ணாக்கியுங்
 கஞ்ச வாவியில் மஞ்சனை யழைத்தும்
 நீரினும் நெருப்பினும் நின்றுவிளை யாடியுஞ்
 சென்னிமேற் கொண்டு தினமுனை யிரப்ப
 னிப்பிறப் பதனி லெங்களைப் பெறுதற்
 கப்ப னாகிய வாருயிர் மகிழ
 நல்லறி வொளிநயந் தருள்வாய்
 புல்லறி வாதிப் புன்மைகள் கெடுத்தே.

8

குருகுப் பெயர்பெறு குன்றினைக் கொன்றும்
 வருதிரைக் கருங்கடல் பசையறக் குடித்துங்
 கடனடு வாக மரவடி வாய்வரு
 மடல்கெழு சூரனை யுடலறப் பிளந்து
 மடிதொழு மன்பினர் கொடியவல் வினையும்
 மிடிபிணி வகையு மடியுட னழித்தும்
 உயிர்களைக் காக்கு மொளிநெடு வேலே!
 மயலழித் தருளு மரகத மயிலே!
 பூமிலி கொண்டைச் சேவலங் கொடியே
 பொய்யுணர் வகற்றும் புண்ணியன் துணையாய்
 மெய்யுணர் வெய்திய வீருமொய்ம் பினனே!
 முன்புநின் றடியேன் கும்பிடு கின்றே
 னிந்தப் பிறப்பினி லெங்களைப் பெறுதற்குத்
 தந்தை யாகிய தகுமுயிர் மகிழக்
 காவல்செய்து காத்திடல் வேண்டும்
 மாவலி கொண்ட மலத்தொடர் பறுத்தே

9

அறுபான் மும்மை மறுவறு பெரியோர்
 திருவருள் பெருக்குஞ் சேவடி போற்றி
 யம்மையை யப்பனை யைங்கரக் கடவுளைக்
 கொம்மை வெம்முலைக் குறமகள் கேள்வனை
 யன்பொடு வழிபடு முடியவர் குழுவின
 செம்பொற் சேவடி சென்னியிற் போற்றி
 ஒன்றுமன் புடனே நின்றுகுறை யிரப்பன்
 இந்தப் பிறப்பினி லெங்களைப் பெறுதற்குத்
 தந்தை யாகிய தகுமுயிர் மகிழ
 அடிமையா முரிமையை யருள்கனப்
 படிமிசைத் தோன்றும் பவவினை கொடுத்தே. 10

கடவுட்பராவியபத்து முற்றிற்று.

யாழ்ப்பாணத்து நவாலியூர் சோம சுந்தரப் புலவர் இயற்றிய நூல்கள்

1. உயிரிளங்குமரன் நாடகம்
2. கந்தவனக்கடவை நான்மணிமாலை
3. சாவித்திரி கதை (உரை நடை நூல்)
4. கந்துபுராணக் கதைகளும் அவை உணத்தும் உண்மை நூற்பொருளும்
5. தந்தையா பதிற்றுப் பத்து
6. நல்லை மருகன் திரப்புகழ்
7. நல்லை அந்தாதி
8. அரணாசலந்துரை சரித்திரச் சுருக்கம்
9. சகாதாரக் கும்மி (சைவ பரிபாலன சபை வெளியீடு)
10. சூரிய வழிபாடு
11. மருதடி விநாயகர் பாமாலை
12. கந்தவனநாதர் திருப்பள்ளி எழுச்சி
13. அட்டகிரிப் பதிகம்
14. கல்லுண்டாய் வைரவர் பதிகம்
15. கதிரமலை வேலவர் பதிகம்
16. செந்தமிழ்ச் செல்வி ஆற்றுப்படை
17. சிறுவர் செந்தமிழ்
18. அச்சவேலி இடைக்காடு புவனேசுவரி அம்மன் திருவூஞ்சல்
19. இலங்கை வளமும் தாலவிலாசமும்
20. ஊர்காவற்றுறை மேலைக்கரம்பன் திருவூஞ்சல்
21. ஜம்புலி வேடக்கும்மி

22. கதிரைச்சிலேடை வெண்பா
23. கதிர்காம யாத்திரை
24. காலி மீனாம்பிகா சந்தரேசர் திருவூஞ்சல்
25. கிளிக் கும்மி -
26. குருநாதர் புராணம்
27. சுப்பிரமணிக்கடவுள் மிடிமாலை
28. சிவயோகர் தோத்திரப் பாமாலை
29. சைவநித்தாந்தக் கட்டளைக் கும்மி - கிளிப்பாட்டு
30. நல்லூர்க் கந்தன் பதிகம்
31. நல்லூர் வைரவர் பதிகம்
32. நல்லூர் கந்தசுவாமி அட்டகம் (இந்துசாதனம்)
33. நவாலி வன்னியசேகர முதலி பள்ளு
34. பொலிகண்டி கந்தவனநாதர் பதிகம்
35. மருதன் அஞ்சல் ஓட்டம்
36. மாவை முருகன் பதிகம்
37. முன்னைநாத சுவாமி திருவூஞ்சல்
38. பொன்னாலை நாராயணன் பதிகம்
39. முருகன் வருகைப்பத்து
40. யாழ் முருகன் திருப்புகழ்
41. முருகன் முறையீடு
42. நாமகள் புகழ் மாலை

செத்தியடி
பிழை

★ பாழ்ப்பாணத்து
நவாபியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர்